

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈАНУАР 2008. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIX, БРОЈ 3001

Борис Тадић
НАТО кандидат

Др Војислав Шешељ

**ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА**

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

**АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

Др Војислав Шешељ

**ХАШКО
ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ
ЛАЖНИХ СВЕДОКА**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменици главног

и одговорног уредника

Марина Томан, Јадранка Јоксимовић

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Иван Нињић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мирковић,
мр Александар Мартиновић,
Будимир Ничић, Амџад Мигати,
Огњен Михајловић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић
и Биљана Мичић

Лектура и коректура

Лазар Мауџа

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

СIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990) -

- Београд : Војислав Шешел, 1990) -
(Зрењанин : Драгић). - 30 ст

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

Уводник

Председнички избори овога 20. јануара одлучиће којим ће путем Србија наставити да иде. Са једне стране је Томислав Николић, председнички кандидат Српске радикалне странке, а са друге Борис Тадић, кандидат актуелног режима, барем једног његовог дела. Дакле, два најозбиљнија кандидата истовремено представљају и две визије будућности Србије. Тачније, кандидатутра Бориса Тадића за поновни председнички мандат понуда је за наставак политике уништавања свега што у Србији вреди – од заборавана националне историје и традиције, понизног прихватања комадања територије Србије отимањем Косова и Метохије, бескрупулозног хватања и испоручивања Хагу српских хероја који су бранили државу и народ од погрома, и у том циљу истовременог уништавања најзначајнијих институција српске политичке баштине, уништавања система одбране и војске, до потписивања капитулантских споразума којим се америчким војницима даје право да по Србији раде шта хоће. Борис Тадић нуди континуитет политике беспрзорног удвориштва страним налогодавцима из НАТО-а, ЕУ и САД, које Тадић свакодневно глорификује и убеђује грађане Србије да сарадњи и интеграцији са њима нема алтернативе. Он грађанима Србије нуди спољну политику која се улизује, која послушнички извршава инструкције које углавном иду на штету српских државних и националних интереса, спољну политику за коју цео свет представљају САД и њени евроатлантски савезници. Борис Тадић нуди спољну политику која занемарује и подсмехује се политичким, економским и војним потенцијалима Руске Федерације и њеним понудама сарадње са Србијом. То је политика која не признаје ни Кину, Индију, цео латиноамерички, арапски и афрички свет, то је политика која Србију и њене грађане води у дужничко, морално и свако друго ропство евроатлантских интеграција које нам цепају земљу, јуре наше грађане да их стрпају у хашки камазат.

Иза свих парола које грађанима Србије шаље Борис Тадић, не стоји нити један озбиљан аргумент. Све су само жуте лажи за које је Тадић добио зелено светло из Пентагона, Вашингтона и Брисела.

Борис Тадић је тиме показао да је прави пример удворице који лично понижење сматра врлином, а када је на власти – државничком мудрошћу.

Борис Тадић свој народ сматра ментално дезоријентисаним, неспособним за рационално понашање, који никако да научи да се извини онима који су га убијали, прогонили и бомбардовали.

Најбоља прилика да ражалујемо овог НАТО пешадинца су јануарски председнички избори. Човек који може да победи Тадића и спасе Србију је свакако Томислав Николић. Због свега овога, а најпре због будућности наше деце, своје поверење морамо поклонити кандидату Српске радикалне странке.

Зашто не треба гласати за Бориса Тадића?

Политика разарања државе и нације

- *Политика лажних обећања, празних флоскула, политика суновраћа, криминала, корупције, расипарчавања државе и разарања нације, политика грљења и руковања са непријатељима и кољачима српског народа не сме да добије нову шансу која би могла да попраје наредних пет година*

Пише: Иван Нинић

У овим тренуцима од изузетне важности за будућност наше државе намеће нам се питање зашто на предстојећим председничким изборима не треба гласати за Бориса Тадића, кандидата режима и кандидата „реконструисаног“ ДОС-а. Ако се темељно и систематично осврнемо на протеклу седмогодишњу политику, али и актуелну коју у сваком тренутку најбоље репрезентује лик и дело Бориса Тадића, онда и није тешко доћи до одговора на ово питање. То је политика која карактерише њега лично, али и његове страначке саборце који му пружају несребичну подршку. Сви су они данас окупљени око истог циља и идеологије која се зове новац. Око истог циља окупља их и страх, јер падом њиховог „фараона“ Тадића, падају и сви они заједно, пирамида им се руши, профитабилни „бизнис“ нестаје и онда им у затворској ћелији једино преостаје писање мемоара у којима ће покушавати да међусобним оптуживањем и заступањем тезе да су сви они „жртве једне сурове хајке политичких неистомишљеника“, окажу своје грехе. Свакако да је боље шетати Теразијама још пет година, него се доживотно бавити непрофитабилним издаваштвом из Забеле.

Човек који се са позиције председника Републике поново кандидује за исту функцију, тражећи ново поверење и подршку грађана Србије, а да при том својим „резултатима“ није оправдао ни поверење добијено на претходним изборима, једноставно не заслужује нову шансу и подршку за остатак на истој позицији. То му не допушта чак ни парола његове странке са прошлих парламентарних избора која гласи: „Зато што живот не може да чека!“. Управо у томе је и суштина ових председничких избора – живот грађана Србије не може да чека да Тадић научи како се води једна држава, како се раздвајају страначки и лични од државних и националних интереса. Управо због тога, поштовани грађани Србије и бирачи, стара и неморална политика „јахања попа“ не сме поново да победи у нашој држави.

Намерна грешка или случајна омашка?

Шта је то што грађанима Србије својом предизборном подвалом нуди Борис Тадић? Програмски циљеви Бориса Тадића огледају се у пет тачака, или пет простих реченица са конструкцијом од низа флоскула које уједно и најбоље репрезентују испразну политику Демократске странке. Невероватно и неприхватљиво, али од лажних демократа и очекивано јесте то што се у Тадићевом предизборном програму од пет тачака ниједном речју не спомиње Косово и Метохија. Концепт „шарене лаже“ гласи овако:

1) Посао за Србију; 2) Изградња и развој; 3) Лечење доступно свима; 4) Знање које се цени; и 5) Живот без корупције. Дакле, намерна „грешка“ или случајна „омашка“? У програмским начелима човека који поново претендује на место председника Србије, нема дефинисаног циља очувања Косова и Метохије у саставу Републике Србије!

То је унеколико и логично, јер се Тадићев интерес подудара са ставовима бившег досовског министра иностраних послова Горана Свилановића, који је, за разлику од Тадића, барем смео јавно да изложи своје ставове да „демократска власт треба да буде ослобођена Косова и Метохије“, наравно у смислу давања независности овој српској покрајини. За разлику од њега, Борис Тадић ипак мора да се пред бирачима претвара, знајући да би ситуација у којој би се председник Републике јавно одрекао средишта културног и националног идентитета и колевке своје земље била позиција чистог издајништва. Изостављање из предизборних програмских начела Бориса Тадића најважнијег националног и државног питања актуелног политичког тренутка у Србији, као човека који се налази на челу државе и који тражи подршку бирача да на тој функцији остане и наредних пет година, на најбољи начин изражава његов прави став према том питању.

Када већ говоримо о овој скандалозној предизборној одлуци која репрезентује Тадићев однос према Косову и Ме-

тохији, треба споменути још једну значајну чињеницу. Председник Републике није положио ни заклетву пред Народном скупштинам, на шта га обавезује нови Устав. „Заклињем се да ћу све своје снаге посветити очувању суверености и целине територије Републике Србије, укључујући и Косово и Метохију као њен саставни део, као и остваривању људских и мањинских права и слобода, поштовању и одбрани Устава и закона, очувању мира и благостања свих грађана Републике Србије и да ћу савесно и одговорно испуњавати све своје дужности” – овако гласи текст заклетве из члана 114 Устава, коју Борис Тадић није положио. Може ли човек који се није заклео на верност својој држави искрено и свим срцем да брани интересе свог народа и тежи очувању и напретку своје државе? Не може. Међутим, код Бориса Тадића све може. Може, јер је му је разлика између њона од цицела и образа јако мала, и мери се у евриме. Тржишна цена цицела диктира тврдоћу њона, а тврдоћа њона диктира тврдоћу образа. Може ли такав човек да буде председник Републике Србији? Наравно да не може.

Нова радна места или „жута лажа”?

Ево прегледа и осталих (и јединих) пет принципа којима Борис Тадић покушава да придобије бираче. Први принцип се односи на запосленост грађана. Залагање да „сваки грађанин Србије мора да има посао од кога може пристojно да се живи”, добро је познато гласачима, али им је познато и да Демократска странка у неколико претходних година практично ништа није урадила по том питању. Први таласи масовног отпуштања радника који и дан-данас трају, почели су за време досманлијске владавине, када је у тој власти стојер окупљања била управо Демократска странка, а и сам Тадић је партиципирао из позиције министра телекомуникација, односно министра одбране. Колико је заразна епидемија досманлијске власти допринела незапослености у Србији најбоље говоре статистички подаци: током 2000. године стопа незапослености у Србији је износила **13,26** одсто, да би број незапослених из године у годину растао и крајем 2006. године достигао стопу од преко **21** одсто, што представља број од око 700.000 људи. Посматрајући период од 2002. па све до 2005. године, са посла је на силу и уз понижавајуће отпремнине отишло око 130.000 људи. Ко је за то крив? Ко је тада, а ко и сада партиципира у подели „колача” власти? Ради се о истим људима који се данас налазе у окружењу Бориса Тадића и пружају му подршку. Данас је проценат незапослености нешто већи, а изражено у бројкама то значи да се око милион грађана Србије води као незапослено на евиденцији Службе за национално запошљавање. Међутим, процењује се да је реално број незапослених премашио милион, а да би до завршетка процеса „транзиције”, без посла у Србији могло да остане још 150.000 људи?! Да ли су ово прави резултати владавине ДОС-а,

Демократске странке и Бориса Тадића? Наравно да јесу, и то је сваком грађанину ове земље јасно. Не смемо заборавити ни „допринос” Тадићевих подупирача, односно шпрајцева из Г17 плус. Своју „несебичну подршку” Борису Тадићу јавним урликањем на митинзима даје и Млађан Динкић, лидер Г17 плус, тј. странке која је највећи гробар јавних финансија и банкарског сектора у Србији, и где су на десетине хиљада радника оставили без коре хлеба. Лидер ове политичке или финансијске организације устројене на принципу секте, својевремено је говорио да се „ништа не постиже укидањем пореза на куповину првог стана”, што су, иначе, била предизборна обећања Демократске странке. Сукоб мишљења је брзо изглађен и Динкић сада „подупире” Бориса Тадића тако што демагошки наступа на предизборним скуповима Демократске странке. Сва срећа је што се Динкић изузетно „високо” котира код грађана Србије и што ће његова подршка немерљиво допринети поразу Бориса Тадића.

Констатација из прве тачке Тадићевог програма гласи да је „нама данас потребно најмање 500.000 нових радних места, а да бисмо обезбедили инвестирање у нашу земљу, развој предузетништва и запошљавање, Србија мора да буде сигурна и стабилна држава”. Тадић ово сматра „првим и најважнијим условом да би животни стандард грађана могао да расте”. Све ово је тачно, не може се оспорити, али се намеће питање да ли је Борис Тадић способан за тако нешто. Да ли је он политичар таквог калибра да обезбеди најмање 500.000 нових радних места? Наравно да није, нити је Демократска странка, стојер ДОС-а, способна за тако нешто. Међутим, ово нису само Тадићеве ауторске „иновације”. Пре њега је и његов коалициони партнер и шпрајц, Млађан Динкић, изјављивао нешто слично томе. Наиме, он је у кампањи за парламентарне изборе изјавио да ће „ако његова странка буде члан нове Владе, у наредних пет година преполовити стопу незапослености у Србији”. Али, веровали или не, има и горих егзибициониста и илузиониста. Планови Извршног већа Војводине (у коме такође партиципира ДС) су да у наредних пет година смање стопу незапослености у Војводини на ниво средње развијених региона у ЕУ. Очигледно да се Тадић руководи Динкићевим „патентима” и обећањима и да управо у њему види реализатора који ће обезбедити 500.000 нових радних места у Србији. Недавно је и Динкићев најближи сарадник Владимир Илић изјавио да ће „због завршетка приватизације у 2008. години, велики број радника остати без посла”. Зар није очигледно о каквим неморалним људима и лажним обећањима је, заправо, реч?

Невидљиви мостови у Београду

Друга тачка Тадићевих принципа односи се на „изградњу и развој” земље. „Без јаке инфраструктуре нема ни јаке привреде. Без јаке привреде нема ни нових радних места. Морамо у следећих неколико година да изградимо европску путну мрежу, најмање пет великих мостова, телекомуникације као у развијеним земљама и кренемо у пројекат гасификације целе Србије”, наводи демагог и политикант Борис Тадић. Импресивно звучи, али остаје нејасно ко ће то све да спроведе. Да неће можда реализатори да буду Демократска странка и Борис Тадић? Сигурно неће, а и да хоће – не могу. Демократска странка је, користећи се лажним обећањима, у Београду већ пропустила шансу да на делу докаже свој мостоградитељски потенцијал. Али, оно што је најгори потез демократа је гурање прста у око Русији по питању њиховог интереса за гасификацију у Србији преко Динкића, Тадићевог партнера и истомишљеника.

Даље, поставља се питање који то резултати стоје иза рада Демократске странке у изградњи система телекомуникација по угледу на развијене земље. О тим „дометима” најбоље говори пример бивше министарке за саобраћај и телекомуникације, Марије Рашете-Вукосављевић, наравно „стручног кадра” Демократске странке. Против ове госпође, али и још 11 лица, Окружно јавно тужилаштво у Београду је подигло оптужницу у марту 2007. године. Јавност је била згрожена овом „убичајеном” и „класичном” досманлијском лоповском афером, што је резултирало подизањем оптужнице због злоупотребе службеног положаја. Кадар Демократске странке, члан Владе Зорана Ђинђића, односно Зорана Живковића и сарадница и колегиница Бориса Тадића, ухваћена је на делу. Према тадашњем саопштењу МУП-а, Рашета и њених 11 сарадника су од марта 2003. године па све до априла 2004. године, приликом реконструкције ВИП салона и пројектовања Терминала 2 Аеродрома „Београд”, оштетили ову фирму, у до тада утврђеном износу од око 220 милиона динара. МУП је тврдио да је поменута досовска екипа за себе и своја предузећа прибавила противправну имовинску корист у износу од око 60 милиона динара. Вред-

ност радова је тендером била пројектована на 18 милиона евра, али је бројним „анексима“ нарасла чак на 47 милиона евра. А како је дошло до тога? Једноставно и лако – у стилу ДОС-ове политике. Уметничке слике вредности око 700.000 динара плаћене су 3,7 милиона динара, држач за салвете 12,342 динара, четворосед који вреди 35.000 динара плаћен је 982.000 динара, док је тепих коштао целих 400.000 динара. Канга за смеће је коштала 12.342 динара, док је шољица за кафе плаћена 3.137 динара, кашчица 627 динара, а вешалице за одећу 123.500 динара. Да ли је Тадић мислио на овакав развој система телекомуникација? Мада, он је ту заиста позван да каже коју реч, обзиром да баштини „стручност“ још из времена министровања ресором телекомуникација. Иза њега, његове Владе и странке стоје омакве, на мешетарски начин, „унапређене“ телекомуникације!

Програм Тадићеве „изградње и развоја“ обећава у следећих неколико година изградњу „најмање пет великих мостова“! Амбициозан план, али базиран на политици „жуге“ лаже. Корисно је подсетити грађане како то Демократска странка већ у два везана мандата стално обећава и „започиње изградњу“ мостова по Београду. Ако се држимо оне народне: „О покојнику све најбоље“, онда се нећемо дотичати лика и дела Ненада Богдановића, али се морамо дотаћи његових предизборних обећања и обећања Демократске странке када је реч о великој београдској мостоградњи. Не треба се много присећати, неколико година слушамо предизборну „поезију“ о неимарској градњи мостова у нашем главном граду. У својој предизборној кампањи приликом избора за градоначелника, Демократска странка је грађанима обећавала експресну изградњу неколико мостова. Пре свега обећавали су „стелт“ – до дана данашњег невидљиви мост преко Саве и исти такав преко Дунава. У интервјуу дневнику „Данас“ који датира из маја 2003. године, тадашњи градоначелник Београда Ненад Богдановић је обећао да ће „у наредних неколико месеци бити започета изградња новог моста на Дунаву код Вишњице и подводног тунела или моста преко Аде Циганлије“. Он је даље навео да су, поред ова два моста, „предвиђена још два моста на Дунаву и то један у близини садашњег Панчевачког моста, а други, такође на

Дунаву, нешто пре Земуна“. Од 2003. године, до данас, Београђани нису имали прилику да уоче ове мостове, а стојер градске власти је управо Демократска странка! У прилици смо били да слушамо предизборна обећања Демократске странке, али и по новинама да гледамо макете како би то требало да изгледају будући мостови. Стварно је чудо да те макете ДС није ставио и на билборде по Београду, како би се грађани „дивили“ градској влади и њеној „креативности“. Недавно је и в. д. градоначелника Београда Зоран Алимпић најавио „мостоградњу“ речима да би „изградња пројекта моста који ће повезивати Чукарицу и Нови Београд требало да почне 2008. године, уз наду да ће у истој години почети и изградња још једног моста преко Дунава“. Да ли Борис Тадић у свом предизборном програму управо мисли на ове невидљиве мостове које годинама гради Демократска странка? И то најмање пет „комада“? Ипак је ово опасно обећање које захтева хитну хоспитализацију и озбиљно лечење од амнезије, јер тражити нову шансу за нешто што до сада није урађено, а обећавано је стотину пута, стварно је сулудо.

Пројекат гасификације Србије који такође у свом председничком програму најављује Борис Тадић, пројекат је који апсолутно не зависи од њега. Да зависи од њега, кроз Србију никада не би ни прошао руски гасовод. Њему више прија онај финансијски, евро-атлантски „гасовод“ који „греје“ Демократску странку. Штавише, Демократска странка у свом феудалном поседу не држи ресор енергетике. Било би добро, како за Србију тако и за све њене грађане, да је Борис Тадић у протекле четири године боље схватао значај и снагу Руске Федерације, а не као што сада то ради у предизборне сврхе. Да је пројекат гасификације на који се Тадић позива и који Србији поставља као приоритет, заправо, велики предизборни трик, доказује и „таласање“ његовог подупирача Млађана Динкића. Наиме, сви министри из Г17 плус на недавно одржаној седници Владе Републике Србије, гласали су против платформе енергетског споразума Србије и Русије. То су урадили по изричитом налогу свог страначког шерифа Млађана Динкића, који се озбиљно успротивио енергетској сарадњи Русије и Србије, оцењујући је као „веома неповољну“ за нашу земљу. Тим поводом Динкић је чак поднео и оставку, али нажалост, не на министарску функцију, већ само на функцију члана радне групе за преговоре са Русијом. Српски медији су оптужили Динкића да управо он „на све начине покушава да спречи да НИС буде продат Русима“. Према изворима блиским влади Србије, Динкић по сваку цену лобира да купи НИС-а уместо Руса буде аустријски ОМВ, а познато је да је један од власника те компаније и шиптарски бизнисмен Беџет Пацоли! Ове медијске наводе Динкић није демантовао. С разлогом се јасно може поставити питање – Зашто Борис Тадић није „смирио“ Динкића, обзиром да су коалициони партнери и да Динкић подржава његову кандидатуру? Одговор је крајње јасан. Ни Тадића ни Динкића не интересује национална, као ни економска сарадња са Руском Федерацијом. Они имају своје центре моћи, своје провизије и проценте, њихова идеологија је евро-атлантског калибра и они се тиме поносе. Нека се

Примери криминала и корупције Демократске странке

Овом приликом, навешћемо три примера која на најбољи могући начин репрезентују политику криминала и корупције, а који се директно тичу Демократске странке, чији се лидер декларирше као борац против ове „заразе“. Као пример институционалног криминала и корупције, афера „Бодрум“ је право огледало политике Демократске странке. Као пример националне, привредне и историјске пљачке невиђених размера у Србији, треба споменути продају смедеревског „Сартида“. И на крају, ако уопште краја има, као пример корупције и криминала на општинском, односно локалном новоу, може се узети Општина Зрењанин, на чијем челу се налази „демократа“ Горан Кнежевић.

поносе, али немој да „за нос вуку” бираче, односно грађане Србије, својим предизборним „поезијама” о интересу наше земље да се спроведе гасификација. Тај пројекат ће се реализовати у сарадњи са Руском Федерацијом без обзира да ли за то постоји сагласност Динкића и Тадића, а наравно, томе ће посебно допринети победа Томислава Николића на председничким изборима.

„Жутица” – болест прљавих руку

Трећи принцип Тадићевог предизборног програма односи се на „лечење доступно свима”. Овде се у две реченице констатује: „Квалитетно лечење мора да буде неутуђиво право сваког, а не привилегија. Држава мора да обезбеди да и најугроженији грађанин Србије увек може да рачуна на добру и ефикасну здравствену негу”. Познато је да Демократска странка у последњих седам година није поседовала здравствени феуд. Овај ресор је увек (у протеклих седам година) био у рукама странке Г17 плус, тачније у рукама Томице Милосављевића. Међутим, не баш увек. Било је периода када је Томица подносио оставку на функцију министра, јер је био незадовољан својим радом, односно радом целокупне Владе чији је „саставни део”. Након формирања нове Владе, Томица је поново био биран за министра здравља, што је свакако радо и оберучке прихватио. О његовим резултатима и хаосу у коме се здравство налази, редакција нашег листа у сваком броју „Велике Србије” редовно и аргументовано извештава јавност. Управо странка Г17 плус, чији је потпредседник Томица Милосављевић, у потпуности подржава кандидатуру Бориса Тадића за председника Србије. Онда је сасвим јасно како ће држава обезбедити „добру и ефикасну здравствену негу”, наравно заказујући вам операцију за пет година! Ако Борис Тадић бирачима и грађанима Србије нуди здравствену политику коју реализује Г17 плус, онда је то стварно трагично. Намеће се питање заслужује ли таква здравствена политика подршку бирача.

Чињеница да Демократска странка не поседује ресор, односно Министарство здравља, не аболира је кривице за појаву „жутице” у Дому здравља „Милутин Ивковић” на београдској општини Палилула. Овде није реч о класичној болести прљавих руку, већ се ради о „жутици” коју у здравству сеје Демократска странка Бориса Тадића, са својим људским, односно управљачким „ресурсима”. Наиме, Јасминка Јелић из редова Демократске странке, директорка ДЗ „Милутин Ивковић” и одборник СО Палилула, „гура” други мандат у овој здравственој установи. Како докторка Јелић реализује своја директорска овлашћења најбоље говори мукотрпна и безуспешна борба Синдикалне организације ДЗ „Милутин Ивковић”. Пријаве за санацију епидемије прљавих руку у овој здравственој установи, које надлежним органима редовно подносе запослени, завршавају у фиокама или кантама за смеће. Наравно, у чему би се огледала суштина „жутице” кадрова Демократске странке него у финансијским малверзацијама. На новац су најслабији. За само четири месеца 2003. године, Јелићка је утрошила више од 200.000 динара из буџета на име кафанских крканлука, док Дом здравља ради у катастрофалним условима. Како наводе запослени у овој установи, директорка Јелић је, без одлуке Управног одбора, испумпала буџет за 195.000 динара на име личних трошкова учешћа на конгресу у Копенхагену. Наравно, ту је и 40 мобилних телефона који су купљени за потребе Дома здравља, али и телефон у вредности од 300 евра који је добила главна сестра – наводи се у дописима синдикалне организације здравствених радника ове установе.

Дана 21. октобра 2006. године, директорка Јасминка Јелић је користила возило Дома здравља у страначке сврхе. Наиме, она је са групом колега у Падинској Скели, на промоцији ресорног страначког одбора за здравство Демократ-

ске странке, мерила грађанима притисак и шећер у крви, а све зарад прикупљања политичких поена својој партији. Ово санитарско возило, ДЗ „Милутин Ивковић” је добио као донацију Европске уније. Наравно, запослени су првом општинском тужиоцу поднели и кривичну пријаву због злоупотреба службеног положаја директорке Јелић. Све малверзације су пријавили и Буџетској инспекцији, али „жутица” је неуништива. Ако овако функционише један обичан дом здравља на челу са директором из Демократске странке, каква је то онда „добра и ефикасна здравствена нега” коју обећава Борис Тадић? Како ће је онда обезбедити Борис Тадић, човек који се налази на врху пирамиде, фараон демократске „жутице”?

Да ли је „одлив мозга” бег од практичне „демократије”?

Четврти принцип концепта предизборне обмане носи назив: „Знање које се цени”, у коме се каже: „Образовање мора да буде доступно свима, под једнаким условима. А најбољим ученицима и студентима држава треба да омогући да своје драгоцене способности примене у својој земљи, на добробит свих. Знање морамо да поштујемо много више и да награђујемо много боље”. Зар образовање у данашњој Србији није привилегија богатих ученика, односно родитеља? Зар томе нису допринеле досманлијске реформе које је иницирала Демократска странка? О чему Тадић то говори? Процењује се да је у протеклих 17 година у иностранство из наше земље отишло око 500.000 младих људи. Такође се процењује да је од те цифре 22 одсто стручњака са звањем магистра напустило Србију. Шта су „демократске власти” учиниле како би спречиле одлив мозга? Ништа.

Из Србије сваке године оде око 4000 младих људи и то са факултетским дипломама. Не тако давно, на Другој конференцији јавних служби за запошљавање Југоисточне Европе, државни секретар Министарства економије и Динкићев сарадник Владимир Илић, изнео је забрињавајуће податке. Он је, заправо, у три основне групе сврстао разлоге миграције из Србије. То су: миграције услед пада стандарда и недовољне понуде послова, политичке нестабилности и корупције и етичке транзиције у земљи. Како говоре званични подаци државног сектора Србије, у периоду од 2003. године, па све до 2004. године, из наше земље у САД је емигрирало око 3000 младића и девојака. Само међу њима је било 205 експерата из области техничких наука, као што су инжењери информационих технологија, али и 75 менаџера. Годину дана касније, тачније у периоду од 2004. па до 2005. године, нашу земљу је напустило чак 800 врхунских стручњака. Ови мла-

ди људи отаџбину напуштају због тога што су махом разочарани у „демократске промене“ које су им донеле осећај губитника транзиције. Одлазе у потрази за бржим запошљањем, сигурном и солидном зарадом и већим животним стандардом. Шта држава ради по том питању? Шта актуелни режим предузима да би спречио одлив мозгова? Ништа. Својом „практичном“ политиком тера их из отаџбине. Паметни им не требају, јер могу да сметају чувању фотела.

ДС и Борис Тадић

– стожери криминала и корупције у Србији

Конечно, Тадићев предизборни програм на петом месту дефинише: „Живот без корупције“. Да није жалосно било би смешно, јер се каже „да у Србији мора и може да се живи без корупције у здравству, судству, школству. Без корупције у општини и држави. Борба против корупције и криминала је најважнији задатак, јер од остварења тог циља пресудно зависи развој наше земље“ – наводи Борис Тадић. Читајући ове редове, јасно је да се ради о демагогији најгоре врсте, обзиром да је јасно да су Демократска странка и Борис Тадић стожери криминала и корупције у Србији. Колико је само примера који то потврђују? Толико да не могу стати ни на хиљаде страна нашег листа. Аферу „Бодрум“ смо у овом броју детаљно анализирали, па ћемо се осврнути на највећу пљачку у новијој историји наше земље, а у којој су учествовали челници Демократске странке. Ради се о продаји смедеревске железаре „Сартид“. Као актери ове афере спомињу се Зоран Ђинђић, Александар Влаховић, Немања Колесар и други. Предузеће „Сартид“ је крајем марта 2003. године, заједно са својих шест зависних предузећа, продато „Ју-Ес стилу“ за 21,3 милиона долара, иако је само вредност матичног предузећа процењена на 57,62 милиона долара. Процењује се да се укупна тржишна вредност компаније у моменту продаје кретала између 200 и 300 милиона долара. Уз све то, држава је на себе преузела измирење огромних дугова „Сартида“, уместо да ту обавезу остави купцу. Медији данас непрестано пишу о овој гигантској пљачки века, али нико од надлежних органа не реагује. Поставља се питање зашто тужилац не сме да подигне оптужницу ако је истрага већ завршена. Демократска странка није реаговала на ову аферу, а Влаховић је посланик ДС у Народној скупштини. Да ли ће кривци одговарати, или ће случај и даље остати заташкан, остаје нам само да нагађамо. У сваком случају, афера „Сартид“ је капитално дело пљачкашке приватизације чији је стожер била Демократска странка.

Када је реч о корупцији и криминалу на локалном нивоу, а чији је креатор Демократска странка и њени кадрови, као најбољи пример може се узети Општина Зрењанин. Буџетска инспекција је контролом утврдила прави „финансијски хаос“ у раду Општине Зрењанин, на чијем се челу налази Горан Кнежевић, функционер Демократске странке. Овај Тадићев кадар је незаконитим увећањем основица и коефи-

цијената зарада општинским радницима, оштетио буџет општине за 48,723.870 динара. Буџет општине је током 2006. године пробио за више од 70 милиона динара. Буџетске резерве које су биле предвиђене за финансирање евентуалних елементарних непогода у износу од 15 милиона динара, Кнежевић је ненаменски утрошио, махом на донације и трансфере. Општину је задужио по основу кредита за 70,255.147 динара, док је мањак општинског буџета на име позајмица забележен у износу од 6,020.000 динара. Коначно, дуг добављачима Општине Зрењанин на крају 2006. године је износио читавих 11,751,286 динара. Ови параметри су уједно и најбољи показатељ корупцијске суштине владавине Демократске странке на локалном нивоу. Уз све то, Кнежевић се налазио на високој позицији у Демократској странци све време док је реализовао ово лоповско мешетарење. У једном моменту био је чак и озбиљан кандидат за министра за државну управу и локалну самоуправу, али се на време одустало од тога.

После свега овога, може ли Борис Тадић да говори о борби против корупције ако је странка на чијем се челу он налази уједно основни и највећи стожер корупције у Србији? Може ли такав човек да се обрачуна са корупцијом? Наравно да не може.

Борис Тадић – континуитет политике глиба и блата

И поред свих ових аргумената, Борис Тадић изјављује: „Наша политика је стварање будућности, а не уништавање будућности. Наша политика је живот, а не разарања. Европска будућност Србије једини је сигуран пут до бољег живота за све!“ Борисе, стави наочаре па се онда јави и одговори да ли је европска будућност Србије будућност без Косова и Метохије! Више је него очигледно да је политика коју нуди Борис Тадић, политика глиба и блата. Овај предизборни програм, који је базирао на пет принципа, он нема кредибилитет да реализује. Тај програм више личи на један прихватљив реферат о циљевима, али изводљивим од стране других и неукаљаних реализатора. Тадићев програм више личи на писмени задатак из српског језика који је у суштини лепо написан, али не може добити оцену пет, јер га није он писао. Писала га је армија из бекстејџа, као што му пише и све остало, а на терету пореских обвезника ове државе. Никада више не смемо дозволити да „сведоци – сарадници“ праве састав нове Владе у Србији и да се председник државе крије иза такве политике. Више никада не смемо дозволити да криминалци асфалтирају путеве демократије јаче, успешније и просперитетније Србије. Осим оловке и изборног листића са именима кандидата, неопходно је у помоћ позвати и разум. Нека овог пута победи политика аргумената и политика разума, јер само таква нова политика може да заустави даљи суноврат наше државе. Нека Борис Тадић и политика Демократске странке буду само једна ружна епизода у нашем животу.

Лицемерје Бориса Тадића

Не може Борис Тадић да говори о моралу ако је на челу странке која је извор неморала. Не може он да говори о Косову и Метохији, а да при том у свом предизборном програму нема тачку која дефинише очување Косова и Метохије у саставу Србије. Не може он да говори о запошљавању, а да је при том резултат његове политике и политике његових сабораца – милион незапослених. Не може он да говори о развоју инфраструктуре и мостоградње ако се реализација тога огледа у лоповлуку и лажима. Не може он да говори о ефикасном здравству ако болест прљавих руку његових кадрова разара здравство. Не може он да говори о знању и омладини ако због резултата његове „демократије“ млади беже из земље у иностранство. И на крају, не може он да говори о сузбијању криминала и корупције ако је лично стожер криминала и корупције на свим нивоима, у свим институцијама система.

Тадић: Мој газда је у Пентагону

Нато пешадинац

Пише: Борис Алексић

Иако се јавно декларише као прозападни политичар, Борис Тадић све ове године које је провео на власти није успео да Србији обезбеди макар један стратешки споразум у било којој области са најмоћнијим државама западног света. Он чак није успео да са свим својим сарадницима организује пријем код председника САД Џорџа Буша. За једног прозападног политичара, признаћете – јадан учинак. Као свог најближег сарадника-експерта изабрао је Вука Јеремића који је, као што смо већ писали, у ноћи бројања гласова на председничким изборима у САД подржао победу Керија над Бушом и изјавио да је Демократска странка задовољна таквим исходом. Претходно је, као Тадићев човек од највећег поверења и специјалиста за Сједињене Државе, у централу своје странке послао информацију да ће Буш изгубити у свим државама САД! Због чега онда Запад, укључујући ту и Вашингтон, подржава Бориса Тадића на српској политичкој сцени? Тадића пре свих протезира Пентагон, јер им је омогућио да остваре циљеве које нису могли да достигну чак ни 1999. године приликом агресије на СРЈ. Као што је познато, НАТО машинерија смрти није успела да порази Војску Југославије. Оно што они нису могли да ураде 1999. године, урадио је нешто касније Борис Тадић као министар одбране. Тај човек је буквално растурио оружане снаге СЦГ (данас Србије). Он је толико оштетио систем безбедности наше земље да су данас шиптарске терористичке јединице боље наоружане, опремљене и обучене од наших формација. При том, оне имају чак и искуснији официрски кадар. Све то им је омогућио Борис Тадић под фирмом „реформе“ војске. По налогу војноиндустријског лобија САД и Пентагона, он је противзаконито пензионисао најспособније и најискусније официре Војске. Пентагон је желео да се освети људима који су понизили његов НАТО 1999. године. Међутим, ни то им није било доста, па су генерале који су командовали трупама на Косову и Метохији, где је разбијена њихова ваздушно-копнена агресија, преко Тадића послали у Хаг.

Тадић – уништитељ српских оружаных снага

Генерал Божићар Делић, командант херојске 549. моторизоване бригаде, појашњава те догађаје: „Војска је из рата изашла, иако са порушеном инфраструктуром, веома јака и чврста. Таква је остала отприлике до 2003. године. Међутим, доласком ДОС-а, оно што Американци нису успели ратом, дакле да униште нашу војску, успевају са много мање пара, уз помоћ неких политичара. Истина, до 2003, тачније до доласка Тадића, војска није поклекла. Од Тадићевог мандата на месту министра одбране почиње потпуно разарање војске и то под изговором реформи. Пензионису се најспособнији официри, гасе се јединице, док се истовремено уништава наоружање и војна опрема. Целу ствар спроводе и неки генерали који нису учествовали у рату, иако су били активни у то време”.

Борис Тадић је само у једној години ојачао српске оружане снаге за 500 милиона долара док су његови људи тенкове који су се показали као одлични током 1999. године продавали за 94 евра по тони. Генерал Делић на следећи начин об-

јашњава ту чињеницу: „Уклањали су сваког ко се испречио планираном разбијању ВСЦГ. Дакле, прво су почели да потпуно уништавају функционалне тенкове Т 55. Продавали су их на кило. Највећа цена за тако исечене тенкове је била 94 евра по тони. Значи, за првих 200 уништених тенкова нису могли да купе ни четвртину једног модерног тенка. Ту нису стали јер су намеравали све тенкове Т 55 да исеку. Ако то ураде, онда ће борбену моћ наших моторизованих бригада, које су све у свом саставу имале по један оклопни батаљон, смањити за најмање 30 посто. Затим је уништен велики број артиљеријских бригада. Уништен је и један број ПВО средстава, посебно ручних ракетних система „стрела – 2м”, а по налогу САД настоје да униште све ракете тог типа под изговором да су наводно погодне за терористичке нападе. Једна „стрела – 2м” са лансирамним механизмом кошта 100 хиљада долара, док сама ракета у цеви стаје 60 хиљада долара. Ове године планирају да униште 5 хиљада комада. То је 300 до 500 милиона долара! Давинић је наставио где је Тадић стао и он је пензионисао велики број најспособнијих официра и то пуковника и генерала, као и професора и доктора наука. Отпустили су већи број цивилних лица и на тај начин створили нове социјалне проблеме. Затим разарају институције попут елитног Војно-техничког института, Војноисторијског архива итд”.

Ратне хероје у пензију, а најгоре на чело Војске

Тадић је промовисао најгори могући кадар у оружаным снагама, док је у исто време као министар одбране прогањао ратне хероје. „У мојој 549. бригади је било добровољаца из РСК и БиХ. Јуначки су се борили. Многи су и погинули. Данас, њихови крстови на гробљима труле јер их нико не одржава. Немају ни споменик. Такав је однос ове државе према истинским патриотама и родољубима који су дали свој живот у одбрани отаџбине. То свакако не може да служи на част никоме у нашој земљи, без обзира на политичко опредељење. Такав однос није забележен нигде у свету. Истакао бих и то да су се припадници националних мањина изузетно срчано борили у мојој бригади. У мојој јединици је погинуо већи број Мађара који су се од првог дана храбро борили. Имао сам чету која се састојала од муслимана. У њој је био само један Србин. Имали смо и јединицу састављену искључиво од Турака у којој је и командант био Турчин. Такође сам имао јединицу састављену искључиво од Албанаца. Она

Како ико може да гласа за Бориса Тадића на председничким изборима у Србији када је урадио следеће : Овај НАТО пешадинач је најпре растурио оружане снаге наше државе, да би убрзо наставио даље.

Најелитније српске официре је изручивао Трибуналу у Хагу, занемарујући чињеницу да су управо ти људи својом способношћу сачували животе наших грађана и војника у агресији САД и ЕУ на Србију 1999. године. Такву награду им је припремио Тадић.

Њега окружују неонацисти који попут Туђмана смањују број жртава геноцида у Другом светском рату. Они се при томе јавно изјашњавају као русофоби. Најближи пријатељ у свету му је Стјепан Месић који се дичи признањем НДХ, која је само у логору Јасеновац на најсвирепији начин убила 19.432 деце, што је до сада поименце утврђено и документовано.

Његов газда јесте у Пентагону.

Борис Тадић мисију коју је добио у Пентагону никад неће прекинути јер не сме да је прекине.

Свима је јасно да ће Тадић оверити независност Косова уколико буде на власти под изговором уласка у Европску унију, он и његова странка ће накнадно признати независност друге албанске државе.

Зато Тадића треба спречити да растури и распрода оно што је остало од Србије. Најбоља прилика да ражалујемо овог НАТО пешадинача су јануарски председнички избори. Човек који може да победи Тадића и спасе Србију је свакако Томислав Николић. Због свега овога, а најпре због будућности наше деце, своје поверење морамо поклонити кандидату Српске радикалне странке.

није била борбена, али се такође налазила на првој линији. Добровољце смо имали из више земаља. Сви они су јунаци одбране Косова и Метохије”, објашњава генерал Божидар Делић.

О Тадићевом сецирању српских оружаних снага говорили су и други генерали. Генерал Радован Радиновић је међу првима упозоравао на његову погубну стратегију. „Узмите пример генерала Љубише Стојимировића, једног од најелитнијих официра наше војске. Смењен је само зато што је био начелник штаба Треће армије у време НАТО агресије. То је официр на којем би нам позавидела свака војска овога света. Нити човек има довољно година, нити има довољно радног стажа да би био пензионисан. Ако је НАТО наредио да ми морамо да уклонимо све што вреди, а ми мислимо да то наређење треба да извршимо, нека се то каже јавно. На овај начин власт прави крпе од генерала.

НАТО напросто неће сведоке своје немоћи у нападу на Србију. Да се не заваравамо – то је пре свега био напад на Србију, на Црну Гору су фингирали напад. Напад којим се желела отети целокупна територија, напад којим се она газила јер није хтела да удовољи диктатима и којим се желело уништење једног система који није по вољи Запада. Та три циља је имао НАТО. Како је прошао у том сукобу – зна се. На војном пољу није добио ништа. Због тога је кренуо другим путем. Они не желе сведоке те своје немоћи. Не може Алијанса да трпи генерала Лазаревића који их је понизио на Косову. Како могу они да сарађују са њим, када сви ти који воде НАТО, а водили су га и онда када су нападали Србију, морају да гледају Лазаревића, а знају да је он супериорнији од свих њих у сваком погледу. То је доказао још онда када су били противници у рату”, истицао је генерал Радиновић у домаћим медијима. Он је отворено говорио и о неспособности Бориса Тадића као министра одбране и истицао да њему и „стручњацима” које је он бирао нису познати најосновнији појмови везани за државу и њене оружане снаге. „Било ко да води одбрану и војску, не може је водити на такав начин. Потпуно је нетачно да постоји стратегија националне безбедности. Она се чак ни по Уставној повељи (СЦГ) не може усвојити. Нигде не стоји да је Државна заједница обавезна до донесе стратегију националне безбедности. Она мора да усвоји само стратегију одбране. Стратегија националне безбедности је старији и хијерархијски виши документ. Једино на основу тог документа се и може реформисати војска. У тој стратегији, а не стратегији одбране, се утврђује у којим интеграцијама ће се наћи наша земља. У СЦГ стратегију националне безбедности доноси државе

чланице, а не државна заједница. Треба да републике донесу документ који је по хијерархији изнад онога који може да усвоји заједничка држава. То је потпуни апсурд”.

Испирач мозга по пентагонском рецепту

Борис Тадић је као министар одбране отворено кршио закон и тадашњу Повељу Државне заједнице СЦГ. Генерал Радиновић појашњава подмуклу стратегију коју су тада примењивали Борис Тадић као министар одбране и његови људи: „Видите да министар смењује генерале, иако за то није овлашћен. По Уставној повељи он Врховном савету одбране предлаже лица за именовања. Ако их предлаже за именовања, не може да их смењује. Након несреће у касарни 'Јован Курсула' у Краљеву, када је експлодирало ручни ракетни бацач, министар одбране је сменио команданта корпуса, иако нигде за то није овлашћен. То може да уради само ВСО. Ако је смењен по објективној одговорности, зашто се онда ланац командовања завршио на команданту корпуса? Није он изводио обуку. По том критеријуму и министар је одговоран. Међутим, командант корпуса је смењен јер је био ађутант Слободана Милошевића. Ради се, иначе, о још једном елитном официру, генералу Миливоју Бојовићу, официру са великим знањем. То знам јер сам му био професор. Смењен је само зато што је био ађутант врховног команданта. Био је у прилици да прима амбасадоре и да се појављује на тим церемонијама, што је уобичајено свуда у свету. Једва су дочекали да га смене. Добијен је налог за његову смену још раније, а несрећа у касарни је била само згодан повод за то. Када нема потребног старосног цензуса, нити година стажа да се неко пошаље у пензију, онда се каже да ступа на снагу члан који наводи да су наступиле посебне потребе за престанак службе”, напомињао је генерал Радован Радиновић у српским медијима.

У време пре него је Борис Тадић посто министар одбране, Војска Југославије (СЦГ) је уживала највеће поверење у народу – преко 80 одсто. Након његовог мандата, поверење је пало испод 50 одсто. Та чињеница говори сасвим довољно о Тадићевом растурању српских оружаних снага.

Борис Тадић се као министар одбране бавио и превастиптавањем Срба. Године 2003, након повратка из САД, он је у интервјуу за лист који издају наше оружане снаге истакао да „**треба променити начин размишљања Срба**”. Тадићу су у Пентагону препоручили нове технике како да непослушне Србе доведе у ред. Једноставно – треба да им испере мозак. Ништа нарочито, Пентагон то ради својим војницима већ одавно. Овде би могли да се присетимо и речи Николе Те-

сле: „Уколико желите да поробите један народ – замените му парадигму”. То је управо био и остао Тадићев задатак у Србији – да промени систем вредности српског народа. Почео је од војске коју је оштетио теже него НАТО. Следећа на списку Пентагона је Српска православна црква..

Тадић је као министар војни као мантру понављао да би требало драстично смањити бројни састав војске. Исте речи су претходно изговарали други Монтенегрини – Светозар Маровић, тада председник Савета министара СЦГ, и његов саветник генерал Благоје Граховац. По њима, војску треба свести на око 20 хиљада људи. Свима је познато да су и Маровић и Граховац у медијима изјављивали како су Срби одговорни за рат у бившој СФРЈ и како заједничку државу треба што пре распустити. Борис Тадић је, следећи ову идеологију, како преноси „Борба” од 11. јуна 2003. године, изјавио: „**Војска Србије и Црне Горе ће личити на све остале европске реформисане армије, што значи да ће бити високо професионална, да ће у свом саставу имати између 30 и 40 хиљада војника.**” Наравно, Борис Тадић је „заборавио” да напомене да европске армије смањују број својих војника, али при том повећавају ватрену моћ својих јединица, тј. набављају ново – савременије наоружање. Као што смо видели, под Тадићем српска војска је остала и без војника и без оружја.

Никад краја Тадићевим извињањима убицама српског народа

Будући да није радо виђен гост код Џорџа Буша због идиотских изјава свог пулена Вука Јерemiћа, Тадићев главни спољнополитички партнер је Стјепан Месић. Њему се и више пута извињавао у име грађана Србије које представља као председник. Међутим, Месић је познат као човек који је јавно подржао стварање усташке НДХ. Наиме, још 1992. године, приликом боравка у Аустралији, Стјепан Месић је најпре 30. маја 1992. године, на прослави хрватског дана државности у спортском центру Хоумбуш у Сиднеју, а затим 2. јуна, у највећем хрватском клубу Панчбоул, такође у Сиднеју, изјавио следеће: „Ми смо створили државу након 900 година, али нису тих 900 година Хрвати мировали. Упорни су увек били за хрватску ствар и хрватску државу. Па, у Другом светском рату Хрвати су два пута победили, и то морамо рећи свима, нашим пријатељима и нашим непријатељима. Хрвати су победили 1941. године када су 10. травња (априла) прогласили хрватску државу. Хрвати нису ту државу прогласили зато што су фашисти, него зато што су имали природно и историјско право на државу. Резултати Другог светског рата су познати, али познато је и то да су Хрвати и други пут победили у том рату, јер су се нашли заједно са савезницима за победничким столом”. Да подсетимо – 10. априла 1941. проглашена је монструозна НДХ у којој су Срби, Јевреји и Роми били прогоњени и истребљивани као „нижја раса”.

У другом говору Месић, попут некада Гебелса, тврди: „Они који су терали Хрвате из домовине управо су имали циљ стварање Велике Србије. Тај програм за Велику Србију, који се створио за време Драже Михаиловића, управо се сада остварује... Ослободили смо две трећине хрватске територије, а богами ослободићемо и осталу трећину Хрватске. Не само ту једну, него заједно са муслиманима ослободићемо и Босну и Херцеговину, јер Хрватска не може без Босне и Херцеговине, нити Босна и Херцеговине може без Хрватске... Видите, то је рат који многи не разумеју – међународна заједница га зове грађанским ратом – а то није грађански рат. Код нас је само агресија. Агресија Србије и њихове армије против Хрватске и БиХ, и то морамо свима рећи. Ради се о једном злочину, агресији, уништењу несрпских народа да би се створио нови простор за њихову Велику Србију.

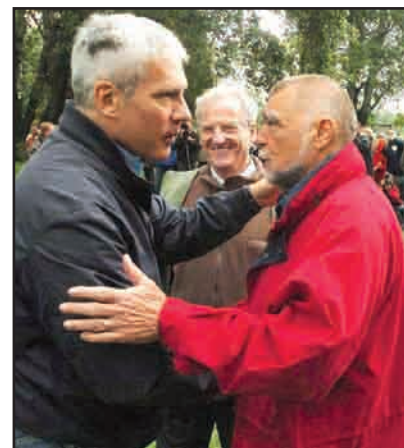
Милошевићу сам рекао – Ја се са злочинцима не рукујем... Четничке хорде из Србије и Црне Горе пљачкају. Увек мисле да су у праву ако хоће туђе. Ми се боримо за своје територије, а они се боре за туђе. Још немамо довољно оружја да се боримо против Срба. Ми ћемо рат добити до краја. Они сада пуцају, изазивају нашу војску... Ако се Срби не повлаче упркос светским силама, тражићемо светске силе. Дотле ћемо се ми наоружати. Немојте мислити да ми поштујемо ембарго. Ми ћемо у том случају кренути кад ми одлучимо. У Другом светском рату Хрвати су два пута победили и ми немамо разлога ником се извињавати.

Ово што траже од Хрвата – Хајде, идите клекнути у Јасеновац, клекните овде, ми немамо пред ким клечати. Ми смо два пута победили, а сви други само једном. Ми смо победили 10. априла, када су силе осовине признале хрватску државу, и победили смо јер смо се нашли после рата опет за победничким столом...”

Ето, таквог пријатеља је нашао Борис Тадић. Таквом неонацисти се он извињавао.

Међутим, Борис Тадић је отишао и корак даље, јер су њему најближи функционери Демократске странке подржали монструозан став Фрање Туђмана и Стјепана Месића према којем је број жртава у усташкој НДХ вишеструко мањи од оног броја који се наводи у српској и светској научној литератури! По њима, та цифра је између 30 и 50 хиљада!

Наиме, Десимир Тошић, члан Политичког савета ДС је у више наврата, најпре у предговору књиге Богољуба Кочовића „Жртве Другог светског рата у Југославији”, а затим и на скупу посвећеном Кочовићу и његовом делу, одржаном 2007. године у Београду у Дому омладине, подржао накарадни концепт овог квазиисторичара који вишеструко смањује број жртава у НДХ. Десимир Тошић је 1985. године написао предговор за књигу Богољуба Кочовића „Жртве Другог светског рата у Југославији” (Библиотека Наше дело, Лондон, 1985. године). У предговору Тошић критикује српску „погибељоманију у преувеличавању жртава” Другог светског рата, истовремено хвалећи Кочовићево дело. Тошић на страни 12 књиге наводи: „Али са друге стране та погибељоманија је делимично и мегаломанска жеља да се са што већим бројем сопствених жртава уђе у круг великих народа. Међутим, велики народи се не хвале, и не могу да се хвале – бар извесни – релативно високим бројем жртава, чак и не крију да су имали мање жртава, и апсолутно и релативно у односу на мале народе. Од великих народа, у Другом светском рату имали су изузетно високе бројеве жртава: Руси, Немци, Кинези, Јапанци, Пољаци, и на другој страни – Јевреји. Истина, погибељоманија постоји као страст и код неких великих, по броју, народа, али по политичкој цивилизацији малих народа, као што су, на пример, Руси”. Тошић је отишао толико далеко да је у овој реченици изнео један расистички став уперен против Руса, народа који је, ипак, по свим научним и здраворазумским анализама највише допринео поразу Хитлера. Из овога видимо да је за своје најближе сараднике Борис Тадић изабрао људе који следе Туђманову идеологију и који сеју отворену мржњу према Русима и Србима. За њих ми смо мали и нецивилизовани народи.

За Бориса Тадића дилеме нема – европске и евроатлантске интеграције, тј. улазак у ЕУ и НАТО, важније су му од очувања Косова и Метохије у саставу Србије

После мене потоп

- Сва суштина Тадићеве поданичке пољитичке која отвара вратица сираном фактиору да уиравља свим сељменитима српске државе најбоље је изражена у изјави коју је Тадић дао непосредно након лицемерног позива косметским Србима да изађу на изборе 2004. године, а која је наишла на осуду домаће јавности. Ово је, грађани Србије, пољитичка коју вам нуди Борис Тадић:

„Желим само овој јавности да укажем на чињеницу да сам имао велике прилике изнуири. Имао сам прилике који долазе из разних инстиитиуција, и од универзитетиа, и од цркве и од одређених носилаца друштвених функција, али морам да кажем и то да ми из иностранства данас више нисмо у ситуацији чак ни да имамо прилике. Из иностранства ми добијемо – принципе. Или ћете их узети у обзир и онашта се по принципима међународне пољитичке коју вам свеи одређује, или ћете бити ирајно заистављена држава. Када ја доносим одлуку у име ове државе, у име функције председника Републике, морам да узем све у обзир.

Дакле, не постоји само једна димензија стварности, домаћа стварности. Постоји и нешто што се зове окружење или свеи у којем ми постојимо, у којем живимо и део смо Уједињених нација. И ја те принципе, који се у међународној пољитички данас нама исостављају, као – да ли ћемо их ми прихватити или не – морам да узем у обзир. То важи за Хашки трибунал, то важи за Косово и Метохију, то важи и за привреду, то важи и за међународне кредитне, то важи и за инвестиције у наша радна места, начин на који ћемо комуницирати са другим земљама, то важи за регионалну пољитичку, то важи апсолуино за све.”

(Утисак недеље, 10. октобар 2004. године)

Борис Тадић је током своје политичке еволуције од министра телекомуникација преко министра одбране, па све до несрећног по Србију председниковања, небројено пута показао да је за њега једини релевантан национални интерес манијакална потреба за очувањем власти. Користио је сваку прилику и сваки повод да упозори грађане Србије на опасност наводног „слома демократије” у Србији. Ако му се може и опростити политиканство на ситним стварима, злоупотреба егзодуса српског народа на Косову и Метохији не може се опростити председнику Србије. Наиме, у неколико наврата, Борис Тадић је, коментаришући догађаје на и око Косова и Метохије, јасно исказао потпуну индиферентност према страдањима Срба и спремност на злоупотребу и политизацију српских жртава за своје страначке интересе, као и своје личне. Тако, на пример, у Утиску недеље 6. јуна 2004. године, Борис Тадић каже :

„Мој најјачи утисак је убиство седамнаестогодишњег младића у Грачаници и то је нешто што ме неодољиво подсећа на покушај убиства у Чаглавици, у марту месецу. Мислим да је то било 14. марта, после тога је кренуло етничко чишћење. Има довољно информација да албански екстремисти имају сличне планове и даље, и ја сам на то упозорио представнике међународне заједнице, и јуче амбасадоре 50 земаља који су били на скупу са мном. То је опасност која се надија над нама и мислим да би један нови егзодус Срба са Косова и Метохије значио слом демократије у Србији и једну трајну дестабилизацију читавог овог југоисточног предела Европе.”

Дакле, за председника Србије опасност се огледа само у могућности да он лично и његова странка изгубе власт! То потврђује и октобра 2004. :

„У марту, након нереди на Косову били смо близу слома демократије у Србији. Било би потребно много година да се

то обнови”. Дакле, насиље и покушај погрома над Србима на Косову и Метохији од 17. марта за Тадића представља опасност по сопствену фотелју.

Ни две године касније, када су покушаји отимања Косова и Метохије интензивирани од стране шиптарских сепаратиста и терориста и њихових западних партнера, Тадић, из позиције председника Србије, није променио своју листу

приоритета. И даље му је очување власти важније од очувања Косова и Метохије у саставу Србије. То је јасно рекао и у Вашингтону 7. септембра 2006. године (пренела Бета):

Председник Србије Борис Тадић изјавио је данас у Вашингтону да би наметање решења за статус Косова угрозило изградњу демократије на Балкану и довело у питање опстанак мултиетничких земаља у региону и свету.

У говору у Heritix фондацији, он је рекао да „многи у међународној заједници сматрају да преговори о будућем статусу Косова не могу бити успешни и да је најбољи начин да се то питање реши наметањем решења, односно независности Косова.

Истина је да процес преговора до сада није улио велико поверење. Али морам рећи то би била велика грешка, јер је наметнуто решење очигледна и присутна опасност за демократску консолидацију региона. То би могло да постане суштински изазов за вредности које смо као земља усвојили оног дана када смо збацили (бившег председника Србије Слободана) Милошевића”, рекао је Тадић.

Само месец дана касније, Борис Тадић је још једном доказао да му је лични интерес изнад општег државног и националног интереса. 6. октобра 2006. године, „Глас јавности” је пренео став председника Србије о неопходности одржавања избора до краја 2006. године, и као аргумент за то навео:

„Најбоље би било када би избори били организовани пре доношења одлуке о коначном статусу Косова и Метохије”.

Па да, најбоље би било да он, као председник државе, никакву одговорност не сноси за комадање државне територије, да на време, док је земља још цела, покуша да обнови мандат, а после њега и потоп!

Политика беспоговорног послушничтва западним менторима

Наравно, то је само мали део антидржавне реторике коју је Тадић за свог мандата промовисао, све у нади да га похвале његови ментори и господари са Запада. Због тога је и био главни заговорник изласка косметских Срба на изборе 23. октобра 2004. године, уз наводни захтев који је он изнео – да се у року од 90 дана успоставе међународно признате локалне српске власти на простору где живи српски народ, што подразумева српску полицију, судство, здравство, просвету и школство. Само дан касније, из ЕУ стигла му је честитка од свих европских чиновника и чиновничкиња који командују мислима и делима Бориса Тадића за „прави потез у прави час”, како је рекао Ерхард Бусек, координатор Пакта за стабилност југоисточне Европе.

Да је Тадићев позив косметским Србима да изађу на изборе био само спровођење налога западних ментора, доказала је Кристина Гаљак, портпарол високог представника ЕУ за безбедност Хавијера Солане, која је већ 7. октобра 2004. године демантовала Тадићеву најаву испуњења захтева у року од 90 дана, отворено рекавши да од тога нема ништа.

„Не могу да кажем да ли ће у року од 90 дана, који је председник Тадић дао, бити створене српске полицијске, судске, здравствене и образовне мреже, али постоји веома чврст став ЕУ да ће учинити све да обезбеди да Срби на Косову могу да учествују у нормалном животу – рекла је Гаљак и додала да је „Солана задовољан чињеницом да је председник Тадић изашао са јасним ставом којим позива Србе да учествују на изборима, јер би без Срба изградња институција после избора била много компликованија”.

Солана и Тадић разговарали су синоћ у Бриселу. (Блиц, 7. октобар 2004.)

Након бурних реакција у домаћој јавности поводом овог Тадићевог потеза који на директан начин угрожава статус Срба на Косову и Метохији, он се одлучио да да „појашњење” разлога због који је овај позив упутио. Тако он у Утиску

недеље, 10. октобра 2004. године, на питање Оље Бећковић како се осећао када је примио писмо патријарха СПЦ господина Павла, упућено и њему и премијеру Србије Војиславу Коштуници, и да ли га је писмо збунило, Тадић, између осталог, каже:

„Не, ја само обављам функцију председника државе. На то ме обавезују Устав и закон. На то ме обавезују грађани који су гласали на последњим председничким изборима. Ја сам добијао многа писма и многе сугестије да не позивам грађане на Косову и Метохији да изађу на изборе. Та аргументација је веома снажна и ја ту аргументацију такође имам у себи. Они који мисле да ја не размишљам и о чињеници да су Срби у врло тешком положају, да је после нашег учешћа на претходним изборима било наставка насиља над Србима на Косову и Метохији, паљења кућа, 17. март, убиства, веома се варају.

Проблем јесте у следећем – није наше учешће на прошлим изборима на Косову и Метохији условило 17. март, паљење и убијање, него је то историја која траје деценијама и да нисмо учествовали прошли пут... Да ли би нас неучешће на изборима учинило сигурнијима на Косову? Не, просто нас не чини сигурнијима. Ниједног нашег грађанина и сународника на Косову, апстиненција или неучешће на изборима не осигурава ни у чему. Било би опет убијања Срба, паљења кућа и било би опет 17. марта”.

Оваквом аргументацијом Борис Тадић је упорно ширио дефетизам у српској јавности, инаугуришући став да читав савремени свет има интерес да Косово и Метохија постане независно, иако је јасно да НАТО, САД и ЕУ не представљају део свет. Али, господар је господар.

Међутим, врхунац Тадићевог бескрупулозног лицемерја и небриге за наше сународнике на Косову и Метохији јесте следећа изјава у истој емисији којом он објашњава свој позив за излазак на изборе:

„Мој одговор је врло једноставан. Ја никада нећу позвати ниједног грађанина наше земље да учествује у нечему што угрожава његов живот и ја овим позивом уопште нисам позвао оне који тиме угрожавају свој живот, да иду на гласање. Ја сам позвао оне који могу сасвим сигурно да гласају. Они то треба да ураде и за оне који то не могу да учине.”

Дакле, ево примера врхунског цинизма председничког кандидата Бориса Тадића – он се оглушује о чињеници да су Срби на Косову и Метохији већ годинама затвореници у сопственој земљи, да су таоци шиптарског насиља и да немају елементарне слободе, међу њима ни слободу кретања. Али, он их позива да прошетају до бирачких места, можда буду имали среће па им глава остане на раменима. Битно је да „демократским понашањем” дају легитимитет шиптарским терористима да постану легитимни представници свог народа! У том духу је и следећа изјава, дата у истој емисији, којом Тадић показује да су шиптарске институције за њега „свет”:

„Ми учешћем показујемо да нисмо против света и да желимо да водимо одговорну политику и да поштујемо међународне институције.”

Па онда:

„Ја, међутим, морам да кажем да се Срби за своје интересе могу борити само кроз институције, преко легално изабраних представника”. (Дневник, 26. октобар 2004. године)

Само два месеца касније Тадић ће, у циљу повратка пољубаног политичког рејтинга, демантовати самог себе и признати да раније учешће у косовским институцијама Србима није донело ништа добро.

„Потпуно се слажем да трогодишње учешће у претходном сазиву привремене косметске скупштине није српској заједници донело ништа значајно. Напротив, насиље над

њима је кулминирало у марту ове године и тиме се још једном потврдило колико је лоше вођена мисија УН на КиМ. И када сам позивао Србе да узму учешћа на изборима суочавао сам се са реалношћу, не водећи рачуна о томе да су испраживања јавног мњења показивала да је такав позив лош за мој политички рејтинг. Нисам постао председник Републике да бих учвршћивао сопствену популарност, већ да бих земљу водио ка бољем сутра, да бих у сарадњи са другим институцијама решавао проблеме ове земље и усмеравао је њеној европској и стабилној будућности”.

На крају целог тог процеса Тадић је следећом својом изјавом на најбољи могући начин раскринкао самог себе и разлоге због којих је упорно позивао Србе са Косова и Метохије да учествују на изборима.

„Данас нико не може да упути поруку и да каже да је Београд одговоран за неизлазак Срба на косовске изборе јер сам их ја као председник Србије позвао да изађу на њих”, изјавио је Тадић и нагласио да ће о учешћу у косовским институцијама разговарати накнадно са представницима косовских Срба.” (Данас, 30 – 31. октобар 2004. године)

Борис Тадић је овом изјавом недвосмислено признао да су инструкције и наредбе Запада једино мерило којим се руководи у вођењу државе. Зато ће такву политику грађани Србије казнити на овим јануарским председничким изборима и изабрати Томислава Николића као јединог човека који данас у Србији може, хоће и сме да води државотворну политику очувања и промоције српских националних и државних интереса.

За Тадића су Срби испровоцирали насиље на Косову и Метохији и отерали га у „загрљај независности”

Борис Тадић непрестано доказује колики је послушник и полтрон у служби западних интереса у Србији. Он свакодневно грађанима Србије мантрира о неопходности уласка у европске и евроатлантске структуре по сваку цену, јер је то „процес коме нема алтернативе”. Отуда се за њега не поставља дилема – да ли је приоритет очувати целовитост државе Србије очувањем Косова и Метохије у њеном саставу, или постати део тих интеграција. Та дилема је за њега морбидна, како рече у емисији **Кажипрст**, 9. маја 2005. године.

Даница Вученић: „Али, какав је Ваш утисак, да ли ћемо ми икада бити пред том дилемом ’Косово или ЕУ’? Да ли ћемо морати да се опредељујемо?”

Борис Тадић: „Мислим да се таква стравична дилема, мислим помало и морбидна дилема, неће постављати пред Србију. Али, ми да бисмо се изборили за ту позицију, морамо непрекидно сваког дана да радимо да из те опасности изађемо.”

А како се он то бори за бољу позицију Србије? Тако што промовише лажну стратегију за борбу за очување српских националних интереса на Косову и Метохији, амнестирајући терористичку активност ОВК, постављајући замену теза да су Срби испровоцирали насиље шиптарских терориста. Тако је Тадић у Њујорку, 14. фебруара 2006. године, рекао:

„Српска мањина је у тешкој ситуацији, живи у енклавама. У прошлости се много тога лошег догодило, Албанци су имали много жртава, али су Срби данас у тешкој ситуацији и преговори су кључни”, оценио је он, чиме је имплицирао кривицу српског народа за све што се данас Србима на Косову и Метохији догађа!

За Бориса Тадића ни Резолуција Савета безбедности УН 1244 нема велики значај, и не може да отргне Косово и Метохију из „загрљаја” независности! Он је у септембру месецу 2006. године дао следећу срамну и пре свега нетачну изјаву:

„Од самог почетка преговора наш тим се труди да поврати Косово из загрљаја независности. Нико нам, од почетка, није гарантовао суверенитет над Косовом, а ми смо се борили да независност спречимо.”

Изјава не само да је нетачна, већ је и израз врхунског безобразлука Бориса Тадића који негира херојску борбу припадника војске који су својим јуначким отпором НАТО убицама успели да створе предуслове за доношење Резолуције 1244 којом се на какав-такав начин одбранио суверенитет Србије и њена целовитост.

Али, прича о Тадићевој антидржавној политици врхунац добија сусретом Бориса Тадића у својству председника Србије и Алфреда Мојсију председника Албаније, који је пред Тадићем нагласио да је албански став јасан – независност. Тако су Новости, 17. октобар 2006. године, пренеле овакву вест:

„Албански новинари највише су се интересовали како председник Србије Борис Тадић и његов колега из Албаније Алфред Мојсију виде будући статус Косова и Метохије. Обојица су прво навела да статус КиМ није био тема самита, а први човек Србије је нагласио да се његов став дијаметрално разликује од албанског.

Космет мора да постане подручје мира, а до решења се мора доћи путем компромиса”.

Мојсију је поновио да је албански став познат одраније и да је то само – независност.

„Ми смо за брзо решење, али и за компромисе. Ипак, крајње решење је независност – навео је албански председник који је јуче први пут у тој улози посетио Србију.”

Ниједан озбиљан председник не би себи дозволио да компромитује своју државу и њене интересе тако што седи за истим столом и борава у истој просторији са председником друге државе који директно пред њим говори о цепању српске државе и његовој подршци онима који, да би тај циљ остварили, убијају српске цивиле. Али није се ни чудити оваквом ставу Бориса Тадића, ако имамо у виду и следећу његову изјаву, којом он чак изједначава угроженост права Срба и Албанаца:

„Веома водимо рачуна не само о Србима, него и о Албанцима и на тај начин манифестујемо европске вредности”. (Дневник, 3. децембар 2006. године).

Толико о Борису Тадићу и његовој „државотворној” политици очувања целовитости и суверенитета Србије.

Србија бира између два пута... Тадићев избор је „стабилан” прозападни, „европски пут” Србије!

О Тадићу и његовим пријатељима

Како Србија да прихвати то на што их наговара Борис Тадић – безусловне евроатлантске интеграције – када их тамо чекају Солана, Ахтисари и сви други западни „пријатељи Србије”?

Грађани имају да се одлуче између два пута. Тадићев избор је прозападни, „европски пут” Србије. Е, па лепо... О Тадићу, том „прозападном”, „реформском” итд. политичару и његовим пријатељима са Запада („Само са једним човеком Србија има сигуран и стабилан пут: Борис Тадић”) о томе ћемо овде коју реч рећи... Наравно, само уз једну напомену: да, ваљда, не треба трошити речи да је глобализација – којој је окренут Борис Тадић – систем владања САД светом.

Уз знана уставна овлашћења, у спољној политици и одбрани актуелни председник Србије Борис Тадић је – на инсистирање Запада – последњег дана маја прошле године добио још једно: да контролише рад безбедносних служби... „Ја ћу контролисати рад безбедносних служби, наметати посебан ритам, тражити извештаје о раду...” објашњавао је Тадић. „У Савету за националну безбедност свако ће морати да врши свој посао, а у супротном ће бити великих политичких проблема, што ја као председник Србије нећу дозволити”, наглашавао је он. И тако, шапу над безбедношћу држи Борис Тадић, који преко Драгана Шутановца и генерала Здравка Поноша „држи” и Војску Србије, а преко Вука Јеремића Министарство спољних послова. Демократској странци је, дакле, „припало” да води спољну политику и крчи пут НАТО-у у Србији. У Централном дому Војске Србије летос је одржана свечаност поводом отварања београдске Канцеларије за сарадњу у области одбране Сједињених Америчких Држава.

„Само са једним човеком Србија има сигуран и стабилан пут: Борис Тадић”!

Европска унија је чиста марионетска творевина САД-а

Генерал Де Гол је (1954. године) питао какав смисао има НАТО пакт, зашто је аутоматски америчка команда. НАТО је некада био само војна организација, а сада је политичка. Сва кључна војна лица су амерички генерали. А Европска унија? Она је америчка испостава у Европи. У Бриселу су амерички извршиоци. У ствари, Унија није ништа; то није унија, него фикција, јер политичка унија не постоји. Француски парламент је у 80 одсто случајева гласао против одлука Брисела. Овде се не прича како гласају национални парламенти по европским државама. Био је покушај да буде један министар спољних послова у ЕУ, па је то одбијено... У ЕУ је јак битно да ли сте „мала” или „велика” земља. У ЕУ добро функционише саобраћај и томе слично.

Европом, дакле, диригују САД. На мале земље врши се константан притисак. На миг из Вашингтона ставља се у по-

гон дипломатска машинерија. „Дипломате” се максимално труде да докажу да су САД врло пријатељски настројене...

Зло над народима лако је починити, колико дланом о длан удариш, али историју не збуњују ни исподи ни препади... Да ли су САД и њени западни савезници окупатори или савезници?

„Историја ради на дуге рокове, и нека се нико не уздаје сувише у краткорочне трикове. Зло над народима лако је починити, колико дланом о длан удариш, али историју не збуњују ни исподи ни препади”.

Тако је Исидора Секулић 1951. године, када су по нашој земљи грували громови бркатог пријатеља са Истока, изнела свој суд о земљама и народима.

Сад грме наши западни пријатељи.

Анкете показују да већина грађана Србије осећа нетрпељивост према Америци, баш једнако као према Јосифу Висарионовичу у речено време, али је сетимо се – доскорашњи амерички амбасадор Мајкл Полт ипак тврдио: „Дипломатским послом бавим се 30 година и ретко ми се дешавало да у некој земљи будем примљен са толико топлине и пријатељства као у Србији”.

„Конструктивне” власти Србије

Несумњиво, уздајући се у краткорочне трикове, Мајкл Полт је са своја два помоћника, британским амбасадором Вордсвортом и немачким Цобелом (у међувремену и он је завршио мисију у Србији), постигао краткорочни успех.

„Демократске” и „реформске” власти у Србији су „конструктивне”. Довољно.

Конструктивност, у најширем смислу, значи да „Србија не буде у конфликту са међународном заједницом”.

У детаљима, засад то значи – ухапсити Младића, признати независно Косово и Метохију.

Амерички амбасадор Мајкл Полт захтева од Владе Србије и председника Републике Србије:

„Хоћемо конкретне резултате, то јест хапшење Ратка Младића”;

„Србија мора да призна независно Косово уколико жели да постане чланица Европске уније, јер и хапшење Младића и независност Косова могло би донети трајну стабилност у региону.”

У међувремену, видимо како се ови наши и они тапшу и узајамно хвале.

Надежда Петровић је, кад је требало, обукла униформу болничарке, Милан Ракић је отишао да службује на Косову, а Исидора Секулић је одбила да служи немачком окупатору. Њихови примери готово ништа не значе „конструктивност елити” коју предводе Тадић и Коштуница.

Стратешке игре САД у Европи

„Конструктивне” власти у Србији морају знати шта се догађа, коме дају подршку и на чијој су страни.

На делу су стратешке игре у Европи, односно преузимање доминације над Балканом.

Онај ко контролише Балкан, контролише путеве нафте и гаса не само из Арабије, Ирака и Кувајта, већ потенцијално и оне из Каспијског мора и Казахстана.

Намеће се и проблем доминације над Источном Европом која обилује сировинама и јефтиним радном снагом, и представља добро тржиште које ће ускоро примати сваку врсту робе извезене са Запада.

Русија се противи „стратешким играма” Сједињених Америчких Држава у Европи, чији је циљ да „ни из чега” створи конфронтациони потенцијал, а европска политика се формира на поделама на „своје” и „туђе”.

Управо томе води реализација планова инсталирања елемената америчке противракетне одбране у Чешкој и Пољској; ти планови мораће се одразити на односе Москве и Северноатлантског савеза.

Нове ракете у Европи, то је већ виђено, са потпуно предвидивим последицама модела са почетка осамдесетих година, упозорио је шеф руске дипломатије Сергеј Лавров, упитавши у чему је суштина сарадње НАТО-а и Русије ако се

Алијанса претвара у ’штит за једностране мере’ које наносе штету руској безбедности иако није организација за колективну безбедност. Алтернатива једностраним америчким плановима, према речима руског министра, управо је колективни приступ, уз могуће учешће НАТО-а и Русије и у оквиру пројекта употребе нестратешке противваздушне одбране у снагама за брза дејства, који су Москва и Брисел разрадили пре неколико година.

Многи светски ауторитети су сагласни око елементарних геостратешких игара Запада које се настављају након слома Варшавског блока и распада СССР-а. Једног ћемо овде цитирати, а реч је о Французу Владимиру Волкофу:

Од посебног је значаја за извесне силе, посебно САД и Немачку, да окруже Русију, да је опколе успостављањем „зелене (исламске) трансверзале”, да постепено ослабе углед Русије и, колико год је могућно, паралишу њену активност.

НАТО, позван да постане светски полицајац, има потребу да се увежба и испроба своје оружје и опрему (пожељно је да то буде на територији унапред осуђеној на кажњавање, на којој ће општа победа унапред бити обезбеђена, а кажњавање служити за пример свакоме ко се не потчињава)...

Дунав је природни пут који повезује исток и запад Европе....

Сједињене Америчке Државе желе да се Европска заједница учврсти, како би ослабиле европске нације, али да се учврсти на лош начин и, по могућности, на рачун Русије.

Имајући у виду овај контекст, „конструктивност” власти Србије према захтевима Запада није само на штету Србије, него и Русије, од које се очекује да ветом спречи одвајање Косова и Метохије од Србије. За Русију је неприхватљива резолуција о Косову коју су у Савету безбедности УН предложиле западне земље, јер то значи укидање постојеће Резолуције 1244 која гарантује Србији државни интегритет и суверенитет. У било ком конфликту, ма где да се десио, стабилно, дугорочно решење може бити само оно које се базира на сагласности две стране.

Шта је с принципом о неповредивости државних граница из Завршног акта из Хелсинкија који се „не може кршити осим по обостраној сагласности заинтересованих страна”.

Свако решење које се усвоји за Косово и Метохију уз кршење норми међународног права, независно од нечије жеље, неизбежно би постало преседан... јер ће и други мали народи који жуде за независношћу питати зашто се у једном случају може кршити међународно право а у другом не може, и зашто се у једном случају поштује принцип самоопредељења а у другом принцип територијалне целовитости.

Уместо принципијелног става, Вашингтон дрско инсистира да се Албанцима помогне у отимању српске територије.

Неуморно понављање:

Косово и Метохија мора бити независно

Вилијам Монтгомери, бивши амбасадор САД у Србији, тврдио је „да је судбина Косова запечаћена 1999. године, јер су тада милиони косовских Албанаца били принуђени да напусте куће и беже из своје куће. То је тада уверило западне лидере да Косово треба да постане независно.”

На овај начин се оправдава интервенција „међународне заједнице” у „косовском сукобу”, косовски Албанци се представљају као потпуно невини у овом моралистичком добу које воли жртве. Албанци ће изгледати утолико симпатичнији уколико се окрутни Милошевићев режим и Срби представе као антипатични.

Амбасадори Полт, Вордсфорт и Цобел наставили су, свим је очигледно, тим ђавољим трагом у постизању генералног циља: отимања Косова и Метохије и окупације Србије. Пошто су се ишколовали за манипулације, знају да се

највећи ефекти постижу кад се користи мешавина истине и лажи.

Ево примера. Говори амбасадор Полт који је ушао у нашу земљу насмејан. Разуме се, јавност је била радознала: да ли ће бити бољи или гори од Монтгомерија, а он је свој задатак формулисао на следећи начин: „САД желе да наставе да сарађују с вама и вашим вођством у циљу остварења демократских принципа из октобра 2000. године”.

– Никад раније нисам био у Србији и нисам овде дошао са непријатним осећајем, али сам очекивао да људи, као појединци, у директном контакту са америчким амбасадором, прихвате истину са мало више разумевања. На то нисам наишао. Али како сам боље упознавао људе, схватио сам да су њихове жеље искрене и да је та општа критика Америке, као државе и друштва, такође искрена. Не кажем да се са њом слажем, али сам у стању да схватим одакле потиче. Нисам слеп за стварност. Када кренем низ улицу у којој је наша амбасада, видим зграде које су бомбардоване, које стоје као рушевине. Није ово апологија акције НАТО, била је то исправна акција и била је добро обављена. То, међутим, не значи да ја игноришем чињеницу да је она проузроковала патњу људи у Србији. Али НАТО је учинио праву ствар, САД су учиниле праву ствар. И што је још важније, народ Србије и Црне Горе је учинио праву ствар, јер сте ви сами одлучили да је време да Милошевић оде. Дакле, ви сте донели своју одлуку и она није имала ништа са нашом одлуком.

Затим је Тадићев западни пријатељ саопштио још једну „праву ствар”, наглашавајући да је прва у низу које ће следити:

„Након пуне две деценије, за официре из Србије поново ће бити отворена врата чувеног 'Вест Поинта', најпрестижније војне академије на свету”.

Мајкл Полт је амбасадор САД у Србији од маја 2004. године. Рођен је у Аустрији, а у Америци је одрастао, у Тенесију. Његова супруга Хали је специјалиста за менаџмент у информацијама у Стејт департменту. Имају двоје деце, Николаса и Линдзи.

Пре Београда, Мајкл Полт је обављао дипломатске дужности у амбасадама у Берлину и Берну. Био је на вишим функцијама у Стејт департменту, а добитник је председничке награде за заслуге у служби и бројних других захвалница и одликовања за истакнуто политичко руковођење, као и награде „Томас Џеферсон” коју додељује Удружење америчких грађана у иностранству.

Амбасадор САД Мајкл Полт говори оно што Приштини жели да чује. Изражава уверење како даље преговоре о статусу Косова не треба очекивати, јер је „процес одређивања коначног статуса започео и иде у правцу надгледане независности, те неће бити одлаган”. Уверен је да ће Србија у једном тренутку морати да призна независно Косово уколико жели да постане чланица Европске уније. Наступајући заједно са британским амбасадором Вордсвортом на РТС-у, њих двојица су били крајње јасни рекавши „да се залажу за независност покрајине због свега оног што се тамо дешавало 1999, а и зато што већина грађана Косова жели независност”. На директно питање да ли би прихватио слично решење да је његова земља у питању, Полт је избегао одговор, рекавши да САД нису у конфликту са међународном заједницом.

Игуман манастира Бањска, секретар Рашко-призренске епархије, отац Симеон је рекао:

– Њима никад није веровати. Да су Американци друкчије размишљали и радили, не бисмо имали две стотине хиљада прогнаних Срба, нити би биле разрушене наше куће и светиње. Кондолиза Рајс је, такође, рекла и да Косово и Метохија више никада неће бити у саставу Србије, тако да и на томе темељим своју сумњу. Само нам Бог може помоћи.

Признаће независност Косова и Метохије

„Западни пријатељи Србије”, Тадићев пријатељи на челу са САД, као што смо до сада видели, разваљују преговарачки процес о будућем статусу Косова и Метохије...

Уочи састанка тројке са представницима Србије и Косова 18. и 19. септембра и директних преговора руководства Србије са делегацијом косовских Албанаца у Њујорку 28. септембра, а после договора у Бечу да се две стране уздрже од провокативних изјава које би могле да омету преговарачки процес, пласирана је изјава Курта Вокера, представника Стејт департмента, **да су САД спремне да признају независност Косова** ако Савет безбедности Уједињених нација не постигне консензус о његовом статусу.

Брзо се за њим „изрекао” посредник Европске уније Волфганг Ишингер „да постизање консензуса између српске и албанске стране није вероватно...”. А то је значило охрабрење Албанцима да се припреме за једнострано проглашење независности.

Чека се расплет... А дотле: долазе вести, па и ова: Ишингеров бивши претпостављени, некадашњи немачки канцелар Герхард Шредер упозорио је – ваљда Американце и Европљане – да са решењем питања о статусу Косова не би смели да журе...

Која је коначна реч Вашингтона?

Они који се из неких разлога журе, Сједињене Државе и Европска унија, у Савету безбедности УН представили су нову верзију резолуције којом се разматрање плана за независност Косова одлаже на четири месеца. А Марти Ахтисари, изасланик генералног секретара Уједињених нација за Косово и Метохију, изјавио је да верује да ће Русија употребити своје право на вето у Савету безбедности УН како би блокирала доношење резолуције која се заснива на његовом плану надгледане независности Покрајине. „То би могло значити” – оценио је Ахтисари – „да ће решење за Косово бити постигнуто изван УН, уз подршку САД и Европске уније”. Ово је, зар не, био позив на рушење система Уједињених нација. Он је, такође, оценио – да ће, мимо одлуке Уједињених нација, Косову независност, највероватније признати САД и... поједине државе Европске уније. „Косово ће бити независно” – подвукао је Тадићев западни пријатељ, Ахтисари, и додао: „Ако Косово не добије независност преко Уједињених нација, треба да почне да спроводи план који сам представио”.

На истом задатку: Солана, Тачи и Тадић

Карлита и Солана и њихове НАТО бебе

Ко протежира Мартија Ахтисарија, ко стоји иза њега? Ко му је дао ову данашњу, моћну позицију? Ко? Наравно, Сједињене Државе... које се противе да решење косовског проблема мора бити засновано само на међународном праву. То подразумева неопходност одлуке Савета безбедности, а и то да се таква одлука може донети искључиво онда када се две стране договоре међу собом.

Све водеће европске државе, а нарочито Француска и Велика Британија, па и Немачка, у суштини се у ставу не разликују од Вашингтона. Изузетак су само неколико малих земаља и донекле Шпанијае, које апелују да се решење мора верификовати у Савету безбедности Уједињених нација.

Како се могло и очекивати, машина за притиске је прорадила... Мета је – ко би други него: Србија! Непосредно пред „прве директне преговоре”, у Уједињеним нацијама, о будућем статусу Косова и Метохије између делегације Државног тима Србије и делегације косовских Албанаца, највећа светска агенција, „Ројтерс”, добила је, у Њујорку, изјаву америчког државног секретара Кондолизе Рајс. Шефица Стејт департамента је, говорећи о будућем статусу Косова и Метохије, и преговорима који, суштински, тек треба да крену, рекла: „Косово ће бити независно. Ми смо томе привржени”.

Рајсова је као једини аргумент става Сједињених Држава истакла: „То је једино решење које ће потенцијално стабилизovati Балкан, а не дестабилизovati га”.

И, наравно – додала је Рајсова – „Европа би требало да се придружи администрацији у Вашингтону у подршци давања државности Косову”. Укључили су се водећи листови на Западу, радио и ТВ станице, како би ИСТАКЛЕ неминовност давања независности Косову.

Почев од утицајног „Њујорк тајмс-а” па надаље...

„Њујорк тајмс” данас пише да ће „Сједињене Америчке Државе и већина у Европској унији признати Косово ако ова балканска провинција прогласи независност од Србије почетком децембра, по истеку преговора, саопштили су званичници САД и Европске уније”. Наводи исте аргументе као и Кондолиза Рајс, наравно све у циљу стабилизације Балкана...

Амерички амбасадор при УН Залмај Халилзад је и сам потврдио да је „било неких измена, али да је суштина ове резолуције да ће Косово ући у нову фазу на путу ка независности”, објављено је на сајту УН.

Америчко-европски предлог резолуције о Косову и Метохији који је поднет Савету безбедности, а који одражава план Мартија Ахтисарија и омогућава надгледану независност Косова, уз образложење да је од суштинске важности како за стабилност региона тако и за евроатлантске интеграције Србије и Косова, није постигао никакав ефекат јер га је Русија, како се и очекивало, одлучно одбацила. Руски амбасадор Виталиј Чуркин наговестио је да би Русија у случају да САД буду инсистирале на гласању, могла да искористи право вета, јер се у нацрту резолуције експлицитно наводи да је „због историје” Косово специјалан случај и да Савет безбедности неће моћи да га третира као преседан.

У суштини, остала је генерална намера западних земаља да приликом гласања у Савету безбедности – Русија, уколико се не сагласи са Ахтисаријевим планом, на којем је заснован предлог резолуције, **остане усамљена**. Амбасадор Велике Британије у ОУН Керин Пирс изјавила је да ће у случају примене вета Москва искомпликовати свој однос према Европској унији и нарушити углед Савета безбедности.

„У случају давања независности Косову, на тој територији могла би да настане нова радикална исламска држава”, упозорио је бивши руски премијер Јевгениј Примаков. „Та држава би уздрмала Европу”.

А ми? Чули смо и Бориса Тадића који каже да Србија неће никад прихватити независност Косова, али у попуштању се стигло дотле да су Албанцима већ препустили целих 95 одсто власти...

НАТО држава

У односима са нашом владом, како налаже дипломатска професија, и нови амерички амбасадор у Србији, Камерон Мантер, руководиће се интересима своје земље, а хоће ли имати успеха зависи од вичности у постизању тог циља. Мантер је 16. августа изразио задовољство садашњим постављењем и „одлучност да ради на јачању односа САД и Србије”.

„Наш задатак је да радимо тако да Србија постане просперитетна, безбедна, демократска земља у потпуности интегрисана у евроатлантске институције. Посвећени смо циљу да помогнемо Србији да постане део целовите, слободне и мирне Европе”, рекао је, како је наведено у саопштењу, амбасадор Мантер.

А шта говори Џорџ Буш? Почетком јуна, у хотелу „Кемпински” у Хајлигендаму, где се одржавао самит Г-8, састали су се очи у очи председници Русије и САД Владимира Путин и Џорџ Буш. Главна тема – планови Сједињених Држава да разместе елементе свог система противракетне одбране у Пољској и Чешкој, чему се Русија оштро противи. Није било помака ни по питању Косова. У ставовима Русије и САД **око Косова нема јединства**, саопштено је и након каснијег сусрета Буш–Путин на приватном имању Бушових у држави Мејн. Циркулисале су разне идеје, да би се све завршило договором да је Косово тема за Кондолизу Рајс и Сергеја Лаврова. Како већ знамо, Рајсова је остала „тврда” све до данас. „Закуцала” је ствар изјавом датом 21. децембра: „САД ће признати независност Косова”. Међутим, Тадић се прави да то не чује па и даље говори о евро-атлантским интеграцијама.

„Само са једним човеком Србија има сигуран и стабилан пут: Борис Тадић”!

Тадићев сусрет са Чекуом

Американци отимају Косово за себе; Албанци прихватају окупацију.

Већина европских држава нема снаге да се супротстави америчким стремљењима. На путу насиља нема застоја, а Албанци уверавају Европу и свет да су *најоданији савезници Америке*. Албанци су били и највернији савезници Јосифа Висарионовича Стаљина. Кад је било потребно, били су једини савезници Мао Це Тунга у Европи. У другом светском рату били су уз Мусолинија и Хитлера, фашистичку Италију и нацистичку Немачку. У турско доба Албанци су Турцима били уз скуте... Били су им верне слуге.

„Албанија је уверена да је од свих земаља у Европи најоданија Америци, а веровано и на целом свету”, изјавио је градоначелник Тиране Еди Рама. „Нигде нема таквог респекта и добродошлице председнику Сједињених Држава. Ни у Мичигену не може бити боље дочекан.”

Хиљаде младих Албанаца добило је имена Била или Хилари Клинтон у знак захвалности Клинтонској администрацији што се ставила на албанску страну током рата на Косову. У једном америчком листу појавио се духовити коментар: „Свашта смо чули, само не да има некога у свету ко би пожелело да свом детету да име Бил или Хилари”. Након Бушове јучерашње посете Тириани, у мноштву еуфоричних информација нашла се и ова: да се очекује да ће много новорођених беба добити име Џорџ.

Одушевљење што им је у посети Џорџ Буш Албанци су крунисали анкетама да би за ту земљу било најбоље да постане 52. америчка држава. А албански Парламент прошлог месеца једногласно је усвојио одлуку којом се „америчким трупима дозвољава свака врста операција, укључујући употребу силе ради обезбеђења председника САД. У проамеричкој еуфорији издвојио се наслов са прве стране једног листа: „Молимо вас, окупирајте нас!”

Конзервативни немачки лист “Frankfurter Allgemeine Zeitung”, анализирајући корене омиљености Американаца, указује:

„Под вођством Бушовог претходника Била Клинтон српска држава је у лето 1999. године, нападима НАТО-а, *проиштерана са Косова* и од тада је та покрајина на путу ка независности”.

Лист је оценио да Албанци „са захвалношћу признају да је Вашингтон пре осам година учинио одлучујуће припрема за настанак нове државе и да сада наступа као водећи заговорник коначне независности Косова”.

Наглашавајући да су хиљаде људи са Косова дошле у Тирану због америчког председника, лист пише да је Буш тамо рекао оно што су они хтели да чују, „иако није желео да се обавезе на ултиматум Савету безбедности УН, или да одреди дан за државно признање Косова”.

А пре годину дана председник Србије Борис Тадић и коsovски премијер Агим Чеку срели су се једне суботе „случајно” у ВИП салону на аеродрому „Петровац” у Скопљу. Авиони којима су путовали Тадић и Чеку били су принуђени да због густе магле у Београду и Приштини слете на скопски аеродром. На аеродрому је био и шеф УНМИК-а Јоахим Рикер. Разговор Тадић - Чеку трајао је пет минута, након чега је Тадић кренуо аутомобилом за Београд, а Чеку за Приштину. Председник Србије враћао се из посете Бриселу, где је потписао Оквирни споразум о приступању Србије НАТО програму Партнерство за мир. Агим Чеку се враћао из Будимпеште.

Знајући једног и другог, а посебно тзв. међународну заједницу, нико не верује да је то био непланиран сусрет. Осведоченог ратног злочинца Чекуа Тадић је назвао војником. Касније су се њих двојица видели још неколико пута на „преговорима” под патронатом Мартија Ахтисарија, и уз присуство терористе а данас и премијера Косова – Хашима Таџија.

Тадићеве пријатељи, са којима се љуби, тапше и грли су и други осведочени „српски пријатељи” – Хавијер Солана, Карла дел Понте, Оли Рен, Јап де Хоп Схефер, Никола Саркози, Бернар Кушнер, Тони Блер, Стјепан Месић и Мило Ђукановић. Таквих, нажалост, има још много. Питање је, дакле, може ли то Србија да поднесе? Ако су бирачи једном погрешили, неће, ваљда, поново?

„Нико не може бити талац нечије политике и у недоглед остављати нерешена питања, стављајући на коцку стабилност читавог региона”, рече Хавијер Солана, Тадићев пријатељ... Онај који је као генерални секретар НАТО-а 1999. године наредио бомбардовање. Јесенас су нам натовци освештали трауму: доставили су локације где су све по Србији бацали касетне бомбе са осиромашеним уранијумом. Хвала им. Хвала и Тадићу који је помогао да до тога дође. Хвала. А о судбини Срба на Космету не треба превише да се секирамо. НАТО – и Тадић, и Шутановац и Понош – обећавају да су у стању да их заштите од сваке опасности. Слично обећање НАТО и ондашња српска влада дадоше и пред 17. март 2004. Зар не?

Наташа Кандић, кад је боравила у Вашингтону, рекла је: „Борис Тадић је заслужио да му дате подршку!”

Р. В. С.

Борис Тачић

- *Сусрећима и руковањем са терористичким вођама који су убијали српске цивиле на Косову и Метохији, Борис Тадић је љонизисо цео српски народ.*
- *Борис Тадић је тиме љоказао да је љрави љример удворице који лично љонизење смаљра врлином, а када је на власљи – државничком мудрошћу*

Борис Тадић се у неколико наврата заиста недопустиво наругао српским жртвама и достојанству Србије као државе. Поред извиења упућених готово свима који су у протеклих пола века убијали Србе и настојали да их на сваки начин обесправе, врхунац су његови, што официјелни што „случајни“, сусрети са злочиначким шиптарским двојцем, иначе највећим крвницима српског народа у последњих педесетак година – Агимом Чекуом и Хашимом Тачијем. Обојица су били терористички команданти, и по бруталности убијања цивилног становништва могу се поредити са чеченским терористом Басајевим и муслиманским командантом Насером Орићем.

Али, за Бориса Тадића, Хашим Тачи и Агим Чеку су легитимни представници албанског народа, а Тадић свој председнички легитимитет, који су му последњи пут дали грађани Србије, срзава на ниво директних сусрета са главосечачима и крвницима српског народа на Косову и Метохији. Ево како су агенције пренеле неформални директни сусрет Бориса Тадића и Хашима Тачија у Атини 31. јануара 2006. године

„Председник Србије Борис Тадић изјавио је данас у Атини да су се он и председник Демократске партије Косова (ДПК) Хашим Тачи синоћ сложили да што пре почну директни преговори Београда и Приштине о будућности Косова.

Тадић је дописницима београдских медија рекао да је са Тачијем имао 'кратак сусрет' током пријема који је председник Грчке Каролос Папуљас синоћ приредио за учеснике заседања Савета Социјалистичке интернационале (СИ). Тачи је заседању које се данас завршава присуствовао као гост, а Тадић као председник Демократске странке која је консултативна чланица СИ.

Тадић је изјавио да 'кратак сусрет (са Тачијем) није био никакав састанак, него видљив сусрет пред више од 200 гостију на пријему'. 'Нажалост, није било састанка, већ је размењено неколико реченица у присуству неколико десетина људи у једном кругу', рекао је Тадић.

Говорећи о садржини разговора, Тадић је рекао да је 'важна новост и добра околност' са којом се у 'разговору са Тачијем... сложио, то што је Тачи у излагању (током заседања СИ) рекао да је потребно што пре почети директне разговоре (Београда и Приштине о будућности Косова) и да морамо што пре нешто да урадимо за... живот свих мањина, а пре свега Срба на Косову и Метохији'.

Указујући да у неким српским селима на Косову нема струје и воде, Тадић је рекао да су 'то ствари које бих ја желео да решавам независно од тока разговора, јер живот иде из дана у дан... и то мора да се решава из дана у дан'. 'Ја бих волео када бих имао некога коме бих се могао обратити у косовским институцијама, ко би могао да реши тај проблем', рекао је председник Србије.

Како је рекао, Тачију је пренео да му је веома жао што албанска страна није прихватила да он дође на сахрану

председника Косова Ибрахима Ругове, 'пошто сматрам да ми морамо да покажемо поштовање према онима који другачије мисле од нас, да тиме покажемо и снагу наше политике и европски карактер наше политике'.

Тадић је још навео да није било посредника за сусрет са Тачијем. 'Нити има потребе за посредницима, ево ја своја врата држим отворена за све легитимне албанске представнике од сада па надаље и немам потребе ни за каквим посредницима у тим разговорима и преговорима', додао је он." (Бета)

У том смислу је и следећа Тадићева изјава:

„Председник Србије је такође рекао да 'никада није бежао од сусрета са албанским политичарима'. 'Кад год сам био у прилици, у Атини, у Софији, ја сам виђао легитимне представнике албанског народа, то се догађало протеклих месеци', додао је он." (9. јули 2006. године, Бета)

Наравно, ово је изазвало буру негодовања јавности у Србији, која, и поред вишегодишњих покушаја да јој се у потпуности ампутира национално достојанство и понос, ипак не може да пређе преко руковања сопственог председника државе са терористичким шиптарским вођом који је осведочени убица српских цивила на Косову и Метохији, и њиховог куртоазног ћаскања на коктелу. Зато га је чак и Оља Бећковић са Б 92 прорешетала питањима о том сусрету, у емисији Утисак недеље од 19. фебруара 2006. године:

Оља Бећковић: Је ли први пружио руку?

Борис Тадић: Ма, он је пришао мени док смо имали један коктел на ком је било 200 људи и 200 новинара код председника Грчке Папуљаса. И онда је Тачи пришао с председником Социјалистичке партије Албаније и отворио дијалог и рекао шта може да уради. За мене је то важна порука, ја сам рекао на то – Можете много да урадите...

Оља Бећковић: Пришао на коктелу и питао шта може да уради?

Борис Тадић: Тако је – врло сам вољан да помогнем да нешто урадим. Пазите, иза такве реченице стоји интерес, постоји интерес да Тачи легитимизује преговарачку позицију...

Оља Бећковић: На ком језику причате вас двојица?

Борис Тадић: Ја говорим енглески с Тачијем, Хашим Тачи говори енглески језик са мном, ја сам га питао – Да ли говорите српски језик, каже – Разумем, не говорим. Ето, било ми је занимљиво и то, онда смо се сви мало насмејали онако у балканском друштву. Али у сваком случају, он објашњава да дуго није говорио српски језик и да је зато заборавио. Он каже – Спреман сам да помогнем, ја кажем – Ја то поштујем. Ја наравно знам да ће у Србији постојати много људи који ће рећи – Аха, разговарао је с Тачијем, биће неких који ће да кажу – Издајник. Један медиј је направио монтирану фотографију у којој смо Тачи и ја, рукујемо се и смејемо се, а у ствари је био један бивши државник који је дошао у моју канцеларију и све се дешава у Председништву Србије и ствар је монтирана. Ипак, грађани на Косову и Метохији

кажу – Откуд та срдачност. Нема срдачности, ми радимо свој посао, он брани интересе свог народа, ја браним интересе свог народа и то је једна борба.

Оља Бећковић: Али, да се не бавимо сад тим који пишу те наслове – Борис Тачић и та врста естетике, али кад се вама, рецимо, обрате породице убијених и несталих, па вам они кажу – Господине Тадићу, како можете да пружате руку тој крвавој руци, шта је онда ваш одговор њима?

Борис Тадић: Баш због тога да бих могао преко неког ко има утицај у албанском друштву и албанским институцијама, привременим, или косовским привременим институцијама, да обезбедим да се макар један тај који је нестало, да се дефинише његова судбина и да се та неизвесност у којој породице тих људи живе развеје. Ја, дакле, нисам ту да бирам своје саговорнике са албанске стране, Албанци су ти који одређују ко ће бити мој саговорник. Ако бих ја бирао читавог живота своје саговорнике, онда бих ја изабрао своје пријатеље, а ја као председник Србије морам да прихватим саговорнике које ми шаље друга страна, и то грађани Србије морају да знају. Не може... можда ни Хашим Тачи мене не би изабрао за саговорника, али мене су грађани Србије изабрали на изборима да их представљам у међународним институцијама и он то мора да уради... То је борба у којој ми имамо легитимитет, он има легитимитет, свако се бори за своју ствар. Нама је теже него њима, хајде да будемо отворени, зато што један већи део света сматра да им се ипак мора изаћи у сусрет, али ми ћемо да се боримо до последњег тренутка. Само нећемо да се боримо оружјем.

Поставља се питање откуда право Борису Тадићу да тако недвосмислено признаје вољу албанске већине на Косову и Метохији да их представљају несумњиви злочинци и убице, а истовремено непопустљиво изјављује да се Младић мора наћи у Хагу. Очигледно су за Тадића убице српских цивила легитимни представници и хероји

сопственог народа, у овом случају албанског, а српски генерали, као на пример Ратко Младић, који су бранили српску нејач у Републици Српској и на Косову и Метохији су зликовци које он једва чека да експедије у Хаг и реши се проблема сарадње са Хашким трибуналом који му, вероватно по његовим проценама, умањује политички рејтинг и популарност у народу.

Једини коментар који је Тадић уопште дао након избора Агима Чекуа за премијера Косова је оцена да је „неумесно да лица која су осумњичена за ратне злочине преузимају политичке функције, и то не само на Косову, него у било којој бившој југословенској републици. То је сигнал за одређене политичке циљеве и вредности, који, стрепим, нису добри за преговарачки процес. Међутим, чињеница је да косовска скупштина одређује премијера и преговарачку делегацију,

а не Београд. Ја признајем права Албанаца и преговараћу о статусу, и чинити све да се на Косову могу одржати Срби, поручио је Тадић. Он је додао да ће инсистирати на томе да нови косовски премијер решава проблеме свих етничких група.

На питање да ли може да замисли да се једног дана нађе за истим преговарачким столом са Чекуом, рекао је да не може изабрати кога ће Албанци послати на преговоре. „Други одлучују о особама са којима ја као политичар морам да решавам проблеме.”(11. март 2006. године, Бета)

Случајни партнери Борис Тадић и Агим Чеку

Један од најодвратнијих Тадићевих потеза свакако је био наводно „случајни сусрет” са Агимом Чекуом децембра 2006. године у ВИП салону скопског аеродрома, када се Тадић враћао из инструктивне посете Бриселу, где је успут потписао и Оквирни споразум о приступању Србије НАТО програму Партнерство за мир, а привремени премијер Косова Агим Чеку се враћао из посете Будимпешти. Баш симболично – Борис Тадић је, потписавши

споразум о приступању једном НАТО програму, одмах појurio да се сусретне са представником оних сепаратистичких и терористичких шиптарских снага којима је баш НАТО најближи партнер и помагач у пројекту отимања Косова и Метохије од Србије и стварања нове терористичке државе на тлу Европе. Јер, не треба заборавити да је први пут комплетна структура Алијансе била у савезу са једном терористичком организацијом и заједно са њом ратовала по истом оперативном плану и у име истих циљева.

Преговори у Рамбујеу су вођени између представника југословенске државе и заједничког тима представника НАТО-а и шиптарске терористичке организације; натовски официри су обучавали шиптарске војне терористичке формације; НАТО им је пружао обавештајну, пропагандну и логистичку подршку; заједно су два пута неуспешно покушали извођење копнене операције са простора Албаније, и као круна савезништва објављена је фотографија приштавског сусрета Солане, Кларка и Џексона са терористичким вођама Тачијем и Чекуом. Дакле, Борис Тадић, као најватренији и најупорнији заговорник Србије у НАТО-у, логично има и коректне односе са НАТО терористичким партнерима.

„Политички саветник косовског премијера Арбен Черензи, који је присуствовао сусрету, рекао је агенцији Бета да су се Тадић и Чеку случајно срели у ВИП салону аеродрома и да су разменили неколико ‘куртоазних’ речи. Председник Србије враћао се из посете Бриселу, где је јуче потписао Оквирни споразум о приступању Србије НАТО програму Партнерство за мир. Агим Чеку се враћао из Будимпеште”. („Дневник”, 16. децембар 2006. године)

Посебно је јадан покушај оправдања овог сусрета од стране Бориса Тадића којим он оптужује „лажне патриоте и душебрижнике” у Србији да не желе да преговарају са Чекуом јер је оптужен за ратне злочине. А у колико наврата је Тадић само знао да се дистанцира од свих генерала и високих официра некадашње ЈНА јер их је прљави Хашки трибунал ставио на своје фалсификоване оптужнице? Тада су му, наводно почињени а никада доказани злочини грађана Србије, стварали моралну запреку да о њима уопште мисли као о могуће невиним људима. Опште је познато каква је улога Агима Чекуа у стравичним злочинима почињеним у Медачком цепену. Али, ни то није довољно лоше да Тадић не би разговарао и преговарао са њим, јер им је налогодавац исти – НАТО. У осталом, онда би и Ноама Чомског, неспор-

но највећег светског интелектуалца антиглобалистичке оријентације, требало назвати лажним патриотом и душебрижником, јер је и он Чекуа јасно назвао злочинцем.

„Што се тиче случајног сусрета са председником Привремене владе Косова Агимом Чекуом у Македонији, Тадић је прокоментарисао да то није њихов први сусрет и да не разуме лажне патриоте и душебрижнике који не желе да преговарају са њим због тога што је оптужен за ратне злочине”. („Политика”, 17. децембар 2006. године)

Тадић очигледно не схвата да ми душебрижници који га позивамо да не преговара са убицама српских цивила, бринемо и за спас његове душе.

Али, Борису Тадићу ни све ово није било довољно. Не знајући како да објасни оно што је заиста тешко објаснити, Тадић је прибегао најглупљем могућем оправдању. Наиме, он наводно није смео да испадне кукавица и да бежи од Чекуа по аеродрому, јер он као Дорћолац може свакоме да изађе на црту! Штета је што тако храбар какав је, није на црту излазио Чекуу и Тачију онда када су ови масакрирали српске цивиле по Косову и Метохији. Овако бедан коментар приличи неком власнику локалног дорћолског кафића, а не председнику државе. А можда је Тадић заиста промашо професију. У супротном би знао да председник једне државе бира друштво.

„Па, шта је требало, да бежим од Чекуа по аеродрому? Да испаднем кукавица? Па, шта би мислили грађани, каквог председника имају! Шта би мислили у Албанији и Македонији? Ја сам Дорћолац, а тамо је много пута морало да се изађе на црту”. („Прес”, 20. децембар 2006. године)

Наравно, Српска радикална странка га је јавно прозвала и критиковала његов сраман сусрет са Чекуом, што увек има посебну тежину, јер највећа странка у Србији представља и интересе и ставове највећег дела грађана Србије. Али, Тадића мало интересује мишљење народа, он по своје мишљење иде у Вашингтон и Брисел. Зато и каже:

„Ти људи из СРС који ми постављају питања, не знам како замишљају посао председника Србије. Вероватно мисле да председник Србије на скопском аеродрому, где слети због магле, треба да бежи од Агима Чекуа ако овај хоће да се сусретне са њим. А ја мислим да би био велики кукавичлук за Србију и велика срамота да њен председник бежи од сусрета са неким човеком, ма ко да је он”. („Новости”, 20. децембар 2006. године)

Политички истомишљеници Тадић и Чеку

Посебно је интересантно било погледати једну емисију на ХТВ-у коју води Александар Станковић (исти онај у чијој се емисији Тадић јавно извињавао Хрватима и усташама), а у којој је гост био Агим Чеку. Наиме, тада се могло јасно разазнати у којој мери су ставови које је том приликом изрекао Чеку блиски ставовима које промовише још Борис Тадић. Наиме, и Чеку је говорио о „две Србије” – Тадићевој „демократској” и другој назадној и агресивној (што ће рећи, поносној и патриотској). Чеку је са сигурношћу рекао да „демократске снаге у Србији” неће дозволити да се Русија меша у проблеме на Балкану, што му је вероватно Борис дошапнуо у кратком случајном сусрету на скопском аеродрому. Даље, Чеку је свестан, као и „демократске снаге у Србији” да су управо Срби криви за све и да због тога морају, хтели-не хтели да буду кажњени, а све што изнесу „демократе” у јавности, само је у функцији дневно-политичке пропаганде, а није њихов прави став. Заиста дубоко боли када Агим Чеку јавно говори о својим пријатељима који су данас на челу Србије. На питање водитеља те емисије да ли воли Србе, имајући у виду да је против њих ратовао на свим фронтovima (Босна, Хрватска, Косово), злочинац Чеку је дословце рекао:

„Да, волим их! Толлико их волим да сам их убијао по свим бојиштима”, а водитељ је смехом пропратио ову „духовитост” окорелог кољача. Чеку је на крају поручио: „Нема те цене коју нисам спреман платити за независност Косова. Земља је светиња и дати живот за своју земљу је нешто што се подразумева”.

Дакле, Чеку и Тадић се политички скоро у свему слажу, осим у овом последњем, јер је Борис Тадић спреман да уради све само за интересе господара из Вашингтона и Брисела, а интереси Србије и њених грађана мало га занимају.

Борисови рукољуби упућени председнику САД

„Драги Џорџ”

- „Док лежим у болничкој соби опорављајући се од лаке болести, молим се да Сједињене Државе настави да буду предводник овог рајна за брисање терористичке пошастии са лица земље. Такође вам изражавам наду да ће наше две земље исковати још ближе везе током месеци и година који су пред нама, и да ћемо нас двојица – лидери наших народа – сјајати заједно пролив силе које теже уништењу свих нас”, истиче Тадић у писму упућеном председнику САД Џорџу Бушу

Пише: мр Дејан Мирковић

У септембру 2004. године београдски дневни лист „Курир” објавио је писмо које је тада новоизабрани председник Србије Тадић упутио председнику САД Џорџу Бушу. Читалац тог писма ће увидети да је оно обилувало (најблаже речено) неприкладним и недипломатским фразама, непримереним положају председника једне земље. На пример, из Београда је поручено „драгом Џорџу” да: „Судбина америчког искуства обликује данашњи свет” и зато „то мора да је велики терет, али њега чини лакшим Ваша одлучност”. Тадић или непознати аутори овог писма су отишли још даље у свом недипломатском речнику, па су констатовали „... Господине председниче, Ваше речи и дела... окупиле су мушкарце и жене у Вашој земљи као и у целом свету... Такође Вам изражавам наду... да ћемо нас двојица, лидери наших народа, стајати заједно против сила које теже уништењу свих нас... Заричем Вам се, господине председниче, на ову тужну годишњицу ... док напредујемо у преговорима који се тичу будућег статуса Косова и Метохије... Народ Америке има срећу да сте Ви на његовом челу...”. Скоро срце парирајуће!

Читалац ће увидети и да се помиње тадашње здравствено стање Тадића, кошаркаши у НБА и још много тога. Дакле, то је један од главних „аргумента” у нашој борби за Косово и Метохију. Али, какве везе има играње наших кошаркаша у НБА са статусом Косова и Метохије? То вероватно није јасно ни ауторима овог трагикомичног писма.

Наравно, ово писмо нема никакав озбиљан ефекат (осим вероватно забављачког) у Вашингтону. САД се константно и агресивно током целог Тадићевог мандата залажу за независност Косова и Метохије. На пример, почетком 2006. године, приликом посета Београду Френка Визнера и Џона Сојерса, било је јасно да су САД и њен сателит Велика Британија биле и остале главни покровитељи идеје о независном Косову и Метохији. Донедашни амерички амбасадор у Београду Полт је непрестано давао изјаве о потреби да се призна независност Косова и Метохије. „Драги Џорџ” је посебно био „надахнут” приликом посете Албанији у другој половини 2007. године када је свечано „обећао” независност Косова и Метохије.

Међутим, приликом те посете један „незахвалник” је отео сат са руке „драгом Џорџу”. Да ли је то била прилика за још једно писмо? Можда је требало да се кабинет председника огласи тим поводом? Да ли би то побољшало нашу преговарачку позицију код „драгог Џорџа”? Да ли то питање треба да размотри председник заједно са новооснованим политичким саветом при министарству иностраних посло-

ва? Да ли том отимачином сата треба да се позабави и да на адекватан начин у име грађана Србије и драгог нам председника реагује српски „кокус” у Конгресу САД?

Наравно, када озбиљно разматрамо овај контекст јасно је да би сан „драгог Џорџа” о независном Косову и Метохији био одавно остварен, упркос „аргументима” из Тадићевог писма, да није било принципијелне подршке руског председника Србији, засноване на међународном праву и историјским везама Срба и Руса.

Писмо упућено Бушу у септембру 2004. године јасно показује и каква невероватна конфузија и незнање влада у врховима Тадићеве власти када се ради о спољној политици.

Тадић и досовски режим су, изгледа, убеђени да у САД влада некакав потпуни склад између одредаба устава донетог још пре 200 година (дакле потпуно застарелог) и монополски приватизоване привреде и друштва 21. века (са компанијама и банкама које вреде и по неколико стотина милијарди долара и које су, укупно гледано, финансијски јаче од америчког буџета). Мислили су да је довољно да пошаљу једно неозбиљно и удворичко писмо и тако реше све проблеме.

Следећа анализа показују колико је било непримерено, трагикомично и неозбиљно писмо упућено из Београда америчком председнику у септембру 2004. године, као и уверење да ће уз помоћ десетак неприкладних реченица променити глобални правац америчке политике. Али, све је могуће кад је Тадић у питању, па и овакви невероватни „дипломатски” подухвати.

Каква је стварна улога председника у америчком систему? Да ли је фамозно Тадићево писмо уопште отишло на

Искрено обраћање председника Тадића председнику Бушу

Драги председниче Буш,

Пишем вам на трећу годишњицу страшних догађаја које свет никада неће заборавити, у жељи да изразим дубоку солидарност Србије са америчким народом који снажно и одлучно водите већ готово четири године.

Судбина америчког искуства одликује данашњи свет. То мора да је велики терет, али њега чини лакшим ваша одлучност, као и молитве свих који стреме ка ономе што је у свету добро и праведно. Тог дана био сам у Београду и седео са пријатељем, бившом звездом Мајами Хита и Далас Маверикса, Сашом Даниловићем, када нас је Владе Дивац, тада играч Сакраменто Кингса и највећа кошаркашка легенда Србије, позвао да нам саопшти вест о трагедији. Било је, по нашем времену, рано поподне, и Саша и ја смо потом отишли у моју парохијску цркву да се придружимо верницима и са њима запалимо свећу за невинне хероје који су нестали у акту бесмисленог терора.

Овај чин рата, помислио сам, неће проћи некажњено. Помислио сам да ће људи који су ово учинили и они који су их подржали убрзо чути вести од Америке и њених пријатеља. И тако је и било, и тако ће и бити све док посао не буде завршен.

Господине председниче, ваше речи и дела, од тог ужасног јутра пре три године, окупили су мушкарце и жене у вашој земљи, као и у целом свету, око праведног циља: вођења рата против терора. Америка се није сама одлучила за овај рат, он је изнуђен. Или ћемо поразити силе таме или ће оне успети у гашењу пламена свеће цивилизације. Као што нас је врло јасно подсетио терористички напад на децу у Беслану у Русији, терористи не поштују границе, нити старосну групу или верску припадност.

Док лежим у болничкој соби опорављајући се од лаке болести, молим се да Сједињене Државе наставе да буду предводник овог рата за брисање терористичке пошаста са лица земље. Такође вам изражавам наду да ће наше две земље исковати још ближе везе током месеци и година који су пред нама, и да ћемо нас двојица – лидери наших народа – стајати заједно против сила које теже уништењу свих нас.

Ми смо обојица људи који желе да оснаже руку правде на овоме свету. Заричем вам се, господине председниче, на ову најтужнију годишњицу, да ћу учинити све што је у мојој моћи да ојачам снаге слободе, тако да сви имају више могућности да трагају за својом срећом у миру и безбедности.

Србија се суочава са више изазова које желимо да превазиђемо најбрже што можемо. Ови изазови укључују лоцирање и привођење Ратка Младића, који је оптужен за ратне злочине. Ово морамо учинити не само зато што је то наша међународна обавеза, већ зато што, ако желимо да наше друштво крене напред, морамо преузети одговорност за нашу прошлост. Ако је Младић у Србији, ухватићемо га!

Па ипак, наш највећи изазов остаје питање српске јужне покрајине, Косова и Метохије, којим, према мандату УН, од јуна 1999. управља међународна заједница. Широм ове покрајине, господине председниче, хришћанска света места су у смртној опасности, као и они који желе да се моле у њима. Заиста, у марту ове године, током само три страшна дана и упркос присуству више хиљада припадника међународних безбедносних снага, екстремни припадници косовских Албанаца спалили су 35 цркава и манастира и хиљаде српских домова.

Ови чиновници терора могли су бити још гори да није било блиставог вођства адмирала Грегорија Г. Џонсона, команданта здружених снага НАТО пакта у јужној Европи, чије пријатељство веома ценим и који је лично интервенисао у настојању да НАТО копнене снаге енергично делују на заустављању организованих терористичких напада на Србе и остале неалбанце.

Верујем да нисте неосетљиви на страдања мог народа и његових цркава на косову и Метохији. Ми заједно можемо предузети конкретне мере како бисмо им помогли да обнове своје животе и заједнице, као што су Американци, а нарочито житељи Њујорка, обновили своје животе и заједнице током три године откад су зли људи одлучили да нападну вашу домовину. И ми се можемо побринути да оркестрираном насиљу буде ускраћена било каква политичка награда. Заиста, док напредујемо у разговорима који се тичу будућег статуса Косова и Метохије, верујем да ћемо заједно и конструктивно радити на трајном и праведном решењу овог сложеног изазова.

Моја јулска посета Вашингтону, свега неколико дана након што сам изабран за првог српског некомунистичког председника, учврстила ме је у уверењу да нас везују споне заједничке судбине. Моји разговори са потпредседником Чејнијем, државним секретаром Пауелом, секретаром одбране Рамсфелдом, као и бројним сенаторима и конгресменима (као што су сенатори Фрист, Лугар, Браунбек, Либерман и Војновић, и чланови Представничког дома Хастерт, Блант, Гос, Хајд, Бартон, Танкредо и Емануел) били су искрени, продуктивни и корисни. Надам се да ћу се ускоро вратити у Америку да још једном укажем мом народу да је блиско пријатељство са Америком наш национални интерес – као што је то случај и са нашим евентуалним чланством у НАТО-у – и да се оно слаже са нашим вредностима и сновима о бољем животу за нашу децу. Народ Америке има срећу да сте ви на његовом челу, као што је и народ Србије срећан због ваше подршке и пријатељства, као и подршке и пријатељства ваше земље.

Борис Тадић,
председник

праву адресу? Да ли „драги Џорџ“ фактички креира америчку спољну и унутрашњу политику?

По уставу из 1797. године он има велика овлашћења. Поставља 15 државних секретара (министара), има право вета на одлуке Конгреса, поставља судије Врховног суда.

Али његов бивши министар финансија Пол О'Нил описује како је Џорџ Буш „водио“ састанке „свог“ кабинета: „Био је као слепац у соби пуној глувих људи“. ¹⁾ Пол О' Нил каже да је његов први састанак са Бушом био „монолог“. Буш му није поставио ниједно питање, нити се занимао за програм рада Трезора САД, само је слушао.

„Бушизми“ опчинили Тадића

Бушово непознавање спољне политике је предмет подсмеха светске јавности. Може ли он, онда, да буде узор председнику Србије? Када је Тадић у питању, по свему судећи, може? На следећим примерима илустроваћемо каквим знањем располаже Тадићев идол „драги Џорџ“.

На конференцији за штампу у јулу 2004. године, Буш је изјавио да се Палестина граничи са Ираком. ²⁾ Палестинског премијера Махмуда Абаса је назвао „Абу Абас“ више пута током фебруара 2005. године. ³⁾ Пољског председника је „деградирало“ у положај премијера. ⁴⁾ Приликом посете Словачкој, сурови рат који букти у Ираку је упоредио са „плишаном револуцијом“, а словеначког премијера је заменио са словеначким министром иностраних послова у изјави медијима 1999. године.

Такође, према одредбама Устава САД, председник би требало да има много већу моћ од чланова свог кабинета. Он их поставља и одређује им смернице за рад. Али, у такзваној „Бушовој администрацији“, није тако у пракси. Важан закон који је требало да регулише рад обавештајних служби имао је 2004. године подршку председника САД и Конгреса. Један члан Конгреса је образложио зашто закон није усвојен: „Председник као врховни командант није успео да убеди секретара за одбрану да престане да се противи закону... То се дешава већ месецима“. ⁵⁾ Буш није знао за догађаје у Украјини док их није видео на телевизији, иако је такозвана „револуција“ вођена из Чејнијевог кабинета, наводи Обрад Кесић.

Поједини западни медији, као британски „Independent“, иду толико далеко да доводе у питање Бушову „способност за дужу пажњу“. ⁶⁾ Гејл Шихи, позната новинарка, је чак написала у „Vanity Fair“ да Буш пати од „недијагностициране дислексије“. Дана Милбанк из „Вашингтон поста“ је изнела мишљење да Буш можда има блажи облик апраксије. Јакоб Вајзберг, сарадник часописа „New York Times Magazine“, је у ироничном стилу написао да „... могућност да ће неко идентификовати председникову патологију остаје отворена...“. Вајзберг је и аутор познате хумористичке збирке „Бушизми“.

Када сагледамо ове чињенице, намеће се питање да ли је „драги Џорџ“ уопште прочитао Тадићево писмо. Ако јесте, да ли су „експерти“ из Тадићевог кабинета и сам председник сигурни да их „драги Џорџ“ није заменио са представницима Словачке или Словеније?

Наравно, нећемо доносити исхитрене закључке о улози председника у савременом америчком систему. Изнели смо

податке који говоре, пре свега, о потреби студиозног проучавања функционисања политичко-економског система у Америци. Ми данас мало знамо како се доносе одлуке у САД. Када бисмо успели да макар мало „разбистримо“ облак нејасноће који прати овај систем, знали бисмо како да „усмеримо“ своју политику. Мале земље као што је наша, увек морају рачунати са уплитањем Сједињених Држава у њихову унутрашњу и спољну политику. зато проучавање америчког система нема апстрактну сврху. То није теоријско питање, већ практичан проблем.

Једно је сигурно, амерички систем има мало сличности са наивним представама из писма председника Тадића „драгом Џорџу“.

Нажалост, непрестани неуспеси (и бламаже) у спољној и унутрашњој политици досовске власти на челу са Тадићем, од којих је вероватно највећи и најзначајнији онај у случају Косова и Метохије, када је постало јасно да су највећи заговорници његове независности управо њихови пријатељи из САД и ЕУ, на челу са „драгим Џорџом“, тачније са онима који стоје иза њега, нису поколебали прозападне Тадићеве досовске „визионаре“.

Тадић и његови идеолошки саборци и даље, без икакве самокритике, надмено оптужују своје политичке противнике у Србији за сопствене грешке и бламаже, истовремено пишући разноразна писма на адресе у САД за које мисле да нешто значе у тој земљи.

У актуелној председничкој кампањи измишљају опасност од некакве нове изолације, шире дефетизам у свим областима спољне политике и прећуткују изјаву „драгог Саркозија“ од 14. децембра 2007. године у којој се отворено каже да Србија неће моћи да уђе у обећани „европски рај“ ако се не одрекне Косова и Метохије.

Зато ће можда једног дана хроничари овог трагикомичног Тадићевог режима користити Аристофанове стихове када буду описивали Тадића и његове експерте:

„Надувеност,
осионост није баш на месту сада,
у овом тренутку када сва је земља
'на милости морских вала',
да вас не би и будућност једног дана
неразумним прогласила.“ ⁷⁾

Напомене:

- 1) Види Suskind R. „The Price of Loyalty“ Simon Schuster, New York, 2004, „BBC“, 10. 1. 2004. и „*Ројтерс*“, 9. 1. 2004.
- 2) „*Политика*“, 26. 6. 2004.
- 3) „*Политика*“, 11. 2. 2005.
- 4) „*Политика*“, 11. 2. 2005.
- 5) „*VOA*“, 24. 11. 2004.– Кесић О.: „*НИН*“, 12. 5. 2005.
- 6) „*Индепенденс*“, 21.2.2005., Вајзберг Ј., „Бушизми“, ЕТЦ, Београд, 2003, стр. 4 и 10
- 7) Аристофан, „Жабе“, Матица српска, Нови Сад, 1978, стр. 172.

Тадић – Високи представник НАТО–а

Растурио српску војску

- *Борис Тадић је предано и годинама радио на разбијању система одбране и војске Србије – посао је започео још са места министра одбране, а наставио да докрајчује војску као председник државе и врховни командант оружаних снага Србије*

Све приче које грађани Србије већ годинама од 5. октобра наовамо слушају о реформи система одбране, евроатлантским интеграцијама, потреби да припадници наше војске учествују у разним „мировним операцијама”, разним стратегијама, белим књигама, доктринама, пројектима и ко зна чему још, биле су само средство за одвраћање пажње јавности у Србији са главног циља – разбијања Војске Србије као главног предуслова за отимање територије Косова и Метохије из састава Србије.

Главни протагониста свих ових деструктивних потеза унутар система одбране и војске је Борис Тадић. Тадић је предано и годинама радио на разбијању система одбране и војске Србије – посао је започео још са места министра одбране, а наставио да докрајчује војску као председник државе и врховни командант оружаних снага Србије. Он је главни стуб актуелног режима који је спреман да учини оно што се ниједан режим до сада, чак ни у условима класичне војне окупације, није усуђивао да учини, бар што се тиче односа према националним институцијама. Ово се посебно односи на Војску, која по дужини трајања, научном потенцијалу, угледу који ужива у српском народу представља свакако једну од најзначајнијих српских националних институција.

НАТО војник Борис Тадић

Цела прича око реформи система одбране и војске није ништа друго већ еуфемистички израз за поданичко и безусловно промовисање НАТО безбедносног концепта и импутирање грађанима Србије у свест неопходности, којој нема алтернативе, чланства Србије у НАТО-у. За тај, обзиром на блиско историјско искуство грађана Србије са „безбедношћу” коју производе НАТО војна алијанса, веома тежак посао, Тадићеви ментори са Запада послали су му саветнике за разбијање војске, одредили су читаве тимове високих и нижих официра, превасходно из Велике Британије која је је у име Северноатлантског савета (НАТО) задужена за „реформе” у одбрамбеном систему тадашње СЦГ. Војску су нам растурали и саветници из Израела, Шпаније, Литваније итд.

То најбоље илуструје Тадићева изјава дата са функције министра одбране 2003. године:

„Имам лагодан проблем, јер велики број земаља нуди нам савјетодавну улогу. Шпанија, САД, Словачка, Норвешка, Израел... Склон сам формирању интернационалног борда савјетника, који ће имати корективну улогу у процесу наших реформи. Треба бити крајње отворен и рећи да постоји само једна респектабилна војна алијанса, то је НАТО и ми као држава имамо врхунски безбједносни интерес да

будемо у партнерском односу према НАТО државама.” („Публика”, 30. април ? 02. мај 2003. године).

„Глас јавности” од 6. маја преноси овај став Тадића 2003. године”

Говорећи о кадровским решењима у Министарству одбране, Тадић је рекао „да ће бити оформљен међународни борд саветника и да је његова жеља да помоћ обезбедимо усмеравањем саветника у поједине области у Министарству”:

За Бориса Тадића, дакле, не постоји алтернатива војном партнерству Србије са онима који су пре 8 година касетним бомбама убијали нашу децу, који су уништавали српске цивиле, привредне објекте, који су затровали Србију толико да нико не сме ни да објави те застрашујуће податке који би сигурно изазвали панику и јединствен отпор према самом помену имена овог, пре свега, америчког војног савеза. Наравно, у свим досадашњим „реформским захватима” унутар система одбране и војске које је најдоследније спроводио Борис Тадић лично, уз помоћ страног борда саветника, а касније и недозрелог генералчића Здравка Поноша чији је једини квалитет сродство са Борисом Тадићем и безусловно спровођење лондонских инструкција, не смемо занемарити

ни елемент освете НАТО-а према српском народу и његовој војсци која је пуна три месеца пружала херојски отпор и разбила представу о надљудским способностима НАТО војника и свемоћи њихових високо софистицираних борбених система.

Говорећи о потреби стручне помоћи из иностранства, Тадић је оценио да је најбоље да се формира међународни тим саветника.

„У сваком случају, на свим битним позицијама где нам треба стручна помоћ из иностранства ми ћемо кроз један овакав програм и у сарадњи са НАТО-ом обезбедити експертску помоћ”, истакао је он.

Одговарајући на питање који су стратешки правци реформе Војске СЦГ, Тадић каже да „наша основна одлука је сте да postanемо део колективног система безбедности”, што „подразумева део једног ширег политичког повезивања које у себи има и чланство у ЕУ и чланство у програму Партнерство за мир или неке даље евроатлантске интеграције.” („Блиц”, 24. август 2003. године)

Наравно, овакав циљ је захтевао да се претходно „очисти” Генералштаб и највиша командна тела у Војсци од свих оних генерала и високих официра који би се супротставили потпуном уништавању војних структура, како у техничком, кадровском тако и у моралном смислу. Ево шта о томе пише „Публика”:

Од 17. марта када је изабран Савјет министара, а Борис Тадић постављен на мјесто министра одбране, Врховни савјет одбране донио је одлуку о смјени Аце Томића, начелника војне управе безбједности, а на семинару „СЦГ – нове наде, нови изазови” Тадић је представио Програм реформе Војске и одбрамбено-безбједносног система.

Почетком априла најављена је детаљна истрага поводом случаја Ратка Младића, ангажован је „шпански савјетник” како би се још прије уласка у Партнерство за мир

ВСЦГ припремила за НАТО. Једанаестог априла министар укида јавности мало познату Комисију Војске за сарадњу са Хашким трибуналом, а четири дана касније Врховни савјет одбране смијенио је предсједника те комисије генерал-пуковника Златоја Терзића, једино активно војно лице у поменутом тијелу које је чинило 28 пензионисаних генерала...

Дан касније одржан је састанак са колегијумом Генералштаба, на коме је Тадић рекао да Војска мора да буде „дио војних и безбједносних интеграција”. („Публика”, 30. април, 1 и 2. мај 2003. године)

Тадић је чак у једном наврату омаловажио припаднике Војске Србије, посебно високе официре који наводно не сарађују, што ће рећи не потчињавају се у довољној мери НАТО наредницима који су бомбардовали Србију:

„Веома сам незадовољан начином на који унутрашња војна организација разуме нашу позицију у свету, начином на који се воде менаџмент у Војсци СЦГ, извесним утиском да ту влада осећај самодовољности. Најбоља илустрација за то јесу речи које сам чуо од једног официра: 'Нећемо дозволити да нас енглески наредници уче како се војска води'. То је став који показује недозвољену гордост” – каже Тадић. („Новости”, 29. јул 2003. године)

За Тадића су очигледно значајнији и вреднији НАТО наредници него српски официри.

Синтегизована порука Бориса Тадића о сметњи коју генерали и високи официри са искуством из ратних сукоба током деведесетих година, али и херојске одбране земље од НАТО агресије, стварају процесима реформског уништавања система одбране и војске гласи:

„Радујем се тренутку када ће неки садашњи мајори, потпуковници и пуковници постати генерали. То значи да ће неки садашњи генерали ићи у пензију.” (интервју у „Недељном телеграфу”, 11. јун 2003. године)

Тадић – извозник српских војника

Посебну анализу заслужује пропагандна кампања усмерена на слање српских војника у рат коју Борис Тадић већ годинама води кроз причу о мировним мисијама у које ће се Војска Србије укључити као доказ партнерства са НАТО убицама. Откад се прогласио врховним командантом српских оружаних снага, Борис Тадић се безрезервно залаже да Србија постане „извозник безбедности”. У том „извозном” процесу, произвођач је војска, посредници ће бити асоцијације Партнерство за мир и НАТО, а увозници су државе и народи као Авганистан, Либан, Ирак, којима је потребно „даровати” демократију, желели то они или не. То је и био један од приоритета тзв. реформе војске, што потврђује и Борис Тадић, и чак наглашава да је баш он заговорник таквог пројекта:

„Желимо војску европског стандарда, реформисану и модернизовану, материјално ситуирану, која је спремна да одговори на све изазове и претње и да постане део међународних мировних мисија”, оценио је Тадић. („Новости”, 5. јул 2003. године)

„Министар Тадић је на питање о учешћу наших снага у мировним мисијама у свету одговорио:

– Још нисмо донели одлуку о слању наших снага и још не знам где би биле лоциране. Помислио се најчешће Авганистан. Све опције су у игри за СЦГ. Ја лично се залажем за слање наших снага. („Новости”, 16. новембар 2003. године).

Дакле, иза фамозне приче о „производњи безбедности” крије се пропагандна акција за слање српских војника у ратом захваћена подручја, иако заиста није јасно како Борис

Тадић позива Србију и њене војнике да се суочавају са безбедносним претњама широм света, а истовремено се снажно противи озбиљнијем суочавању Србије са директним безбедносним претњама на сопственој територији. Јасно је да се ради о искључиво америчким интересима, јер су САД принуђене да траже нове најамнике, или свеже топовско месо, које неће уопште или нимало плаћати (грађани Србије ће највећим делом сносити те трошкове). Зато Борис Тадић и инсистира на бољем познавању енглеског и немачког језика од стране официра Војске Србије:

„То је Министарство одбране у коме 80 одсто официра мора да говори енглески. То је Министарство одбране будућности.” (интервју, „Недељни телеграф”, 11. јун 2003. године)

„Тадић је прејучерашњи сусрет у Берлину са немачким колегом Петером Штрукеом оценио као веома успешан, јер је са немачке стране пружена пуна подршка нашем приступању програму НАТО-а Партнерство за мир.

Такође су договорени и конкретни облици сарадње, као што је школовање високих официра на једној од најбољих школа у свету, на Генатовој школи у Хамбургу.

Планирано је и формирање заједничке санитетске екипе за учешће у мировним мисијама, а на Војној академији у Београду биће отворена лабораторија за учење немачког језика, завршио је министар Тадић.” („Борба”, 22. мај 2003. године)

Али, Бориса Тадића опасност губитка људских живота грађана Србије не брине, јер за њега чланство у евроатлантским безбедносним структурама нема алтернативу. Поданик до краја, нема шта. Довољно је прочитати следећи одломак из листа „Данас”, од 17. октобра 2003. године:

„На питање новинара 'Данас' да ли је политичко-симболички значај слања наших трупа у Авганистан вредан негативних последица које би та мировна операција могла да изазове (могући губитак људства), министар Тадић је одговорио да у принципу не одговара на хипотетичка питања, али да без нашег учешћа у мировним операцијама нема бољитка за грађане наше земље. У разговору за 'Данас' британски генерал Џејмс Бакстер, саветник за реконструкцију војних снага македонске владе, учесник многобројних мировних операција широм света, прокоментарисао је могућност слања наших снага у Авганистан. Бакстер мисли да је у војном смислу то добра идеја, боравак наших трупа у Авганистану био би одлична припрема за будуће чланство војске СЦГ у НАТО-у. Једино о чему треба водити рачуна је да то не доведе у опасност саму безбедност у земљи, на југу Србије. Приче да ће у Авганистан да иде око хиљаду наших војника и жандарма изгледа да нису тачне јер се овде од министра Тадића чуло да је реч о неколико стотина.

Поставља се питање ко ће да плати слање и боравак наших војника у Авганистану. У принципу, трошкови мировних операција сноси земља која војнике шаље.”

И кад се има у виду континуитет деструкције система одбране и војске који спроводи Борис Тадић, јасна је његова улога у остварењу интереса савремених центара моћи, САД пре свих, да Косово и Метохија постану њена војна и сировинска база за контролу стратегијског правца наступања према срцу Евроазије и енергетском снопу. У том плану, Србији је припала улога малене демилитаризоване државе. И тај план се, уз најактивнијег експонента западних интереса Бориса Тадића још од времена када је био министар одбране, у доброј мери остварио.

„Тадић, који је и савезни министар одбране, најавио је даљу демилитаризацију друштва.” (Новости, 19. април 2003. године)

Сада је последњи тренутак да га у томе зауставимо.

Р. В. С.

Борис Тадић парафирао капитулацију државе

СОФА-војна чизма САД над Србијом

• Споразум СОФА представља легализацију боравка америчке војке у било ком тренутку на нашој територији, у било ком делу Србије, и то са максималним наоружањем уз ипотично неопштовање наших закона

Пише: Иван Нињић

Тродневна посета САД, односно Вашингтону, коју је Борис Тадић реализовао у септембру 2006. године, била је трагична како по суверенитет тако и по територијални интегритет Србије. Осим тога, трагична је и количина глупости коју је „Соланин каплар” тада изговорио у својој беседи упућеној вашингтонским званичницима. „Моја филозофија је веома јасна. Ново место Србије у свету усредсређено је на то да буде стожер колективне и безбедносне архитектуре НАТО-а на Балкану” – рекао је Борис Тадић у своме говору. „Пуно сам радио на томе да наша влада одобри слање једног континента војске за операцију НАТО савеза ИСАФ у Авганистану. Такође смо најавили и да смо спремни да дамо свој допринос мировним снагама у Либану” – поносно је истакао Тадић. Ово је, заправо, права и искрена политика коју промовише Демократска странка и коју на предстојећим председничким изборима репрезентује Борис Тадић. Управо за пропагирање овакве личне и државне политике Тадић тражи подршку, односно легитимитет од бирача и грађана Србије.

СОФА – разара суверенитет Србије

Откако је Тадић са америчком државном секретарком Кондолизом Рајс парафирао фамозни споразум СОФА, јавност у Србији никада није имала приступ истом. Због тога су се српски медији површно бавили овим питањем и поред чињенице да је тај споразум од изузетне важности за нашу земљу. Међутим, сви новински написи су изражавали сумњу да се ради о споразуму који угрожава суверенитет наше државе, али нису били у прилици да то поткрепе чињеницама. Наша редакција је у децембарском броју „Велике Србије” ту тврдњу прва поткрепила чињеницама када смо објавили одредбе црногорског споразума СОФА, за који се сматра да је готово идентичан тексту српског споразума.

Војни аналитичар Милован Дрецул је тада, на наше питање шта споразум СОФА практично значи за Србију, одговорио да тај споразум, заправо, представља легализацију боравка америчке војске у било ком тренутку на нашој територији, у било ком делу Србије, и то са максималним наоружањем уз потпуно непоштовање наших закона. „Не видим каква корист може да буде од тога, сем да претрпимо огромну штету. То је споразум који ствара све услове за америчко војно стационирање у Србији. То је правни основ за било коју америчку базу у Србији” – рекао је Милован Дрецул.

Оно што је свакако била и наша сумња, а са којом се сагласио и Дрецул, јесте то да је споразум СОФА у тајности

припремљен и потписан, што само указује да се нешто недовољно за Србију крило од јавности. Очигледно је да је „Соланин каплар” Борис Тадић све ресурсе наше државе ставио на располагање агресорима и то само једним потписом, а узврат је од Кондолизе Рајс добио „накисели осмех” и обећање да ће Косово и Метохија бити независно. Осим тога, он је као председник Србије дао пун легитимитет за америчко војно стационирање на територији наше земље.

Цена и последице споразума СОФА

Обзиром да се споразум СОФА сматра типским документом, ако направимо поређење са садржајем црногорске

верзије споразума који поседујемо, онда је заиста катастрофално све то што Србију очекује захваљујући Борису Тадићу.

Америчко особље (цивилно и војно), могло би у сваком тренутку „привремено” да борави на територији Републике Србије, заједно са опремом и средствима оружаних снага САД. Тада би Србија била у обавези да агресорима и окупаторима омогући приступ и коришћење свих објеката које они пожелеле, а то су, између осталог, објекти за превоз, складиштење и обуку. Наравно, приступ и коришћење ових објеката били би омогућени без накнаде, јер то произилази као основна обавеза из споразума. Окупатори би били ослобођени од плаћања пореза и других сличних дажбина које се примењују у нашој земљи. Такође, они могу да увозе, извозе и користе у Републици Србији предмете за личну употребу, опрему, средства, материјал, технологију, обуку и услуге. Наравно, наша земља је споразумом обавезана да такав увоз, извоз и коришћење изузме од поступка инспекције, дозвола, других ограничења, плаћања царина, пореза који се код нас примењују.

Пловила и ваздухоплови којим би управљали агресори из САД такође би били ослобођени од плаћања аеродромских и лучких такси, такси за паркирање, накнада за лучку пилотажу и услуге лучких реморкера, али и других лучких и сличних такси, наравно за период када бораве у Србији. Исти би у Србији били ослобођени и плаћања такси за навигацију, прелет и коришћење терминала. У том случају наша земља би била обавезна да из поступка било какве инспекције и контроле изузме ваздухоплове, возила и пловила

САД. Такође, окупатору ће се омогућити да по потреби користи радиофреквенцијски спектар. Србија је у обавези да то право бесплатно уступи.

Споразум СОФА садржи и одредбу која се односи на накнаду материјалне штете или људских губитака. Та одредба у овом типском документу гласи: „Осим захтева за накнаду штете по уговору, стране ће се одрећи права да траже једна од друге било какву накнаду за штету губитка или уништења имовине, повреду или смрт особља било које стране до којих је дошло током извршења њихових званичних дужности по уговору СОФА”. Даље се наводи да ће „захтеве трећих страна за накнаду штете или губитка узрокованих од стране особља САД решавати САД у складу са законима и прописима САД”. Захваљујући Борису Тадићу и Србија је такође прихватила ове одредбе, које могу да нанесу немерљиве људске жртве и материјалну штету нашој земљи, и то без икакве надокнаде.

Све претходно је уједно и суштина споразума СОФА који је Борис Тадић у име Србије парафировао са Кондолизом Рајс. Наша редакција ће у наредном броју информисати јавност о свим детаљима овог споразума. Наравно, претпоставка је да ће до тада Министарство одбране Републике Србије извршити решење повереника за информације, којим је нашем новинару омогућено право на приступ копији споразума. Тиме би се напоскон окончао једногодишњи (управни) поступак потраге за споразумом СОФА, а јавност би била, ексклузивно и у потпуности, информисана о детаљима капитулације коју је парафировао Борис Тадић.

„Демократа” Тадић

Хашки инквизитор у Србији

- *Сарадња са Хашким трибуналом је за Бориса Тадића приоритет свих приоритета. „Наша будућност зависи од извештаја који ће истражио Карла дел Понте и судија Теодор Мерон поднети Савету безбедности. Због тога сарадња не сме да буде под знаком шиканања.” („Блиц”, 17. октобар 2004. године). Несарадња са Хашким трибуналом за Тадића представља пројаси и крај српске државе. „Мора се у идућем квалитетно сарађивати са Хашким трибуналом. Све остало значи пројаси земље. Зашто није су то стандарди које је пројасила међународна заједница. Ко о томе одлучује? Та међународна заједница и ми не можемо судити о нашој сарадњи са Трибуналом.” („Данас”, 18. октобар 2004. године)*

Пише: Марина Томан

„Ми морамо да изменимо наше национално и државно понашање и да на време чинимо оно што морамо да учинимо, да не би неко плаћао уместо нас касније”, изјавио је Борис Тадић, говорећи о Хагу у Утиску недеље, 10. октобра 2004. године. Овај Тадићев став синтетизује његов однос и политику претњи и уцена усмерених према српском народу зарад поданичког односа према Хашком трибуналу, нелегалној творевини Савета безбедности. Наиме, Међународни кривични суд за бившу Југославију је привремени и нелегални суд који је створен супротно највишем правном акту, Повељи Уједињених нација. Хашки трибунал је основан резолуцијом Савета безбедности који је на тај начин противправно узурпирао законодавна овлашћења која припадају Генералној скупштини ОУН и државама чланицама.

Заговорник политике чији су темељи ударени 2000. године доласком ДОС-а и Ђинђића на власт, Тадић је зарад колаборације са Трибуналом у Хагу спреман да прибегне најцрњим критикама српског народа, који никако да „схвати” шта је за њега добро а шта није. При томе Тадићу не представља ни најмањи проблем да призна да власт у Србији не одлучује ни о чему. „Хашки трибунал подноси извештај Савету безбедности, не подносимо ми извештај и морамо да будемо свесни те чињенице. Ту оцену даје Хашки трибунал а не ми, и ми смо у ситуацији... не могу ја да дам себи оцену, него онај ко је задужен да ми да оцену, не мени, него овој земљи, а од те оцене зависи статус ове земље у међународним институцијама и судбина овог народа, јер ми можемо да мислимо да се спољна политика води тако што се ресурси или капацитети за ту политику узимају са небеса. Не. Води се из ове земље” (Утисак недеље, 10. октобар 2004. године). Чињеница да председник Републике штити интересе грађана

Србије и представља Србију у свету Тадићу не значи ништа. Али зато зна да цени похвале које стижу са Запада. „Тадић је”, како је истакао Оли Рен, „био део власти Зорана Ђинђића која је ухапсила Слободана Милошевића. Он је и у прошлости показао, а потом и сада, потпуну посвећеност решавању овог проблема. Верујем да ће будућа српска влада решавању овог проблема приступити на најозбиљнији начин”, казао је комесар („Блиц”, 14. октобар 2006. године). Усамљеном јахачу апокалипсе овакве похвале су увек представљале драгоцен подстрек и стимуланс јер борба против интереса сопственог народа може бити прилично исцрпљујућа.

Својом реториком Тадић се савршено уклапа у свеопшту слику рада и деловања Хашког трибунала који својим уценама и претњама грађане Србије држи као таоце.

Хаг Србима прети колективном кривцом и бројним историјским фалсификатима. Уместо да се држава ослободи поменутих стега, а Тадић као председник државе заштити националне и државне интересе, дешава се супротно.

За Тадића став народа није меродаван. Он је тај који процењује шта је за ову државу добро а шта не. Чак и ако је то у потпуној колизији са јавним мњењем. Али Тадић увек има решење: „Зато и постоје владе, да у име грађана воде политику. И постоје тренуци када политичари морају да донесу одлуку која није увек подржана од већине, али ће бити после одређеног времена подржана. Тада политичари преузимају одговорност и они свој мандат стављају на проверу.” (Утисак недеље, 10. октобар 2004. године).

Уместо светлије будућности и бољег стандарда, Тадић је донео уцене, понижење и страх. Тако за лист „Данас” 18. октобра 2004. године, изазивајући осећај угрожености, изјављује: „Мора се у пуном капацитету сарађивати са Хашким трибуналом. Све остало значи пропаст земље. Зато што су то стандарди које је прописала међународна заједница. Ко о томе одлучује? Та међународна заједница и ми не можемо судити о нашој сарадњи са Трибуналом”.

Измишљајући последице, Тадић грађане упозорава на негативне конеквенце несарадње са Хашким трибуналом, проричући им тамну будућност. „Али битно је и да сваки грађанин ове земље зна и конеквенце несарадње са Трибуналом у Хагу. Ми, наравно, можемо да одлучимо да не сарађујемо са том институцијом, али морамо бити свесни и да ће последице несарадње бити катастрофалне за нас, не само данас, већ и за будућност. А те последице значе – техноло-

шку, привредну, безбедносну изолацију Србије, која не мора бити отворена, што не значи да неће постојати. Несарадња са Хашким трибуналом значајно ће нам отежати позицију у активном одлучивању о коначном статусу Косова и Метохије и о судбини наших грађана који живе у Покрајини” („Вечерње новости”, 20. август 2004)

Намећући причу о изолација Србије, демократа Тадић лажира чињенице и наставља да прети грађанима Србије. Тадић је указао на катастрофалне последице несарадње са Хашким трибуналом. По његовим речима, „то је изолација, која не мора уопште бити званично објављена, али може бити примењивана. То је технолошко заостајање, то су безбедносни проблеми са којима ћемо се суочавати јер наша војска неће бити реформисана, јер не може бити реформисана само имајући у виду наше унутрашње привредне потенцијале, то је потом питање даљих међународних интеграција” („Политика”, 24. август 2004)

Мешетарењем чињеницама, сакривајући истину у одбрани Хашког трибунала, знајући колико је народ осетљив по питању останка Косова и Метохије у Србији, Тадић иде толико далеко да у Утиску недеље 10. октобра 2004. изјављује да уколико не сарађујемо са Трибуналом, немамо ни капацитете да се боримо за јужну српску покрајину. „Наше грађане не смемо обмањивати да је могуће не сарађивати са Хагом и добити позитивну оцену Савета безбедности, а та оцена је за нас суштински важна, не само кад су у питању улагања у ову земљу, не само када је у питању наша тежња да будемо у Партнерству за мир или да будемо чланица Европске уније, него када је у питању Косово и Метохија. Ако ми не сарађујемо са Хашким трибуналом, немамо ни капацитете да се боримо за Косово и Метохију. И то грађани морају да знају.

Због чега? Зато што нико неће да нас подржи у томе од оних земаља које ће имати одлучујућу реч у Савету безбедности. Које су то земље? Велике силе. Због чега? Па, те земље су се обавезале да ће сарађивати са Србијом и Србијом и Црном Гором, уколико сарађујемо са Хашким трибуналом. Наши грађани не знају да је у Конгресу Сједињених Америчких Држава изгласан закон по ком није могућа помоћ нашој земљи уколико не сарађујемо са Хашким трибуналом, уколико Ратко Младић не буде испоручен Хашком трибуналу.” У поменутој емисији Тадић опстанак државних интереса доводи у везу са испуњавањем захтева Хашког трибунала. „Неће нестати Србија, али ће наши национални интереси, државни интереси, драматично бити угрожени. Ми ћемо бити запостављена земља. Бићемо изван технолошког развоја. Ми ћемо се развијати у успореном ритму. Све земље око нас ће се развијати и наши најмлађи и најдаровитији људи хтеће да иду у развијеније земље. И полако ћемо... народ који је међу најстаријима у свету, ми смо најстарији народ у Европи... остати без икакве биолошке перспективе за будућност. Ја нећу да будем део те политике.

Ја сам обавезан законом да водим рачуна о интересима земље и нације. Као и Влада. Наравно да некада изручење Хашком трибуналу и хапшење може да угрози националне интересе, тога смо потпуно свесни. Али, ми смо у оваквој ситуацији јер је то последица наше политике.”

Тадић такође обмањује јавност прећуткујући податак да велика сила Русија, члан Савета безбедности, итекако има свој политички став о Хагу и то негативан. Међутим, за Тадића став Русије по питању Хага није меродаван.

Председнику Србије, упркос чињенице да веома велики проценат грађана живи испод доње границе сиромаштва, сарадња са Хагом представља приоритет. „Веома добро знамо да је услов довршетка сарадње са Хашким трибуна-

лом и изручење Ратка Младића. То је мој први приоритет будуће демократске владе, јер без решења тог проблема нема европске будућности Србије”, („Вечерње Новости”, 14 октобар 2006). Да подсетимо Тадића да званични, додуше фризирани подаци, говоре да је у Србији у 2006. години било 8,8 одсто сиромашног становништва, чија је потрошња била на линији испод 6,221,00 динара месечно по потрошачкој јединици.

Шта на све ово, ипак, каже тај који заступа интересе грађана: **На питање да ли ће предизборну кампању заснивати на изручењу Ратка Младића, Тадић је одговорио: „Да, на сваки начин”** („Блиц”, 17. октобар 2006. године)

Међутим, то и није тако битно када су у питању „демократске” власти. Задачи који се намећу са Запада су приоритет. Они се морају испунити по сваку цену. Са пуно острашћености Тадић о томе говори у емисији Кажипрст 9. маја 2005. године. **„Зато што та резолуција у процесу, у начину на који се долази до ЕУ, није потпуно јасна. Између осталог, дајем вам само пример сарадње са Хашким трибуналом. Сарадња с Хашким трибуналом мора да буде апсолутно недвосмислена, потпуна, и нема уопште могућности да се праве компромиси на ту тему.”**

У истој емисији, настављајући да образлаже зашто је погубно не сарађивати са Хагом, Тадић открива да се о судбини Србије одлучује изван њених граница. **„Уопште се не питамо ми, пита се Хашки трибунал. Хашки трибунал даје позитивну оцену сарадње. И у том смислу, мора се признати да је влада учинила велики посао за ову земљу. Али, то није крај, мора се наставити. Значи, није довољно положити неколико испита. Потребно је положити све испите и дипломски испит, и то је тачка.”** При томе он своју државу представља као малолетног ђака који се налази у школској клупи и мора много тога да научи да би положио све испите Запада.

Сарадња са Хашким трибуналом је услов свих услова за „председника” Тадића. **„Наша будућност зависи од извештаја који ће тужитељка Карла дел Понте и судија Теодор Мерон поднети Савету безбедности. Због тога сарадња не сме да буде под знаком питања.”** („Блиц” 17. октобар 2004. године). Несарадња са Хашким трибуналом за Тадића представља пропаст и крај српске државе. **„Мора се у пуном капацитету сарађивати са Хашким трибуналом. Све остало значи пропаст земље. Зато што су то стандарди које је прописала међународна заједница. Ко о томе одлучује? Та међународна заједница и ми не можемо судити о нашој сарадњи са Трибуналом”** („Данас”, 18. октобар 2004. године).

На односу према Хагу Тадић гради свој политички имиџ, по њему, успешног политичара. **„На питање какве гаранције Србија може да понуди Европској унији, он је одговорио да ’гарантује праксом, јер је, у време када је Демократска странка (ДС) имала одлучујућу улогу у Влади, изручен Слободан Милошевић’”** (Бета, 16. октобар 2006.)

Свој однос према части и моралу Тадић исказује у емисији „Кажипрст”, 23. маја 2003. године, када, одговарајући на питање новинара да ли очекује да ће се Веселин Шљиванчанин предати, одговара: **„Ја се надам да хоће. Одбор за заштиту Веселина Шљиванчанина је једна институција чији рад ја уважавам и волео бих када би мене неко, не дао Бог, у некој сличној ситуацији бранио. Када је мене, додуше, јурила полиција да ме ухаси између 1. и 5. октобра због оне невероватне оптужбе да сам кршио или, ваљда, угрозио одбрамбене могућности тадашње Југославије, јер сам одржао говор пред радницима у Колубари, није било ниједне владине организације, нити удружења грађана који би ме заштитили. Али пошто знам како се осећају људи којима је намењен заговор, уважавам рад сваке невладине организације или грађанске иницијативе која штити некога ко јесте у таквој си-**

туацији. **Али тај одбор, с друге стране, мислим да мало ремети стање свести господину Шљиванчанину и то изјавама да се српски официри никада не предају, итд.”** Тадић снисходљиво, без имало аргумената, упоређује Хаг и своје скривање од пет дана. За њега је, очигледно, питање одбране чисти и угледа Србије иста ствар као и одбрана личних интереса.

Тадић у својој политичкој мисији иде и корак даље. Без обзира што покушава да се грађанима представи као политичар за кога су сви грађани једнаки, одавно је познат по свом ставу и причи о две Србије. Када су у питању грађани Србије и њихови интереси, Тадић се руководи принципом да је свако ко не мисли као он неподобан. Тезу о томе ко је по Тадићу подобан а ко не најбоље илуструје његов коментар Закона о помоћи породицама хашких оптуженика, изречен у интервјуу за лист Блиц 5. априла 2004. године. Тадић каже: **„Донети су закони који доводе у питање кредибилитет наше земље у свету и са којима се ни наши грађани не слажу. Закон о финансирању Слободана Милошевића и његове ’сиромашне’ породице, затим идеја о укидању специјалних судова пред којима се суди за убиство Зорана Ђинђића су врхунски скандал.”** Борис Тадић не крије да се залаже за нехумани прогон породица хашких оптуженика. Свој став покушава да оправда и ублажи наметањем приче како су, ето, Американци баш одлучили да помогну Србији по питању Косова и Метохије, али да су, зарад државне помоћи породицама хашких оптуженика, од тога одустали. **„У то време, међутим, Влада је нашла за сходно да предложи закон о помоћи породицама хашких оптуженика, укључујући и породицу Слободана Милошевића. Кад је Војновић, који је први пут придобио на нашу страну најјутицајније америчке сенаторе: Бајдена, Либермана, Браунбека и конгресмена Волфа, чуо ту вест, хтео је да одустане од предлагања резолуције која штити наше националне интересе.”** (НИН, 3. јун 2004. године). Америка је, иначе, један од најватренијих заговорника независности Косова и Метохије.

Тадић је за Хагом увек посезао кад би се Србија нашла у кризи. Хаг му је оправдање за то што се у Србији тешко живи, што нису пристигле паре у српску привреду, сарадња са Хагом је за Бориса Тадића услов промене вредносног система у Србији. То значи да он жели Србију која се без поговора одриче своје историје и својих хероја, а слави подаништво и издајништво.

Монтенегринство Бориса Тадића

- Државотворна и национална неприципијелност Бориса Тадића на примеру Црне Горе показује сву његову равнодушност према виталним српским националним интересима

Пише: Данило Тврдишић

У овој краткој анализи покушаћемо да кроз неколико интервјуа које је Борис Тадић дао у периоду када се ломила судбина Црне Горе и државне заједнице, јасно укажемо на његову невероватну недоследност и готово несхватљиву незаинтересованост за виталне српске националне и државне интересе. Ово је посебно значајно, јер се кроз такав модел понашања у вези са Црном Гором може лако предвидети и његово будуће понашање по другим важним националним и државним питањима. Са друге стране, указаћемо на његову потпуну доследност и животну опредељеност за политичке и економске циљеве центара моћи ван Србије. Реч је, нажалост, о човеку који је и своја лична и партијска стремљења потпуно уклопио у интересе бриселских и вашингтонских центара моћи, док је интересе народа и државе коју репрезентује ставио на маргине својих државничких интересовања. Дакле, указаћемо на конкретним примерима како изгледа државотворна и национална (не)принципијелност човека који је тренутно председник Србије и који претендује да поново буде изабран на ту функцију.

„Тадић је, рекавши да је Србија један од стубова демократије у југоисточној Европи”, указао да, између осталог, ’поштује право Црне Горе да спроведе референдум’ и поздравља ангажовање ЕУ у вези с том идејом. ’Црногорска влада и опозиција морају ући у дијалог и постићи широк консензус око правила за референдумски процес’, рекао је председник Србије и додао да подржава став ЕУ, који је изнео Хавијер Солана – да се не може прихватити унилатерални исход”. (Тајнг 8. децембар 2005.)

Колико само ироније у једној од многобројних изјава актуелног (надамо се не задуго) председника Србије, Бориса Тадића, и то у времену када се водила одсудна битка за остатак Црне Горе у заједничкој држави Србија и Црна Гора. Много ироније и много сличности. Сличност се огледа у томе што се историја на најтрагичнији начин понавља за Србију и српски народ и данас, у времену битке за опстанак Косова и Метохије у саставу Србије. А иронија се огледа у томе што је главни глумац исти човек иза кога стоји иста псеудодемократска политичка мантра, иста ЕУ реторика... И нажалост, то је човек иза кога очигледно и недвосмислено стоји онај стратешки правац у растакању српског националног ткива и територије, којег смо сви сведоци. Тај човек је, дакле, аутентични представник и продужетак оне исте политике чије смо „усрећитељске” и „благотворне” ефекте имали прилике да осетимо на својој кожи: кроз хашко мрцварење, „милоsrдно” бомбардовање, „праведне” санкције и кроз недвосмислену подршку шиптарском терористичком покрету... Дакле, целокупна његова стратегија, поли-

Евроатлантисти

тичка филозофија и програм заснивају се на безусловном поклоњењу „бриселском месџи” и Соланином централном комитету. И то по било којој политичкој и државној цени.

Заиста, не треба бити много мудар и далековид па да се „предвиди” како ће тећи „еволуција” ставова поменутог господина када је у питању статус Косова и Метохије. Да би се добио комплетан одговор на ово питање, довољно је само осврнути се мало уназад. Јасно је да је Борис Тадић карика која прва попушта у свакој геополитичкој комбинаторици. То је показао и на примеру Црне Горе. То је показао и кад је „реформисао” (читај: онеспособио) војску. То ће показати (ако му се дозволи) и на примеру Косове и Метохије, Војводе итд. Јасно је да ће после првих признавања независности Косова и Метохије од стране „партнера” из ЕУ, следити и „пуштање низ воду” овог дела српске вековне територије од стране поменутог господина. Ако коза лаже рог не лаже, каже се у нашем народу, јер сценарио са Црном Го-

ром је, дакле, већ опробан.

Ево још неких пикантних детаља из његовог црногорског политичког „излета“, који потврђују поменути еволуцију и заокрет политичког курса на штету српских националних интереса:

„Председник Србије рекао је такође да је осамостаљивање државе Србије шанса да направи снажан дисконтинуитет са грешкама које је чинила у прошлости“.

Тадић је упозорио да се не треба бавити 'националним сновима', већ 'рационалним програмима' који ће помоћи да се оствари економија која ће сваком грађанину омогућити да кроз ту чињеницу државу доживљава као своју. 'Моји српски национални снови су стављени у страну. Мој национални сан данас је економија која ће омогућити сваком грађанину да државу доживљава као своју', рекао је Тадић. Председник Србије је казао да је данас дошао у Црну Гору зато што је то корисно за грађане обе земље. Он је рекао да нема 'превише емоција' у вези с тим што су Србија и Црна Гора постале независне државе. 'Ја сам Србин. Немам проблем идентитета. Не треба да се превише заробљавамо у теме идентитета и прошлости'. (Бета, 26. јун 2006. године)

Шта очекивати од човека који своје „националне снове“ ставља у страну? Питање које логично следи је, чије онда националне снове афирмише, ако српске ставља у страну? Да ли ће онда и „тема идентитета и прошлости“ у коју се „заробљавамо“ сутра по тој логици бити Косово и Метохија или Рашка област? Много је питања, а једини јасан одговор који добијамо је ЕУ без алтернативе и њено „бескласно друштво“ по сваку цену.

До које мере може ићи идеолошка заслепљеност и острашћеност, као и политичка кратковидност, показује неколико следећих „историјских“ изјава:

„Дакле, Европа с којом ми желимо да се ујединимо очигледно не жели независну Србију, нити независну Црну Гору.“ (Недељни телеграф, 11. јун 2003.)

„Вјерујете ли у будућност ове заједнице? – Верујем. Не ослањам се превише на историју, иако је не занемарујем. ЕУ не жели даљу фрагментацију у региону, јер би стварање нових држава могло довести до безбедносних ризика.“ (Монитор, 13. јун 2003)

И тада (док се одвијао црногорски расплет), као и сада, сведоци смо да је тежња бриселских центара моћи дијаметрално супротна начелу неповредивости граница. Јер Европска унија жели расцепкану, подељену Србију са бонсаи државама каква је и данашња Црна Гора. Наиме, и тада је било више него јасно да Европска унија преко својих експоната у Србији игра познату лицемерну игру. То је игра непристрасног и објективног судије који у преломном тренутку подржава „леgitиман“ резултат референдума, а са њим и црногорске сепаратисте. Да не улазимо овом приликом дубље у то, да постоји *Бела књига* од неколико стотина страна која показује многобројне злоупотребе чињене током референдумског процеса. И да „објективног“ судију тај извештај није нимало заинтересовао. Међутим, симптоматично је то да је тај и такав судија увек тас на ваги када треба сузбити српски национални интерес на Балкану.

Очигледно је и у овом конкретном примеру искоришћен опробан рецепт стварања и контроле кризе, која је у датом тренутку решена на исти начин, на српску штету. То је учињено преко одређених људи у највишим структурама власти у Србији и Црној Гори и преко невладиних организација у ове две државе. Они координирају и бескомпромисно испуњавају налоге својих иностраних налогодаваца, несумњиво уз солидну новчану надокнаду. Звали се они ЦЕМИ или ЦЕСИД (када су у питању „објективни“ посматрачи избора) или Фонд за отворено друштво и Жене у црном (када је у питању тобожње кршење људских права у Србији), све-

једно је. Важно је да они добијају обилну медијску подршку приде као „неутрални“ и „објективни“ чиниоци у ширењу „прогресивних демократских идеја и људских права“. Међутим, када се поменути однос налогодаваца и послушника јасно препозна код људи који воде српску политику, и то кроз њихове конкретне потезе, онда би то у свакој нормалној држави требало да буде озбиљан знак за узбуну. Јер све је већ виђено не само на примеру Црне Горе, већ и кроз разна замешатељства везана за независност Косова и Метохије. И лаику је јасно да по сличном сценарију у блиској будућности следи „демократска подршка“ отварању питања Војводине, Рашке области итд.

Дакле, овде се ради о особи која је председник Србије и чије се погрешне процене дешавају у дужем временском интервалу, што указује да се ипак не ради о погрешној политичкој процени, већ о свесном деловању и намери. То у блиској будућности може довести (и нажалост, већ јесте) до несагледивих последица по Србију и српски народ у целини.

У следећем интервјуу Тадић потпуно открива своје карте и опет указује да му је територијална целовитост државе и национални интерес иза интереса који је ставио на прво место, а то је улазак у евроатланске интеграције:

„Тадић је оценио да Србија не сме дозволити да је дуга, замарајућа и исцрпљујућа дискусија о статусу државне заједнице Србије и Црне Горе успори на путу ка Европи. Није приоритетни задатак Србије очување државне заједнице Србије и Црне Горе, него учлањење у Европску унију“, рекао је Тадић и додао да Србија 'мора да постави и питање сопствених интереса'. (Бета, 18. фебруар 2005)

Не може бити очигледније да је већ тада председнику Тадићу била преча ЕУ од дела државне територије! Да ли се може донети другачији закључак од овог? То да је Тадићу преча ЕУ од државе није део политичког маркетинга, већ његова аутентична изјава!

Дакле, на основу изречених ставова по питању територијалне целовитости и суверенитета државе можемо јасно и недвосмислено закључити како ће Борис Тадић реаговати на било коју врсту конкретних територијалних претензија у будућности. Тај одговор је: евроатланске интеграције испред Косова и Метохије. Самим тим и: евроатлантске интеграције испред Србије.

Завршићемо ову тужну причу цитатом који јасно говори како се заокружило политичко камелеонство и еволуција државничких и политичких ставова актуелног председника, када је у питању Црна Гора:

„Председник Србије Борис Тадић изјавио је за загребачки 'Глобус' да је његов одлазак у Црну Гору након референдума био 'нормалан политички потез' и оценио да се након црногорског осамостаљивања за Србију отвара нови политички простор и нова прилика.

У интервјуу за најновији број тог хрватског недељника, Тадић је појаснио да осамостаљењем Црне Горе, Србија има један проблем мање, односно недефинисану и недовољно ефикасну државну заједницу, чиме је нестао и последњи изговор и 'дошао крајњи рок да се земља суочи са самом собом!' (Бета, 8. јун 2006.)

„Осамостаљењем Црне Горе, Србија има ЈЕДАН ПРОБЛЕМ МАЊЕ“ ???! Цитата ове врсте има заиста много у политичким биографијама људи на челним позицијама у нашој држави. Због свих оних који хоће да чују истину и које истина занима пре било које политичке мантре, па макар се она звала земља дембелија или Европска унија, треба сведочити о Борису Тадићу као представнику једне врло опасне политичке појаве. Појаве за коју је нормално и политички коректно тражити од српског народа разна признања, извињења, историјски заборав и национално отуђење по мери Њу ејда...

Искуство Бориса Тадића са ефикасношћу државне администрације

Држављанин Србије за један дан!

То може само друг Борис Тадић. Документ који се чека месецима, па чак и годинама, са могућношћу да се уопште и не добије, Борис Тадић добио је за један дан. Да, људи моји, Борис Тадић добио српско држављанство за један дан. Како на волшебан начин постати држављанин Србије? То може само окержути Борис Форест Гамп Тадић. Да ли га је срамота? Шта можемо да очекујемо од човека који не поштује закон. Логично, само безаконе. Има ли краја жутој лажи...

„Само дан живота да остане мени и њега бих драга поклониио теби”, био је рефрен из популарног народњачког хита из деведесетих година прошлог века. Песму су у дуету певали тада најпопуларнији певач и певачица, Мирослав Илић и Лепа Брена. То што у песми г. Мирослав Илић последњи дан свог живота поклања Брени, тад је парало срце многобројним слушатељкама. Лепа је то песма била. Великодушна. Замислите, остао вам један дан и ви га поклоните другом.

Просто за неверовање.

Стих натера човека да се упита:

Шта све може да се уради за један дан? Не последњи, не дај Боже, већ за један обичан радни дан.

Поносни власник држављанства

Да ли сте се икад упитали: Шта све могу учинити за један дан? Не за два или три дана, већ само за један, најобичнији дан. Хајде да заједно размислимо шта је то што се може а шта не може – како кажу Срби – за обданице урадити.

Можете отићи од Београда до Ниша, провести у њему два сата и вратити се одакле сте пошли. Ако пак желите да одете до Врања, сумрак ће вас ухватити на повратку у Београд.

Можете одиграти партију преферанса, али не дужу од 300 була, или отићи са пријатељима на утакмицу.

Можете поправити електрични шпорет или веш-машину. Практично можете урадити у току једног дана само оно што зависи од вас самих.

Оно што је посао других, а пре свега државних институција, не можете завршити у току једног дана.

Под условом да нисте Борис Тадић.

Можете покушати да у дому здравља обавите лекарски преглед и да дате крв на анализу. Притисак ће вам измерити, али за резултате прегледа крви морате доћи сутрадан. О детаљном прегледу код специјалисте не смете ни да поми-

слите. Можете умирати, али у једном дану прегледе нећете обавити.

Ако нисте Борис Тадић.

За возачку дозволу, ако желимо да је регуларно извади-мо, треба нам много више од једног дана. О пасошу и да не говоримо.

Практично, било шта што морате завршити са држав-ном администрацијом немогуће је завршити за један дан. Поштено речено и не очекујете да административне посло-ве за један дан обавите. Има држава озбиљнија посла, а не да вас, обичне грађане, услужује.

Осим ако нисте Борис Тадић.

У случају да сте „жути“ грађанин, не обичан жутаћ, већ онако праве окержете боје, па вам је име Борис а презиме Тадић; шта онда ви радите?

Ви тад уживате пред урамљеним огледалом у окержу-тим тоновима; дивите се себи, јер кад неће други да вам се диве, зашто да се ви сами себи не дивите? Јер, руку на срце, нико не уме са толико топлине, љубави и вештине да се ди-ви вама као што ви сами то можете да учините.

У дивљењу према себи нико вам није раван. Чак ни „ма-ли Шуле“, ваш омиљени министар одбране. Није да се мали Шуле не труди. Труди се он. Чак вас понекад и изненади. Из-говори јавно нешто што ви још нисте ни помислили да ка-жете. Бистар је „мали Шуле“. Али недовољно.

Ви сте непревазиђени. Једноставно, ви знате да сте најбо-љи и шта се ту може! Док ви уживате у се-би, изненада стиже вест са неког ранча из Тексаса или из Вашингтона, да су они баш вас изабрали да будете носач америчке де-мократије и њиховог начина живота. Уз вест, а беше то понедељак, 24. новембра 2003. године, иде и наредба да се одмах спре-мите за будућег председника Србије.

Кад ће бити одржани избори, јавиће вам накнадно.

Шта има да се спремам, кажете ви себи, друже Борисе, ја сам већ министар војни Србије и Црне Горе и сад ћу да будем пред-седник Србије. Умем ја све да радим. Као ђак сам радио преко омладинске задруге. Није то ништа тешко. Радиш оно шта ти по-словођа каже. Тако сам радио као мини-стар, тако ћу радити и као председник.

Чудна ми чуда.

Кад и код кога да се пријавим за председ-ника – питате ви.

Кад, где чуда, има једна ситница. Опре-зно вам саопштавају: Постоји једна ситница.

Која – питате ви.

Нисте држављанин Србије, земље чији би председник желели да постанете.

Па шта – кажете ви. Не замарајте ме том ситницом.

Није ситница – одговара вам правник. Знате, постоји законска процедура, доку-ментација, провера, потребно је време...

Ваша окержута добија црвенкаст пре-лив, вероватно због оксида, сарадници се повлаче и сутрадан у уторак, 25. новембра 2003. године, вам свечано уручују документ којим сте ви постали држављанин Србије. Све за један дан.

Документ на који се чека годинама, за чије је добијање законом прописана обаве-зна провера од стране разних државних ор-гана. Документ који вам гарантује сва права

и заштиту државе чији сте држављанин постали. Документ који вас чини припадником државне заједнице. Документ за који је у свим државама света прописана најригорознија процедура – ви стичете за један једини дан.

Дан након вашег уписа у књигу држављана Републике Србије, 26. новембра 2003. године, Демократска странка предала је Републичкој изборној комисији изборну листу под називом Демократска странка – Борис Тадић.

Поштовани друже Тадићу,

Зашто се тако бахато понашате? Зашто на време нисте спречавао? Да ли сте желели да будете држављанин неке друге државе, па сте се предомислили? Шта мислите како се осећају наши суграђани који више од десет година не могу да добију држављанство које сте ви добили за један дан? Да Вам је остао само још један дан, имао бих разумевања за не-законито добијено држављанство. Али, поштовани Борисе, пред вама је дуг живот и то је оно што обичне људе плаши. Кад се Ви усуђујете да безочно кршите закон да би себи обезбедили држављанство, шта се од Вас може очекивати у будућности? Пресуђивање по кратком поступку? Безаконје по хитном поступку?

Зато се плашим, грађани Србије! Не дај Боже да нам Бо-рис остане нека власт. Тад ће нам стварно доћи онај послед-њи дан из песме са почетка, само што нећемо имати коме да га поклонимо.

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

На основу члана 48. став 1. Закона о држављанству Републике Србије („Службени гласник РС”, број 135/04), ОПШТИНСКА УПРАВА ГРАДСКЕ ОПШТИНЕ СТАРИ ГРАД У БЕОГРАДУ издаје

У В Е Р Е Њ Е

BORIS (LJUBO) TADIĆ (име, име једног родитеља и презиме)

15.01.1958. GOD., SARAJEVO, SFRJUG (datum, место и држава рођења)

**ДРЖАВЉАНИН
РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ**

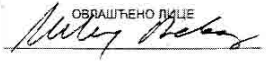
Уписан-а је у евиденцију држављана код матичног подручја СТАРИ ГРАД, БЕОГРАД

за годину _____, под текућим / редним бројем 00410 / XXXX, на страни _____

односно у књизи ДРЖАВЉАНИ

РЕПУБЛИКА СРБИЈЕ, БР. 204 1-1002 (тип је изабран на основу) _____ дана 25.11.2003.

Број: 304 1/ _____

Датум: 13.12.2003. GOD. _____ М.П.

Да сиромашни буду сиромашнији, а богати богатији

Пише: мр Дејан Мирковић

Утисак недеље, 19. фебруар 2006. године

Борис Тадић: „... Ја кажем – није лако, и онда сам набројао ове проблеме које ова земља има, које сам мало пре и овде рекао, али рекао сам и да сам понекад љубоморан на председнике Словачке, Чешке, Пољске, који немају те проблеме, него размишљају о томе куда ће технолошки земља кренути, на који начин обликовати индустрију, које инвестиције су повољније за те земље, које нису”.

„Кажипрст”, 9. мај 2005. године

Борис Тадић: „Кампања? Било би добро кад бисмо ми били непрекидно у европској кампањи. Е, у тој кампањи хоћу да учествујем, очекујем да сви учествују у тој кампањи, у европској кампањи, да убеђујемо грађане да они могу, да мењамо свој начин понашања у правцу европских вредности, да мењамо наше друштво у том правцу, не због тога што је сад, ето, дивно и красно постати део ЕУ, него због тога што је то најфункционалнији систем који обезбеђује најбољи квалитет живота грађанима. Шта је ЕУ? Ја је не желим сада приближавати грађанима као један лепо замисљен политички пројекат, не. ЕУ је сабрала најфункционалније моделе за подизање квалитета живота грађана, и због тога земље које јесу у Европи желе да постану њихови чланови, па и наша”.

„Новости”, 7. јули 2006. године

„Европски пут је главни задатак државе Србије и њених држављана, и мој циљ као председника Србије”.

Утисак недеље, 14. јануар 2007. године

„Ми смо једина земља која се не креће према ЕУ, за разлику од свих осталих земаља.”

Ови примери нам показује да Тадић непрестано глорификује ЕУ. Наводно, тамо нас чека „рај” или решење свих наших проблема. Међутим, иза тих парола не стоји нити један озбиљан аргумент. На пример, нема одговора на неколико једноставних питања:

Да ли Русија, Норвешка, Белорусија и Швајцарска желе да уђу у ЕУ?

Такође, какви су токови новца у ЕУ, да ли се он креће из сиромашног дела ка богатом или је обрнуто?

Безусловни „ЕУ догматици”, тачније, Тадићеве министри и потпредседник владе задужен за „приближавање” ЕУ (несуђени премијер) нам као једини одговор на ова питања износе податке о расту БДП-а (брutto домаћи производ) у свим источноевропским земљама и у Србији. У том контексту нам препоручују убрзану приватизацију или продају предузећа по сваку цену. Наравно, само ако се не ради о руском капиталу. Тада се, као у случају НИС-а и ЈАТ-а, одлаже приватизација иако су руске понуде економски најисплативије. Не вреди ни што проста логика указује да треба сарађивати са руским предузећима у енергетској области јер је Русија највећи произвођач нафте и гаса у Европи, а западна предузећа су препродајци нафте и гаса. Руска понуда

Тадићев финансијски стручњак

се месецима разматра, формирају се некакве радне групе за преговоре (тачније, групе за „одлагање одговора”), у јавности се чак и напада руска понуда, иако се она мери стотинама милиона евра, а продаја Сартиде америчкој фирми за двадесетак милиона долара се представља као „успешан посао”.

Већина политичара и медија и економских експерата се не усуђује да противречи Тадићу и његовим кадровима. Не изговара се чак ни питање зашто је баш само БДП релевантан када се говори о нашој „европској” будућности, а не, рецимо, платни биланс, спољнотрговински биланс или БНД (брutto национални доходак). Не сме се поставити ни питање да ли је баш свака продаја или „инвестиција” западним фирмама корисна за нашу привреду.

Али, већ и сама дефиниција БДП-а указује да нам тај показатељ не може дати једини одговор зашто треба да уђемо у ЕУ по сваку цену, како нас неуморно убеђује Тадић. На пример, у књизи „Национална економија” која се користи на Економском факултету у Београду, БДП се дефинише као „вредност финалних добара и услуга произведених током неког временског периода (обично годину дана) на територији једне земље”. Дакле, у БДП спадају и вредности финалних добара и услуга које произведу стране фирме на нашој територији, на пример, амерички „Сартид”.

БНД се, очито смишљено, много ређе користи када се говори о нашој „европској будућности”, иако би био прикладнији за анализу оправданости ЕУ „пута”. По дефиницији, БНД је „вредност финалних добара и услуга произведе-

них унутар или ван граница једне земље, чијом продајом становници те земље стичу дохотке”.

Истинско кретање новца у ЕУ нам може открити и анализа стања спољнотрговинског биланса и платног биланса десет источноевропских земаља нових чланица ЕУ (по дефиницији из књиге „Национални економски рачуни” др Душана Миљковића: „Разлика између извоза и увоза роба назива се трговински биланс, а ако су у извоз и увоз укључене и услуге, дохоци од рада и својине и трансфери становништва и државе, онда се ова разлика назива платни биланс”). Када се примени овај метод, резултати нису повољни по наше ЕУ „догматике” на челу са Тадићем.

На пример, амерички државни органи су изнели да је 2006. године, свих 10 нових источноевропских чланица забележило дефицит у свом платном билансу. Укупни дефицит је износио огромних 46 милијарди долара. На челу ове негативне листе су били наши суседи, Мађарска са 8,3 милијарди долара и Румунија са 12,4 милијарди долара. Такође, од 10 источноевропских земаља, 9 је забележило спољнотрговински дефицит, једино је Чешка Република имала суфицит у спољној трговини. Укупан дефицит ових 9 земаља је износио 39 милијарди долара, а на челу листе су биле Бугарска са 7,5 милијарди долара и Румунија са 13,4 милијарди долара.

Такође, ректор универзитета у Љубљани, творац словеначког економског програма, и бивши министар за привреду и потпредседник словеначке владе Јоже Менцингер, у излагању на скупу економиста у Опатији дао је и одговор на питање шта се крије иза појма инвестиције о којима Тадић тако неуморно говори. Најпознатији словеначки економиста износи: „Установио сам да што је већи удео страних инвестиција у некој националној економији то је и већи дефицит у платном билансу. Недвосмислено се могло утврдити да су земље које су имале велики удео страних инвестиција у БДП истовремено имале и велике иностране дугове...”. За-

тим Менцингер објашњава шта се обично крије иза појма инвестиција које користе Тадић и његови кадрови: „Два су одговора. Реч је о аквизицијама, не о гринфилд инвестицијама. Друго је објашњење да предузеће које је преузела мултинационална компанија постаје њен део и прекида своје репродуктивне везе са домаћом привредом. У принципу, продаја странцима није добра, јер она значи исто што значи и за сељака који прода земљу и онда на њој остаје да ради као надничар”. Више него јасно објашњење.

Менцингер износи и шта чланство у ЕУ доноси у пракси: „Зна се да ће од почетка Словенија морати више уплаћивати у ЕУ него што ће од ње добијати. То је стварност. Уосталом, Унија је изграђена на себичним интересима...”

Наравно, Тадић ће нас и даље неуморно убеђивати да је црно, у ствари, бело, и да нас разум вара. Ипак, подаци нам указују да је ЕУ, у пракси, систем за финансирање богатих држава од стране сиромашних. То је права истина о такозваним европским интеграцијама. Остало су дневнополитичке фразе које се користе у заморним говорима Тадића.

О Борису Тадићу као родоначелнику демократског усређивања Србије

Шампион црвено-жуте демагогије

По природи ствари политика би, између осталог, морала бити и – мудрост првога реда! Нажалост, у Србији се све убедљивије показује да је то – превара првога реда! Језик лажи и демагогије постао је званични језик српског режима. Када би се организовао светски шампионат у понижавању истине, логике и етике, актуелна власт би у тој дисциплини сигурно била првак света. А када би се уместо олимпијаде, организовала светска полтронијада, актуелни српски властодршци би освојили све златне медаље! У подаништву, сервилности и идолопоклонству нико не би надмашио самозване српске демократе. У том смислу они су титоистичку подобност, као прворазредну идеолошку вредност, само заменили за неоподобност по мерилима светских моћника у Лондону и Вашингтону.

Нажалост, то је само једно од многих поражавајућих сазнања и болних искустава са осмогодишњом владавином **ДОСОКРАТИЈЕ!** Они су, за кратко време, порушили све илузије о демократији и грдно разочарали све присталице и борце за истинску демократију. Чини се да нико у свету није више компромитовао и деградирао сам појам демократије као што је то својом праксом, за последњих осам година, учинио српски политички врх! Они су, по убрзаном поступку као облик своје владавине увели – **МАФИЈАКРАТИЈУ** у свим областима! Они демократију више и не помињу, јер су ту илузију пребрзо не само потрошили, него је и огадили народу, па му сада подмећу илузије о европском благостању и такозваним трансатлантским интеграцијама.

Ево, да се макар укратко и макар површно подсетимо тог њиховог бескрајно дугог „инвентара тужних ствари“.

Када су освајали власт и када су је запосели, уверавали су народ да ће од њихове демократије, малтене, и трава брже расти, а принос пшенице, сам по себи, бити кудикамо већи. Хуманост, слободе и људска права биће на сваком кораку! Правду и праведност моћи ћемо и да извозимо! Изгледало је да је једина реална опасност била у могућности да се не подавимо у толиком благостању! Цео свет (наравно, напредни и демократски) ће свој капитал улагати у Србију, у земљу раја, у којој неће бити незапослених, чак ни болесних! Наша **ДОСОКРАТИЈА** ће усрећити и оснажити Србију толико да ће изнудити моралну обавезу да Америку помогне у економско-финансијској области, а Јапан у развоју најновијих електронских технологија! Ма, шта све нису обећавали!? Ни сам Лењин није посејао више илузија и обећања у свом настојању да, такође по западним налозима, усрећи Русију!

Но, да видимо шта су све остварили и ко је за толико и такво усређивање Србије – најзаслужнији! Одговор је, ваљда, јасан, јер је драстично очигледан и нуди се на сваком кораку.

Најзаслужнији за овакву усрећеност Србије свакако је Борис Тадић као председник „стабилне и јаке Србије“ и као председник Демократске странке, која је најбројнија и најја-

ча у владајућој ДОС-коалицији! Уосталом, он је осам година у врху власти, а на њеном трону већ четири године. Заиста не постоји никакво мерило по коме би неко други био заслужнији за срећу Србије од Бориса Тадића лично! Уосталом, он је доследно испунио своје обећање дато на завршном предизборном митингу у Крагујевцу јуна 2004. године. Као промишљен, одмерен, реалан и mudar човек, какав државник и треба да буде, Борис Тадић је тада, наравно, одмерено и промишљено, узвикнуо: „Хајде да направимо фантастичну земљу! Да направимо сјајну земљу! Када одемо у иностранство, да са поносом кажемо да смо из Србије! Да

нас препознају по одличним производима, да верују у наше врлине, таленте, рад, идеје!”

Природно је што ће многи желети бар да посете ту Тадићеву, не само сјајну, него „фантастичну земљу”. Алисина „земља чуда” је досадна и незанимљива у односу на то шта све неки странац може видети у „фантастичној земљи” коју је остварио њен председник Борис Тадић и његова Демократска странка. А остварио је то веома брзо, у складу са својим главним изборним обећањима, односно паролата „Будућност, одмах!” и „Живот не може да чека!”

Да видимо који и какав сјај чека посетиоца „фантастичне земље” Србије. Прво, на граничном прелазу, на царини га не чека, као у другим заосталим земљама, царинска служба, него га при уласку у Тадићеву „сјајну” и „фантастичну” Србију чека – царинска мафија!

Даље га на путу чека друмска мафија, нешто што нема у другим земљама, које нису ни сјајне ни фантастичне, јер немају свог Бориса Тадића.

Но, није то крај изненађења! Радознали странац ће поред царинске и друмске, одмах упознати и ауто-мафију!

Седне ли, успут, да попије кафу и запали цигарету, може се информисати да је у Србији, као ретко где, развијена и – дуванска мафија! Наравно, иза ње, по моћи и раширености, не заостаје ни нарко-мафија!

Уколико се тај странац буде распитивао о куповини и продаји предузећа, сазнаће да је главна полука нове политичке економије у „сјајној” Србији – стечајна мафија!

Уколико помисли да је то само фантастика, лако ће се уверити да у Србији може и оно што нигде у свету – не може! Једино се у тој „сјајној земљи” може купити неколико великих и успешних шећерана за свега неколико долара или евра! Па, где то у свету има изузев у Србији! Али то није све.

Уколико неки Енглец, Американац или Немац, пожели да купи цео индустријски комплекс, велику и моћну фабрику, неку хиљаду хектара плодне земље, најмоћнију новинску или издавачку кућу, радио или ТВ станицу, може то учинити за свега – пет до десет одсто реалне вредности! А да не би био гладан ни жедан, „фантастична” Србија ће му будашта продати и најмоћније изворе минералне воде и, ако треба, и све пиваре! Нећемо шкртарити ни на млекарима, ни на месарима! Једноставно, Србија има, може јој се! А можда то она, поклањајући стратешке ресурсе, само мами странце да би развила туризам.

Србија не би била „фантастична” земља да нема развијену и лекарску и фармако-мафију! За то се побринуо експерт из групе експерата под шифром Г-17 плус!

Зачуђени странац већ се пита како је то Србија за кратко време успела да развије толико специјализованих мафија. Па, наравно, за тако нешто само у Србији постоје факултети и Министарство просвете који воде бригу да школују високоспецијализовану – просветну мафију! По убрзаном купопродајном курсу диплома један наш правни факултет прочуо се у целом свету! А то му је и било лако, пошто га је свесрдно подржавало Министарство просвете тако што је за декана поставило свог, наравно, демократски оријентисаног стручњака и просветитеља. На том правном факултету је, да би обезбедио што већи ауторитет своје титуле, докторирао и први демократски министар правде у тадићевски „сјајној” земљи Србији!

После ових и оваквих неспорних чињеница, појава и процеса, само делимично поменутих, можемо са сигурношћу тврдити да је Борис Тадић доследно остварио своју политичку фантастику! И то одмах, брзометно, експресно, јер је и обећао „Будућност, одмах!”, јер „Живот не може да чека!”

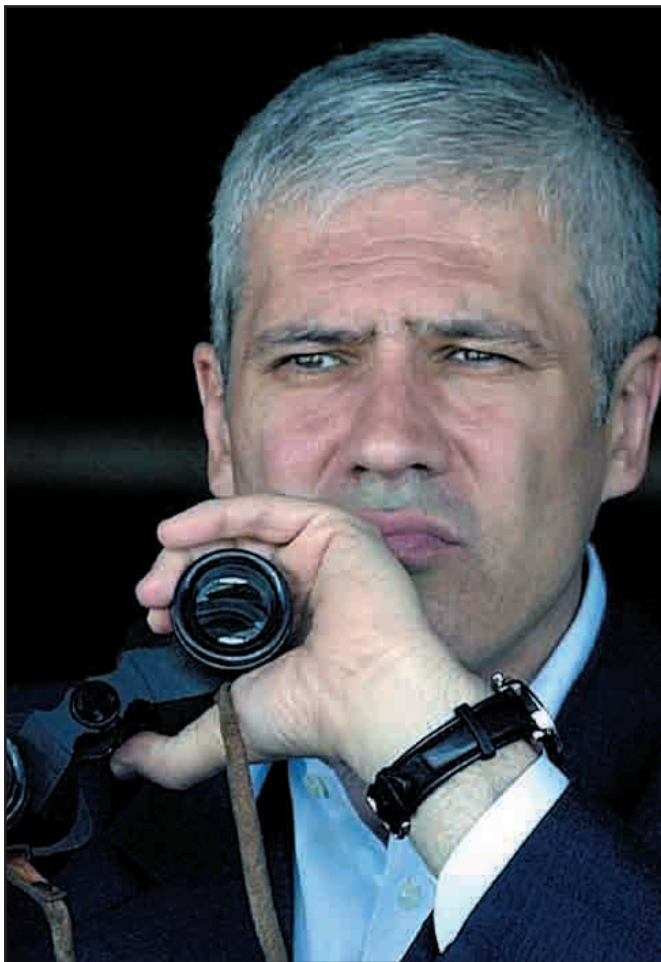
Гуру трећег доба ДС-а

Но, ризикујући да га чак и повредимо, да мало окрњимо његов понос због остварења обећаних резултата, морамо, истине ради, рећи да није само он заслужан за брзо остварење снова о срећној будућности Србије. Он је, свакако, најзаслужнији, али не заборавимо ни заслуге његове Демократске странке! Па ту су и они који са поносом могу рећи – Ја сам близак сарадник председника Србије Бориса Тадића!

Наравно да Борис Тадић није сам ни крив ни заслужан за побројану патологију од које је Србија већ у дубокој агонији. Али његово место у хијерархији власти чини га, по свакој логици, најодговорнијим и најкривљим за дубоку и, рекло би се, универзалну кризу у Србији.

Да видимо на чему би Борис Тадић могао темељити своје амбиције за још један председнички мандат. Да би се ти разлози сагледали, потребно је пронаћи неки чудесни микроскоп, јер их нормалан човек нормалним оком не може видети. Али зато су на сваком кораку очигледни разлози који оспоравају његову кандидатуру. Нећемо наводити шта је ко рекао од његових неистомисљеника, нећемо разматрати ни оне најоснованије сумње у његову личност и властодржачку улогу, само ћемо навести оно што Тадић сам говори

и дела, а што га самим тим представља у немилосрдно објективном светлу. Оставимо по страни и његову доказану слаткоречивост, неодемагогију, вештину манипулисања јавним мњењем, оставимо и његову доказану сервилност пред страним ауторитетима и манекенску, парадну, очигледну нарцисоидност. Да видимо шта је радио и шта је остварио.

Свако нормалан се зачудио када је Тадић постао министар телекомуникација. Па како је, као клинички психолог по звању и образовању, могао прихватити ту функцију за коју ни по каквом основу није компетентан? Како је и о чему је могао разговарати са инжењерима и експертима за електронику!? Или су му нагон за влашћу и властита нарцисоидност толико сузили свест да је умислио да све зна и да све може?! Где је ту самокритичко и аналитичко посматрање ствари?!

Ко одговори на ово питање, јасан му је и одговор како је могао постати министар одбране. На основу чега смисленог?!

Како ономе ко га је предлагао и постављао, не рече да о томе нема појма?! На основу које и какве војне доктрине у коју се он, као министар војни разуме, пристаде да уништава српско оружје у присуству америчког амбасадора!? Зашто је од тога бесмисла правео себи јавну промоцију!? Зашто је уништио српски систем војног електронског извиђања? Зашто је израелским шпијунско-обавештајним агенцијама омогућио доминацију над српским ваздушним простором?! Зашто је одликовао главнокомандујућег НАТО алијансе Џорџа Робертсона?! Није, ваљда, због његових заслуга у разарању Србије?! Требало би због тога да га је истинска и непролазна срамота и стид пред свим српским жртва-

ма! Зашто не одликова неког ко је херојски бранио Србију?! Или, можда, мисли да му је политички исплативије такве официре или борце изручавати Хагу?! На основу којих, каквих и чијих препорука је за свог саветника у Министарству одбране узео Вука Јеремића који тада ни војску није одслужио?! У чему је видео његово знање и искуство?! На основу чега је он министар иностраних послова?! Који га то квалитети и резултати препоручише!? Има ли у свету иједан шеф дипломатије без дана дипломатског искуства!? Не мора, ваљда, Тадић и по том бити мимо читавог нормалног света!

Какви су то Тадићеви вредносни и политички критеријуми када за министра војног поставља Драгана Шутановца, човека који је студирао 12 година и чије је прво радно место у Министарству полиције! Није му, ваљда, препорука то што је био на тромесечном шпијунском курсу у Америци?! Како је то и сам Борис Тадић могао бити министар одбране Србије а да нема ни њено држављанство?! Колико дуго је и званично био држављанин Србије пре него је постао њен председник?! Је ли тако нешто икад и игде у свету још забележено?!

Чему толика сервилност и снисходљивост Бориса Тадића приликом гостовања на државној хрватској телевизији?! Дискутабилно је и његово извињење Хрватима који се нису извинили за стотине хиљада жртава у логору Јасеновац! А Борис Тадић, рекло би се, са поносом прима све дисквалификације Срба и Србије, све оптужбе за нацизам, фашизам и антисемитизам?! Тиме, очигледно, оправдава свако понижавање Србије пред светским моћницима и форумима! Он би, очигледно, као српски грех, прихватио све злочине који су се у Европи десили током двадесетог века!

Однос Бориса Тадића према Косову, према тој великој српској трагедији, изражава се само кроз испразну политичку реторику неодогањатског карактера, срачунату, пре свега, на домаће тржиште изборних гласова! Његов министар одбране скоро свакодневно поручује Албанцима да Србија неће бранити Косово, да њена војска и није за то да брани њену територијалну целовитост. Тај Тадићев Шутановац скоро свакодневно изјављује да под „југом Србије” не подразумева и Косово, него ту границу смешта одмах испод Копаноника, па према Медвеђи, Бујановцу и Прешеву! Тај Тадићев Шутановац очигледно сматра да је Војска Србије, односно Министарство одбране, обична партијска прђија у власништву Демократске странке! Зар са места министра одбране тај потпуно некомпетентни Шутановац свакодневно не врши најбуквалнију партијску агитацију?!

Јој, јој, јој... где је крај том бескрајном „инвентару тужних ствари”?!

Пошто је Борис Тадић, као клинички психолог, дипломирао на теми „Сексуалност и политика”, можда он, као стручњак у тој области, само примењује своју експертску политичку еротику над Србима и Србијом! Можда се на том плану могу наћи његови сјајни резултати. На неком другом смисленом плану, Тадићеви и тадићевски резултати нису видљиви.

Они који ускоро изађу да гласају на председничким изборима нека се само запитају где су то његови досадашњи резултати на основу којих би гласали за таквог политичара. У антологију апсурда може ући податак да је неко постао шеф једне државе, а да је само дан пре расписивања председничких избора имао држављанство друге земље!

Сваки бирач који зна за све ово и штошта друго што се Бориса Тадића тиче, а буде гласао за њега као таквог, ослобађа истог сваке кривице. Крив је онај који пристаје да два пута буде изманипулисан и преварен!

Штеточина: Неконтролисано и бахато расипање народних пара

Тадић исцедио милионе из буџета

- Актуелни председник Републике Србије Борис Тадић само је у једној години свој мандата, као шеф државе, исцедио милионе из буџета Србије. Његови трошкови путовања у иностранство у 2006. години коштали су грађане 43,329.653 динара, док је исте године само на услуге комуникације утрошио 7,331.593 динара, а на разноразне крканлуке 3,231.813 динара.
- Одмах по стицању на функцију председника Републике, Борис Тадић је формирао сервис Демократске странке, који је познат под називом Народна канцеларија, што годишње грађане Србије кошта више од 30,000.000 динара

Пише: Иван Нинић

Поштовани грађани, колико сте се само пута запитали ко и како троши новац који се налази у буџету Републике Србије, а који се за сваку буџетску годину формира управо захваљујући вама? Сигурно безброј пута, а нарочито у тренуцима када плаћате астрономске цифре за порез, струју, воду, телефон, регистрацију аутомобила и друге многобројне таксе и накнаде држави Србији. Да ли сте некада од надлежних државних органа, односно институција јавне власти, добили одговор на то питање? Вероватно нисте, или ако јесте, тај одговор је уопштеног типа и неће вам разрешити вечиту дилему, кога и колико плаћате.

Српска радикална странка и Редакција „Велике Србије” овом приликом ће вас упознати са једним од многобројних негативних примера неконтролисаног расипања милионских новчаних средстава из буџета Републике Србије. Нажалост, оваквих примера је пуно, али је у овом тренутку најважније да стекнете праву слику о човеку који вам даје лажну наду и обећава вам шарену лажу „боље” будућности.

На претходним изборима је обећавао „будућност одмах”, уз парола да „живот не може да чека”. Међутим, сада сте у прилици да процените и оцените вредност те „остварене будућности” која репрезентује милион незапослених и на стотине хиљада сиромашних и социјално угрожених ваших суграђана. Није потребно пуно размишљања да би закључили о коме се ради – о Борису Тадићу, још увек актуелном председнику Републике Србије и председнику Демократске странке.

Завршни рачун за буџетску 2007. годину још увек није сумиран, али у прилици смо да вам откријемо како је и за колико је председник Републике Србије Борис Тадић исцедио буџет у 2006. години. Наравно, треба разумети да је функција председника Републике сложена и изузетно важна за функционисање сваке земље, па је самим тим и скупа за државну касу. Међутим, сваки председник државе функцију треба да врши у интересу својих грађана. Пошто је интерес грађана да се њихов новац из државног буџета троши рационално, то би свакако на првом месту требало да предста-

Преиспитивање трошења председничког буџета

Актуелна власт ће председнику Републике Србије у 2008. години на располагање ставити 147,463.000 динара. На њихову жалост, а на радост свих грађана Републике Србије, Борис Тадић неће имати приступ том буџету. Будући председник Републике Србије, господин Томислав Николић, извршиће реорганизацију службе председника и рационализацију свих трошкова. Николић и Српска радикална странка инсистираће код надлежних државних органа, односно буџетске инспекције, да изврше комплетну контролу законите и наменске употребе буџета од стране Бориса Тадића, за период када је обављао функцију председника Републике.

Шифрована подршка

вља и интерес председника Републике. Међутим, ово правило не важи за Бориса Тадића, јер су његови апетити велики, а гламур и манекенисање није нимало јефтино. То је управо разлог цене која се мери у милионима динара, а коју плаћају грађани Србије, и то мимо своје воље.

Евроатлантски „хот-лајн” и крканлук

Судећи по бројкама, буџетска 2006. година је за Бориса Тадића, председника Републике Србије, била више него

успешна. Веровали или не, Борис Тадић је током 2006. године утрошио чак 129,708.186 динара буџетских средстава. С обзиром на социјалне проблема са којима се сусрећу многи запослени у државним институцијама, овом приликом се може направити једно поређење. Тадић је потрошио толико новца, да када би држава дала једнократну помоћ у износу од 5000 динара лицима која су запослена, на пример у правосуђу и државној управи, симболичну помоћ у том износу би добио 25941 службеник. Ако у обзир узмемо чињеницу да Министарство просвете сваке школске године одличним средњошколцима додељује око 11000 стипендија, које традиционално износе 3.000,00 динара месечно, долазимо до једне просте рачунице. Та рачуница нам говори да је Борис Тадић за годину дана утрошио толико новца колико би 4323 средњошколца у Србији добило стипендију од 30.000 динара, која се у току године исплаћује у десет месечних рата од по 3000 динара.

У 2006. години, само су запослени у Тадићевој администрацији коштали чак 43,420.914 динара. У Генералном секретаријату председника Републике има око 65 запослених. Међу њима се махом налазе Тадићеве страначке колеге. Ту је запослено и шест саветника председника, који такође леже на грбачи пореских обвезника. Само су трошкови превоза те жуте свите у 2006. години коштали 1,095.150 динара. У завршном рачуну председника Републике, за класификацију „стални трошкови”, утрошено је 8,339.339 динара. Ова економска класификација обухвата: трошкове платног промета, услуге комуникација, трошкове осигурања и закуп имовине и опреме. Веровали или не, за услуге комуникација (у које спадају трошкови мобилних и фиксних телефона, поште и интернета), Борис Тадић је за само једну годину из буџета Србије утрошио читавих 7,331.593 динара. Очигледно је да се Тадић није обазирао на скупе евроатлантске „хот-лајн” разговоре са менторима и пријатељима који су му поручивали и обећавали да ће Косово и Метохија бити независно. Човек који на овакве трошкове за годину дана потроши око 90.000 евра новца из буџета грађана, морао би под хитно на лечење!

Поштовани грађани, сви ви који сте се стотину пута запитали колико кошта Тадићево руковање са НАТО окупаторима и злочинцима, требало би да знате да су ти трошкови само у 2006. години, прерачунато у евро валуту, износили више од 500.000 евра. Прелетање Атлантског океана и топли пољупци Бориса Тадића и Кондолизе Рајс, за само једну годину коштали су грађане Србије читавих 43,329.653 динара. У ове летове спадају и посете европским „пријатељима”, који се такође отворено залажу за независно Косово и Метохију. Који су, онда, резултати политике Бориса Тадића, ако је његов транспорт у иностранство толико коштао грађане Србије? Резултати су видљиви, али у корист оних које је посећивао. Они му сада јасније него икад поручују: „Брже до Европске уније, али без Косова и Метохије!”

Када је реч о економској класификацији „услуге по уговору”, и ту је председник Тадић цедио буџет као трулекс кр-

пу, а утрошак износи чак 15,640.941 динара. За административне услуге, у 2006. години, Тадић је утрошио 2,051.201 динара, док су „остале опште услуге” коштале грађане 2,963.631 динара. Када је реч о манекенисању, председник Србије је за „услуге информисања” утрошио 2,098.441 динара. Једна од можда најзанимљивијих ставки расхода, за коју се посебно интересује сваки грађанин, јесте свакако ставка „репрезентација”. Само у 2006. години, Тадић је на име крканлука потрошио, односно појео и попио 3,231.813 динара народних пара из буџета. И на крају, када је реч о „услугама по уговору”, Тадић је само за „стручне услуге” утрошио 4,433.380 динара. У 2006. години, економска класификација „текуће поправке и одржавање” у кабинету председника Србије, износила је 279.246 динара. Материјал за рад је коштао 1,949.456 динара, а ставка „машине и опрема” читавих 1,609.427 динара.

На овај начин, Борис Тадић је у 2006. години потрошио буџет у укупном износу од 129,708.186 динара, док су му саборци из извршне власти за 2007. годину ставили на располагање 136,733.000 динара народних пара.

Народна канцеларија – сервис Демократске странке

Други пример Тадићевог расипања народних пара јесте оснивање тзв. Народне канцеларије председника Републике. Борис Тадић је одмах по ступању на функцију председника Републике својом Одлуком основао Народну канцеларију и то позивајући се на одредбу члана 83, тачке 11 тадашњег Устава. Међутим, одредба овог члана никако није могла да буде основ за формирање још једног буџетског корисника, јер послови за које је прописано да се обављају у Народној канцеларији, према члану 83 тадашњег Устава, не спадају у делокруг рада, нити у надлежност председника Републике.

Притужбе, представке и жалбе на рад управних и правосудних органа из области социјалне, здравствене и породично-правне заштите, као и из области пензијско-инвалидског осигурања, требало би да се решавају институционално, а не страначки, и то о државном трошку. Међутим, тако не сматрају ни Демократска странка, ни Борис Тадић, актуелни председник Републике Србије, али не задуго. Њему и његовој жутој странци Народна канцеларија служи као средство за прикупљање политичких поена и додворавање социјално угроженим грађанима, којима је било какав вид помоћи добро дошао. Осим тога, Народна канцеларија има функцију да прикупља информације о аферама и малверзацијама политичких противника, како би их Драган Ђилас и Демократска странка репрезентовали у јавности, а превасходно у предизборним кампањама. Свему томе иде у прилог податак да данас у Србији има 46 локалних народних канцеларија, и то искључиво у градовима где у локалној власти парти-

ципира Демократска странка. Ове паралелне локалне одборе Демократске странке обично формира својом одлуком или скупштина општине или председник општине.

Народна канцеларија је свакако корисник буџетских средстава, и као таква троши новац грађана Србије. У 2005. години, ова измишљена „институција” је буџет Србије исцедила за 30,755.501 динара. У тој години, само је за плате запослених отишло 17,279.572 динара народних пара, а ДС и Ђилас су систематизовали, односно измислили 34 радна места са 44 извршиоца. Стални трошкови Народне канцеларије су у 2005. години коштали грађане 1,859.706 динара, док су „услуге по уговору” ове „институције” износили 4,612.293 динара. Опрему за рад ове Ђиласове свите грађани су платили 1,759.541 динара, и то само у 2005. години.

Саборци из извршне власти, Народној канцеларији су у 2006. години доделили 35,936.000 динара из буџета, а од тога је само за плате запослених додељено 19,464.000 динара народних пара. Како завршни рачун за 2007. годину још увек није сумиран, остаје нам непознато колико су Ђилас и његова наследница Татјана Пашић исцедили новца из буџета.

Колико је Народна канцеларија радила заиста у интересу народа

Борис Тадић је, иако је то у потпуној супротности са надлежностима и делокругом рада председника Србије, основао сопствену институцију за личну и промоцију своје странке – Народну канцеларију председника Републике. Ту му је први у помоћ прискочио жути маркетиншки милионер Драган Ђилас, ваљда се осетивши позиван да својом профитерском логиком унапреди „дословање” Народне канцеларије. Лако су се Тадић и Ђилас договорили, јер „сличан се сличном радује”.

Актуелна власт је буџетом за 2008. годину предвидела 33,933.000 динара за финансирање рада Народне канцеларије. Пошто су та средства предвиђена у разделу председника Републике, будући председник Републике Србије, господин Томислав Николић ће, по ступању на дужност председника Републике, донети одлуку о судбини и даљем раду ове измишљене канцеларије која је уједно и сервис Демократске странке.

Таштина празнине

Средином фебруара 2006. у Њујорку је одржана седница Савета безбедности УН. На овом састанку разматрана је ситуација на Косову и Метохији пред почетак преговора у Бечу, 20. фебруара. „Ставовe Београда” представио је „реформатор” Борис Тадић, у суштини високи представник Атлантског пакта и човек који је растурио српску војску.

Говори у Савету безбедности намењени су уском кругу врхунских дипломата који се баве питањима спољне политике. Нису сви они само западњаци, па баш због тога пред том публиком није допуштено говорити онако као што се овде говори, на пример на неком друштву ДС-а, у „Пешчанику” Б92 или на некој трибини у друштву Соње Бисерко, Наташе Кандић или Војина Димитријевића. То је оно о чему Тадић није водио рачуна. Он, истина, није зачинио своје излагање оним славопојкама о међународној заједници, на које се прозападни политичари овде одазивају скандирањем „живео Запад”, али, иначе, није се нимало потрудио да своје излагање уздигне на достојанственији ниво. Ипак, реч је о председнику једне земље.

Тадић је тако, с неба па у ребра, за Косово и Метохију предложио „прелазно решење”: то решење би било „међународно гарантовано и, после истека одређеног периода, од, рецимо, 20 година, оно би се поново нашло за преговарачким столом”, рекао је Тадић. Остало што је рекао било је у складу са већ изреченим приступом Београда: да се Албанцима на Косову осигура веома широка аутономија, која ће их у већини питања свакодневног живота учинити самосталним у односу на Београд – под условом да такву исту аутономију прихвате за српски ентитет у покрајини.

На страну то што нико не зна где то Србију може да одведе „прелазно решење”, питање је откуд председнику Србије таква идеја да, без овлашћења других политичких фактора у Србији, изложи један овакав предлог. Али, није му први пут, чак штавише, могло би се рећи да је то, у ствари, у његовој природи.

Борис Тадић на сличан начин је приредио изненађење у Москви Владимиру Путину када му је изнео да је решење косовског проблема – у два ентитета, другим речима подела Косова и Метохије. Шта би друго могло да се помисли него да је председник Србије изложио уговорени став Београда, али није: испоставило се да је оваква „политичка платформа” била само Тадићева, јер о томе није разговарао ни са ким овде, приредивши тако непримерени гаф пред моћним руским председником, чија је земља чланица Контакт групе и стални члан Савета безбедности.

И? Ником ништа.

На седници Савета безбедности, наравно, тамо су се сви други осим председника Србије доследно држали својих гледишта.

Јесен Петерсен је наступио као и досад, као албански лобиста, као што су страну Албанцима држали британски и амерички амбасадори. Руско виђење косовског питања, на седници је изнео амбасадор Андреј Денисов који је, према очекивању, инсистирао да будућност Косова и Метохије лежи у поштовању принципа Резолуције 1244 и Контакт групе и да „стране укључене у процес морају заједнички да нађу прихватљиво решење”.

Као што се да видети, руски амбасадор је бацио акценат

на поштовање принципа Резолуције и Контакт групе, док је Тадић говорио о некаквом „прелазном решењу”.

Није се завршило на овоме. Председник Србије је само током једног месеца успео својим ставовима више пута да шокира јавност. Једном се нудио да оде на сахрану окупационог председника Косова и Метохије Ибрахима Ругове. Није му било допуштено да дође. Други пут одржао је састанак са командантом терористичке ОВК Хашимом Тачијем и том приликом су „разменили мишљења”.

Хашим Тачи, познат по ратном надимку „Змија”, измакао је затвор. Он је на слободи. Руководио је оперативном зоном „Дреница” када је убијено више од четрдесет Срба... Злогласни логор Лапушник у коме су мучени и убијани цивили направљен је по његовом налогу, а у Клечки је та „Змија” направила масакр незабележен у новијој политичкој историји... У лето 1998. године његови оперативци побили су лекаре и медицинске сестре код манастира Зочиште.

У актуелним геополитичким кретањима, на овом месту се сам по себи намеће одговор на питање шта то ради председник Србије. Тадић или Тачи, свеједно, нису у прилици, јер такве су им политичке биографије, да поступају онако како би можда лично желели. Њихове поступке одређује тзв. међународна заједница, односно атлантски савезници. Кад им кажу да „размене мишљења”, они то спроведу. Али, остаје тајна, дабоме, шта један другом кажу. Можда је, на пример, на том састанку Тадић – Тачи у Атини било говора о „прелазном решењу”. А шта ако је то само синоним за „условну независност” у трајању од, рецимо, 20 година, да би се онда питање коначног статуса Косова и Метохије поново нашло за преговарачким столом, како је то рекао Тадић пред Саветом безбедности.

Е сад, прескочимо много шта, уз уверење да је сваком јасно да Тадић и не може да поступа друкчије. Он није слободна личност, јер бити у савезу са „атлантском браћом” тако нешто просто не допушта. У том смислу, ни Борис Тадић не може бити изузетак. Кусур, наравно, плаћа српски народ, а „лепи Борис”? Оставимо га самом себи да размишља над својим поступцима. Којим? Каквим?

Наравно, може бити реч само о кукавичлуку и неморалу.

Зашто није изашао пред домаћу и светску јавност и УФОР-а у Босни и Херцеговини: убиство Раде Абазовић и рањавање њеног малолетног 11-годишњег сина и мужа? Где је био Борис када се угасила 13. „бањалучка звездица“, Слађана Кобас... Те бањалучке бебе биле би данас живе да им је НАТО дозволио да дођу до кисеоника. Ово је председник Србије, ма како се он звао, морао да каже. Затим, шта би с њим онда кад је напастован Светко Млинар, несрећни старац-повратник у Крајину који је, понижен и осрамоћен, на крају извршио самоубиство у тој „европској Хрватској“. Дабоме, Демократска партија, чији је Тадић председник, након тога у Европском парламенту није подржала резолуцију којом се од Хрватске тражи да испуни своје обавезе по питању повратка српских избеглица.

Зашто је тај исти Тадић понизио српску јавност када се догодио погром над Србима на Косову и Метохији 17. марта... Сетимо се да је тада рекао: „Ово је први пут после 14 година да су званичници међународне заједнице признали да су Срби жртве на Косову и Метохији...“ Благо Тадићу када може да се задовољи мрвицама! Само се нико није сетио да га упита: Које су то званичници међународне заједнице признали? Србима?! Па шта онда? Толико Срби одавно сами знају! Да ли су то истински „признали“ својим народима и изнели то отворено у јавности? Свакако да нису.

Зашто? Колико још сличних примера се може набројити, али нема потребе за тим. Довољно је само упитати, за све: Због чега Борис ћути на све то?

Одговор лежи, ваљда, у нарави тог „реформисте“ који осим огромне амбиције нема ничег другог.

Ђинђићев наследник

На путу ка врху, Ђинђићев наследник и није могао да буде друкчији, него такав какав је. Баш зато што је такав доспео је на кормило Демократске странке у фебруару 2004. Од убиства лидера ове странке и премијера Зорана Ђинђића (12. марта 2003) партија је била без председника. На изборној скупштини Тадић је (до тада један од потпредседника ДС-а) убедљивом већином гласова победио Зорана Живковића (заменика председника ДС и премијера одлазеће владе – пораз на изборима 28. 12. 2003). Демократска странка се као водећа партија ДОС-а компромитовала разним прљавштинама и аферама, због чега је кажњена на изборима. Пошто није био у републичкој већ у влади Државне заједнице СЦГ (министар одбране), Тадић је покушао да то искористи за сопствено прање образа. А онда је и организовао своју фракцију у партији, у коју је уз Ужичанина С. Гавриловића и Шапчанина Д. Петровића (који вероватно нису имали непосредног удела у аферама досовске власти) уз себе, међутим, пригрио Новосађанина Б. Пајтића. Пајтића, који је био шеф посланичке групе ДОС-а у Републичкој скупштини где се дрско отимало и крало! Они су победили другу, омраженију и у лоповлуцима оличену Живковићеву струју, у којој су били дотадашњи потпредседници странке и високи државни функционери, Гордана Чомић и Чеда Јовановић („Ја сам ватра, они вода“). Кад су углађене „демократе“ најзад скинуле рукавице, у тој братији полетело је перје. Јовановић је два пута оштро „ошинуо“ Тадића. Једном, алудирајући на Тадићево држање у „заветрини“ кад год је густо, и у другом случају, да је слагао јавност када се правио блесав поводом крађе гласова у Скупштини (случај Бодрум).

Занимљиво како је Тадић реаговао!

Задржавајући извештачени осмех (иначе има ледени израз), затражио је од млађег партијског колеге да му се обраћа с поштовањем, јер су његове заслуге за Демократску странку познате, као оснивача и као генералног секретара.

Тако изречено, није остављало сумњу да је он годинама био некакав важан фактор. Судећи, међутим, по новинској документацији из тих десетак и више година, њега готово нигде нема... Тајанствено, заиста.

Оно друго, мистерија око афере Бодрум је разголићена. Као и то да је Тадић покушао да се у вези с тим, на некоректан начин, окористи. Уочи последњег обрачуна у борби за власт у Демократској странци, он је био тај који се одважио да коначно саопшти „истину“ о крађи гласова у Скупштини Србије. У изјави за јавност, рекао је како га је Неда Арнерић управо позвала и рекла му да у време гласања за гувернера (Кори Удовички) није била у Скупштини него на одмор у Турској, у Бодруму. Из тога произлази да Тадић до тог момента није знао за крађу гласова.

Међутим, знао је... Чеда Јовановић му је освежио памћење, подсетио га је на састанак Председништва ДС на којем је, неколико месеци раније, било речи о овом гласању и Бодруму.

Осим огромних амбиција ту нема ничега

Тадић се не зауставља... Хоће да га изабере за председника Републике Србије и – кандидовао се за ту највишу функцију у држави. Мало изикола, затражио је да га подржи цео „демократски блок“... Као своју предност над другим кандидатима, Тадић је истицао да има подршку САД и НАТО.

Војислав Коштуница се први огласио. Мало изикола, лидер ДСС-а и председник владе Републике Србије је, ипак, одбацио пружену руку: „Немогуће је да групација која је на власти подржи опозиционог кандидата.“

Мирољуб Лабус, председник Г-17 плус и потпредседник Републике владе, рекао је да ће његова странка подржати (неименованог) демократског кандидата, „без обзира ко био“. Није рекао да ли је то Тадић. Међутим, Лабус је – на фону Коштуничине изјаве – затражио да Тадић напусти функцију министра одбране.

Вук је ћутао и чекао. Одлазећи министар одбране се узврполио. Како да обезбеди подршку за председника када је гласање тајно, а зна да за њега није ни половина чланства партије чији је председник?

Почетак није слутио на добро. Готово као оно у Нишу. У моменту док је у својству министра први пут изашао пред постројену елитну јединицу, заскочио га је неки вучјак, оборио и замало га није растргао пред очима официра и војника.

Кад се све сабере, ипак је Тадић успео да направи бриљантан скок у каријери. Психолог је вероватно у праву када сматра да је добио поверење у Вашингтону. Како и не би?

Реорганизујући, растурао је војску у којој су му били саветници странци, пре свега Британци. Затим, понудио је да наши војници (добро, „добровољци за велике паре“) оду у Авганистан да бране окупациони, проамерички режим, у изградњи слободе и демократије. Комуницирао је често са командантом јужног крила НАТО-а, америчким генералом који му се поверио „да и он осуђује албански екстремизам...“ Па лепо, али, зашто тај генерал није, уместо да комуницира са Тадићем, затражио одговорност и смене старешина НАТО-а или, како се већ зове, КФОР-а на Косову.

Узрок проблема је, како га сагледава Тадић, на другој страни – овде: „Док у Србији постоје стиранике као што су СРС, ЈУЛ, СПС нећемо имати нормалну атмосферу за решавање овог проблема. То су стиранике које воде бесмислене политичке дискусије и не иду ка томе да се проблем заиста реши.“

Стављајући поенту на ничим поткрепљену оптужбу против појединих странака у Србији „које воде бесмислене политичке дискусије“, том перфидном типу промакло је да је у првој реченици интервјуа рекао: „Међународна заједница врло добро зна да је на Косову добро организован албански криминал, који је рецимо у Италији уклонио „Коза но-стиру““.

Интелектуалне способности председника Србије, високог представника Атлантског савеза, нису баш завидне, као што су рангиране и његове политичке оцене.

За Бориса Тадића би се могло рећи оно исто што је један умни руски филозоф рекао за Јељцина 1992, када је Русија гласала у Савету безбедности за санкције против Срба: „Постоји ми је шешко, када је реч о Јељцину, да било шта формулишем. Осим огромних амбиција и постојаној неразумевљања Русије, мислим да ту нема ничега.“

Сека Перса

Сасвим на крају, ево Бориса огољеног до краја: „Ја сам човек који ће ову земљу водити према Европској унији, вас и вашу децу, у сигурнији живот и бољу будућност! Победићу све, све ћу победити!“

Не воли да говори о обнављању производње или о незапослености. Извоз му, међутим, није мрска тема

– Испоручићу сваког који се од нас тражи! (Хашке оптуженике).

Човек је непознаница; сваки човек је тајна за себе. Треба га упознати да бисмо о њему судили.

Како изгледа Б.Т. док се креће Београдом? У центру града, у Кнез Михаиловој... О.К. А како је са унутрашњошћу Србије? Упознајемо га по први пут у том амбијенту. У складу с његовом великом амбицијом су његове речи, осмех, покрети, гардероба, једрина, све... Само, све то је у страшном нескладу са људима с којима се рукује, које тапше и грли; људима упалих очију, измученог лица и тужног погледа које је дотукао бивши ДОС-ов режим („најбоља влада у Србији у последњих сто година“)... А онда, видимо оно што је морало бити: нити они њега разумеју о чему прича, нити он њих о чему му они говоре. Једно с другим не иде. Не пасује... Накалемљено, као на пилету сисе.

Човека краси амбиција, неке, међутим, свестране амбиције. Клинички психолог је радио нешто мало у струци, па је вучен амбицијом ишао даље. У његовој биографији (извор: Federal Ministry of Telecommunications 2001; НАТО) пише: да је отворено учествовао у активностима опозиције под комунистичком владавином, због чега је хапшен неколико пута. У ДС био: секретар Главног одбора, потпредседник Извршног одбора. Био је посланик Народне скупштине Србије и члан скупштинског Комитета за науку и технологију. Б.Т. је, такође, директор Центра за развој демократије и политичке вештине. У том својству је последњих неколико го-

дина радио на успостављању регионалног система за политичку едукацију (у Србији, Републици Српској, Македонији и Бугарској) као и у Демократској партији. Био и посланик у савезном парламенту. У новембру 2000. Б.Т. постаје савезни министар за телекомуникације у новој демократској влади СРЈ... А онда... постаје министар одбране СРЈ (Србије и Црне Горе).

Какви су су били његови резултати на пољу едукације није нам познато. (Можда зато што се едуковање овога типа последњих година одвија по кружоцима!) Исто тако, о министровању телекомуникацијама: осим да је био опрезан са доделом фреквенција, пошто је реч о клизавом терену и законским ограничењима. Али, Б. Т. је као врло свестран у својству министра војног показао и оно што шири јавност код њега до тада није учавала. Одлучност у реформама. Због тога је добио велике похвале на Западу... и од Весне Пешић, амбасадорке у Мексику, али овде углавном тврде супротно. Веле, растурио је Војску... и то „по нечијем налогу“. По чијем налогу? „По налогу НАТО-а“, „Оних што су нас бомбардовали“.

... А завапио и министар за капиталне инвестиције:

„Ви сте девојка за све... Ја, господине Тадићу, нисам чуо да ни у једном озбиљном парламенту министар одбране седи овде као нека баба Симана. Министар војске треба да буде даса, да буде војничина, а не да седи као нека сека Перса. Ја мислим да се многи генерали стиде што имају таквог министра.“

Човек је онакав каквим га други виде. Глумац Љуба Тадић рече загледајући га својевремено: „Ми Тадићи имамо четвртасте главе!“

Тада још Б.Т. не беше рекао „Србији треба хиљаду нових младих лидера!“

Какав је био смисао изабрати за председника Републике некога само да би задовољили његове личне (четвртасте) амбиције?

На питање каква су његова политичка уверења и под чијим утицајем их је оформио, Тадић каже да је са 17 година први пут поцепао неки плакат поводом неке годишњице Титовог лика и дела, а да је дотични још увек био жив:

„Моји родитељи су хтели да будем далеко од онога у шта се мој отац упуштао. А ја? Ја сам мислио да ћу побећи од политичке ако уђем у психологију, а у ствари сам студирао науке које ће ме најлакше довести до политичке. Постоји, од политичке нисам могао да побегнем.“

Његов отац је (био) левичар, а Борис? „Ја то извесно нисам. На мене је велики утицај извршила књига 'Страначки плурализам или монизам' Војислава Коштунице и Косте Чавошког. Напустивши породично левичарско окружење, под великим утицајем идеја које су њих двојица презентирали, формирао сам се као либерал у идеолошком смислу. По свом стилу и начину рада блиски су ми Вили Брант и Улоф Палме“.

Мајка Невенка, доктор психијатрије, отац академик, доктор филозофије Љубомир Тадић. У њихову кућу, издвојивши се у собу да би разговарали о темама које су за остале укућане биле тајна, долазили су Добрица Ђосић, Михајло Марковић, Драгољуб Мићуновић, Руди Супек, Предраг Вранички, Данко Грлић, Иван Звонимир Чичак, Милорад Вучелић. Долазили су ту и људи из државног врха, као Милка Минић.

Перфидни Борис, клинички психолог, у датом моменту, уграбио је прилику да уђе под кожу пребогатој Ђинђићевој удовици и да преотме Демократску партију од других конкурената. Нешто су ту помогли и ови из Атлантског савеза... Ружица је лето проводила у САД, како је рекла, „код пријатеља“.

Р. В. С.

Демократске лаже и паралаже

Пише: Немања Шаровић

У овим тешким временима, оптерећени свакодневном борбом да како-тако саставимо крај с крајем и покушајима да преживимо огромну количину „демократије” којој смо изложени, често немамо ни времена, а посебно живаца, да догађаје који једни друге сустижу и престижу испратимо и спознамо на најбољи начин.

Међутим, пошто мине неколико месеци од неког догађаја, ствари обично постају знатно јасније.

Зато смо били слободни да вам припремимо и понудимо малу ретроспективу изјава највиших функционера Демократске странке. Да ли су, када су и колико су били искрени, процените сами...

„Неда је гласала за избор Кори!” – Бојан Пајтић (4. септембар 2003)

„Имамо доказе да је Неда стигла на гласање!” – Александар Радосављевић (4. септембар 2003)

„Где сам била у време избора гувернера? То је давно прошло време, не занима ме, нити се тога сећам...” Неда Арнерић (28. новембар 2003)

На питање: „Да ли је Борис Тадић знао и раније да нисте били у Скупштини када се гласало за избор Кори Удовички.”, Неда Арнерић одговара: „Знали су то сви, и они који су махали мојом авионском картом.” (14. децембар 2003, ипак се сетила)

„Неко ће да одговара због ’афере Бодрум’” – Борис Тадић (14. децембар 2003)

„Не видим своју одговорност!” – Неда Арнерић (16. децембар 2003)

„Немам коментар!” – Ален Селимовић (5. јул 2004)

„Не могу о томе да причам данас” – премијер Србије и један од потпредседника Демократске странке, Зоран Живковић (није могао ни сутрадан, а снагу није могао ни до данас).

„Све што сам имао да кажем, односно све што знам, већ сам рекао пред истражним судијом и за мене је та ствар завршена!” – Војислав Јанковић (28. јул 2004)

„Могућа верификација мандата Гордани Чомић, Бојану Пајтићу, Срђи Поповићу, Александру Радосављевићу, који су убеђивали јавност да је Неда гласала, значила би деградацију новог парламента.” – Млађан Динкић.

„Бићу председник свих грађана Србије!” – Борис Тадић (пре избора за председника Србије).

„Рекао сам истину јер водим рачуна о Демократској странци” – Борис Тадић (ипак, само председник Демократске странке).

На питање да ли се плаши најаве Бориса Тадића да ће после избора бити кажњени кривци за случај Арнерић тако што им се неће доделити мандат посланика, Драган Шутановац, који је седео на почетку четвртог реда, на месту са које га је морао да види „невидљивог гласача” каже: „Не плашим се истине” и додаје: „Ми смо то схватили као неку врсту нове политике реда.”(?!)

„Ја не могу да верујем да ти будући посланици, које иначе ја изузетно поштујем, не осећају ни најмању грижу савести, ни најмању одговорност према својим бирачима којима је обећана истина.” – Неда Арнерић на седници Главног одбора Демократске странке.

Колико смо се само пута сви ми запитали да ли ће икада бити разјашњена „афера Бодрум”? Хоће ли неко одговарати за крају гласова у Скупштини Србије 22. јула 2003. године, приликом избора Кори Удовички за гувернера НБС? Да ли ће председник Србије Борис Тадић испунити предизборно обећање и казнити оне који су гласали уместо Неде Арнерић и других посланика у српској скупштини?

Конкретне одговоре на ова питања у Тадићевој Демократској странци немогуће је добити. Сви се „ваде” једни на друге и надају се да ће медији, пре или касније, заборавити на један од највећих лоповлука у модерној српској политичкој историји.

У ДС-у званично одбијају да било шта кажу на тему „афере Бодрум”. Како је раније саопштено, ДС је зауставио истрагу око злоупотребе картица у Скупштини Србије оног тренутка кад су „аферу Бодрум” преузели правосудни органи. То је званична верзија које се држе сви функционери ДС-а, па и сам председник Борис Тадић. Незванично додају: За нас је најважније да нисмо претрпели политичку штету. Тадић је победио на изборима, а испитивања јавног мњења говоре да смо повратили и повећали поверење у бирачком

телу Србије. Спасава нас што Срби ипак врло брзо заборављају афере.

Да подсетимо, према листингу Скупштине Србије са гласања за избор гувернера, тог фамозног 22. јула 2003. није било могуће накупити довољан број посланика. Пауза се продужила до вечери, све док 126 картица није електронски евидентирано. Лажно присуство Неде Арнерић обезбеђено је убацивањем њене картице у посланичку јединицу 4Д4, дакле на место непосредно поред Јанковића и Шутановца. За гувернера је изабрана Кори Удовички, дотадашњи министар за енергетику. Недуго затим, пукла је брука. Јавност је обавештена да Неда Арнерић и њена картица тог дана нису биле на истом месту – док је картица мировала у електронском систему Неђица се брчкала у турском летовалишту Бодрум.

Картицом Неде Арнерић могли су да гласају само посланици најближи месту где она седи у скупштинској сали. На основу листинга Службе за електронско гласање и евиденцију од 22. јула, када је злоупотребом туђих посланичких картица Кори Удовички „изабрана” за гувернера, у 4. реду где је „седела” и Неда Арнерић, друштво су јој правили следећи посланици: на месту број један у 4. реду Милисав Петковић, на месту број 2 – Драган Шутановац, на месту број 3 – Војислав Јанковић, на месту број 4 регистрована је Неда Арнерић, место број 5 било је празно, на месту број 6 – Мил-

ка Маринковић, на месту број 7 – Анита Беретић и на месту број осам – Горица Мојовић. Сви наведени су посланици Демократске странке.

Једно је сигурно, да је неко други дошао и гласао, Драган Шутановац, Војислав Јанковић и Милисав Петковић морали би да устану са својих места да би тог неког пропустили. Нису, међутим, устајали, нису уместо Неде гласали, нити су икога видели да гласа. Неко је то, ипак, дефинитивно учињено.

Да парламент, како кажу, може све осим да претвори мушко у женско, челници ДС-а доказали су и неколико месеци раније, у марту 2003. године. Високи функционер Демократске странке и тадашњи градоначелник Новог Сада, Борислав Новаковић, постао је преко ноћи познат као „летећи Бора” (додуше, касније су га препознавали и по надимку Новосадска Неда Арнерић). Успео је то тако што је оповргао неколико закона физике. Доказао је да је могуће бити у исто време на два места! Стигао је да гласа за Закон о раду који је усвојен око 13.15, као и да се већ у 16.30 нађе чак у Солуну, где држи конференцију за штампу. Накнадном провером непобитно је утврђено да из Београда понедељком нема редовних летова за Атину и Солун, те да није пријављен ни било какав ванредан, Владин или приватни лет. Тада на сцену још једном ступа гласачка машинерија ДС-а! На питање да ли је приликом гласања о Закону о раду у начелу било повреде пословника, 107 посланика опозиције гласа „за”, „против” је 78, уздржано је 19, није гласало 28, од укупно 232 народна посланика. Мада је највећи број посланика који су активно гласали заправо пресудио да је прекршаја било, тај број је мањи од половине присутних и Скупштина тако „пасивно” пресуђује да је све било у реду.

Да све није толико жуто, пардон, толико црно, покушао је да нас убеди Борис Тадић изјавом датом пред саме парламентарне изборе 2003. године, којом је потврдио оно што смо сви већ одавно знали. Тадић је за БКТВ рекао да га је пред почетак гостовања на тој телевизији позвала Неда Арнерић и казала му да „не може више” да ћути о спорном гласању у српском парламенту. „Мени не пада на памет да о било чему ћутим. Не пада ми на памет да ћутим о грешкама које је правила Демократска странка, које су неки људи у име Демократске странке правили” – истиче тада Тадић и напомиње да ово доказује „да у ДС имају снагу да признају своју грешку”.

Демократска странка раније је тврдила да се Неда Арнерић вратила са летовања како би гласала у Скупштини Србије, а портпарол те странке Александар Радосављевић показивао је новинарима авионске карте којима је доказивао ту тврдњу.

„Телепортовање” глумице из Бодрума у Скупштину Србије покушао је да објасни и председник посланичког клуба ДС-а Бојан Пајгић за кога „нема никаквих основа да се оспорава гласање, јер је Арнерићева доставила авионске карте од 21. јула од Истанбула до Београда и од 23. јула од Београда до Истанбула, као и потврде са аеродрома и један такси рачун од Бодрума, где је летовала, до аеродрома у Истанбулу”.

Ипак, у јавности се постављало питање шта то признање доноси у предвечерје парламентарних избора. Да ли је то искрени покушај „духовног прочишћења” ДС-а који жели да у изборну трку улети чистог образа или је иза свега, опет, политички интерес... Данас, након „телепортовања из Гетеборга у Барајево”, јасно је да је Тадићево признање о одсуству Неде Арнерић у време избора гувернера у ствари не само закаснило, већ и лажно покајање, као и да различите злоупотребе нису преседан него принцип рада Демократске странке!

Да је управо тако, упркос изјавама Бориса Тадића да ће та странка после избора испитати „ко је био иницијатор неистине” о гласању Неде Арнерић у Скупштини Србије и да они чија се одговорност установи „неће моћи да буду на позицијама на којима се одлучује у ДС-у”, најбоље говори чињеница да се „афера Бодрум” сломила само на леђима бившег посланика ДС-а Алена Селимовића, док су остали кривци остали некажњени за крађу гласова у Скупштини приликом избора гувернера Кори Удовички!

Селимовић је условно осуђен на 14 месеци затвора и осам година забране бављења политиком због злоупотребе картице посланика СДП-а Наташе Милојевић.

Другооптужени Војислав Јанковић ослобођен је због недостатка доказа оптужби да је злоупотребио посланичку картицу Неде Арнерић, док Драган Шутановац, да ли захваљујући чињеници да је у време „афере Бодрум” као представник ДС-а био на челу Одбора за одбрану и безбедност Скупштине Републике Србије, блиском пријатељству са Борисом Тадићем или нечем другом, никада није ни оптужен.

Међутим, не само да су „највећи кривци из афера Солун и Бодрум” остали некажњени, већ су неки од њих у међувремену и дебело политички профитирали.

Борислав Новаковић – летећи Бора, у октобру 2004. изабран је за потпредседника Скупштине АП Војводине.

Бојан Пајгић, тада шеф посланичког клуба ДС, човек који је „својим очима видео” Недичине такси рачуне и авионске карте, на парламентарним изборима 2003. изабран је за посланика у Скупштини Србије, председник је Покрајинског одбора ДС за Војводину. Од новембра 2004. председник је Извршног већа Скупштине АП Војводине. На XII скупштини ДС, 18. фебруара 2006. изабран је за потпредседника ДС.

Драган Шутановац, човек који је „морао устати да би Неда прошла и гласала”, на парламентарним изборима 2003. године поново је изабран за народног посланика, потом за потпредседника ДС и на крају и за министра одбране.

Гордана Чомић, такође је „седела” до Неде за време гласања и „кажњена” је мандатом посланика у Скупштини Србије. На Другој редовној конференцији Форума жена ДС, одржаној 11. јуна 2006, изабрана је за председницу Форума жена.

Александар Радосављевић, тадашњи портпарол ДС, који је тако уверљиво махао непостојећим авионским картама Неде Арнерић, на парламентарним изборима 2003. ипак је изабран за посланика у Скупштини Србије и високи је функционер ДС у Крагујевцу.

Борис Тадић, човек који је обећао да ће кривце казнити, био је од фебруара до јуна 2004. шеф Посланичког клуба Демократске странке у Народној скупштини Републике Србије. За председника Демократске странке изабран је фебруара, а за председника Републике Србије јуна 2004. године. Августа 2006. године, истовремено је у Гетеборгу након састанка са шведским министром спољних послова Јаном Елијасоном, обилазио погон за производњу аутомобила „Волво”, разговарао са представницима синдиката и челницима те моћне компаније, и у малом, „демократски” опљачканом Барајеву потписао сагласност да буде носилац Изборне листе кандидата за одборнике у Скупштини градске општине Барајево коју подноси Демократска странка.

На овај начин и Борис Тадићу пошло је за руком што и његовим претходницима Бориславу Новаковићу и Неди Арнерић. Да истовремено буде на два места. У његовом случају у далеком Гетеборгу и нашем малом Барајеву.

Као што каже песма, када је Демократска странка у питању, принцип је исти све су остало нијансе!

Како је Борис Тадић на волшебан начин успео да истовремено буде присутан на два места међусобно удаљена 1555 километара ваздушне линије

Летећи Борис

Пише: Немања Шаровић

Поштовани грађани Србије,

Ако сте, не дај Боже, помислили да су афере Солун и Бодрум биле последње у којима су највиши функционери Демократске странке главне улоге одиграли „на даљину”, грдно сте се преварили. Да различите злоупотребе, као што је гласање из Солуна и Бодрума, у Демократској странци нису преседан, већ основни принцип деловања, још једном је доказано и то од стране председника Демократске странке и, нажалост, председника Србије, Бориса Тадића. Овога пута управо је он доказао да када је демократија у питању закони физике престају да важе!

Може ли Борис Тадић истовремено бити на два места (омиљена забава јоги-летача и челника Демократске странке)? Неки би вероватно рекли: „Наравно да може! Неопходно је само да у тај пројекат уложи сав свој демократски потенцијал!” Други би рекли: „Јасно је као дан. Демократе су поново ухваћене у лажи!”

Ипак, свакоме разумном, само по себи, намеће се питање како је и да ли је то могуће. Најбоље је да просудите сами. Све чињенице које следе, и ви, поштовани грађани Србије, уз мало труда, за свега неколико минута прелиставања штампе или коришћења интернета, сами, веома лако можете проверити!

Чињенице:

04. 8. 2006. у 17.44 – Новинска агенција Бета пренела је вест да је Предраг Марковић расписао локалне изборе у седма општина у Србији, поред осталих и у Барајеву.

10. 8. 2006. у 12.45 – Борис Тадић у пратњи новинарске екипе РТС-а (Тина Биланков, новинар и Дејан Милановић, камерман), специјалним летом, из Београда одлази у Гетеборг. Касније, истог дана, састаје се са министром иностраних послова Јаном Елијасоном, о чему РТС извештава у вечерњим информативним емисијама.

10. 8. 2006. у 14.00 – Српска радикална странка улаже приговор Општинској изборној комисији у Барајеву (у даљем тексту: ОИК) због кашњења с прописивањем образаца за спровођење појединих изборних радњи.

10. 8. 2006. у периоду од 16.00 до 17.30 – Одржава се прва седница ОИК. У оквиру прве тачке дневног реда донето је Упутство за спровођење прописа о избору одборника СГО Барајеву као и образци за спровођење појединих изборних радњи. У оквиру четврте тачке дневног реда одлучивано је о приговору Српске радикалне странке. У закључку ОИК којим је приговор одбијен, поред осталог стоји: „Председник Општинске изборне комисије добио је информацију путем телефона дана 10. 8. 2006. године из Кабинета председника Народне Скупштине Републике Србије да је Одлука о расписивању избора објављена у Службеном гласнику Републике Србије дана 9. 8. 2006. године и да од тог дана почињу да теку изборне радње...”. „Истовремено вас обавештавамо да су образци предвиђени чланом 23 Закона о локалним изборима прописани на седници Општинске изборне комисије Градске општине Барајеву 10. 8. 2006. године и да их можете преузети у седишту Општинске изборне комиси-

Образац ОБ-3

**САГЛАСНОСТ НОСИОЦА ИЗБОРНЕ ЛИСТЕ КАНДИДАТА ЗА ОДБОРНИКЕ
У СКУПШТИНИ ГРАДСКЕ ОПШТИНЕ БАРАЈЕВО**

Сагласан сам да будем носилац Изборне листе кандидата за одборнике у Скупштини градске општине Барајеву коју подноси

ДЕМОКРАТСКА СТРАНКА - BORIS TADIĆ
(назив подносиоца изборне листе: политичка странка-страначка коалиција-друга политичка организација - група грађана)

У Барајеву, 11. 08. 2006.
(датум)

Носилац листе
BORIS TADIĆ
(име и презиме)
Boris Tadic
(потпис)

је Градске општине Барајеву”. Наравно, до образаца су тада могли доћи само припадници владајуће коалиције у Барајеву док су Српској радикалној странци, „након умножавања”, образци достављени тек сутрадан у 14.10, када је изборна листа Демократске странке већ одавно била предата.

11. 8. 2006. у 11.30 – представник Општинског одбора ДС, Бранко Трифуновић, подноси изборну листу Демократске странке. Један од прилога је и образац ОБ-3, Сагласност носиоца изборне листе кандидата за одборнике у Скупштини градске општине Барајеву, потписан у Барајеву, 11. 8. 2006. године, од стране никог другог него Бориса Тадића лично! Борис Тадића који се у то време, неспорно, налази у званичној посети Шведској, тачније у Гетеборгу, удаљеном од Београда чак 1555 километара ваздушне линије. Све ово не би било чудно да се ради о документу који је потписан лично, па затим послат факсом или на било који други начин. Међутим, ради се о оригиналном документу, односно о „оригиналном” потпису Бориса Тадића!

11. 8. у 14.30 – Борис Тадић, након састанка с председником Управног одбора „Волвоа” Леифом Јохансоном, поново специјалним летом, из Гетеборга враћа се у Београд и слеће на Аеродром „Никола Тесла”.

Како је све ово; или још боље, да ли је све ово могуће, верујемо, најбоље ћете проценити сами.

Да ли смо након летећег Боре (како је након афере Солун прозван Борислав Новаковић), добили и летећег Бориса, да ли је и Борис таксијем јурио шведским друмовима, попут Недице која јури турским, или је ипак овладао вештинама јоги-летача, објасниће, вероватно, неки нови Александар Радосављевић.

Бежи к'о Тадић од Цркве

У Тадићевом политичком развоју приметан је континуитет деструктивног понашања које је еволуирало на примеру његовог односа као председника Србије према Српској православној цркви. Паљење свећа и љубљење икона пред камерама је само вешта глума и подилажење српском народу који традиционално поштује институцију цркве и исказује јој поверење, а не његов лични став.

Уместо да реагује на критику Бранка Црвенковског, председника Македоније, упућену Српској православној цркви, да заштити СПЦ у Македонији и осуди тортуру над владиком Јованом, Тадић у Охриду, како преноси Бета 10. јуна 2005. године изјављује:

„Не мешам се у црквене послове, као што ни Црква не треба да се меша у државне послове.”

Да је прави председник државе или да зна да ради тај посао морао би да реагује по реципроцитету. Односно, ако се у међуцрквене односе умешао председник друге државе, дужан је био да одговори са свог нивоа (ако га уопште има), да своје неспоразуме реше институције између себе и да замоли колегу (председника Бивше Југословенске Републике Македоније) да се не меша у питања која су изнад њиховог нивоа или да не помаже тенденциозно једну организацију нападајући другу, јер тиме више него вређа људске слободе, верска осећања не само становника своје државе, већ и суседних држава, али наравно, Борис Тадић то или није умео или није хтео!

„Како су пренели београдски медији, Тадић је указао да су односи две земље увек били добри, а да питањем затварања владике Јована треба да се баве надлежне европске институције заједно с македонском државом.

‘То није питање у које може да се улиће држава Србија, јер би то било мешање у туђе проблеме и туђе политичке и судске процесе’, рекао је председник Србије.

‘Ми морамо да разумемо, без обзира што се понекад осећамо повређеним због неких процеса или дешавања у суседним државама, да данас у Европи постоје надлежне институције за различите проблеме. За питање људских, а тиме и верских права, надлежне институције јесу ОЕБС и Хелсиншки одбор’, рекао је председник Србије и додао да те институције, заједно с македонском државом, треба да се баве случајем владике Јована.

‘Ништа не сме да поремети односе Македоније и Србије и македонског и српског народа. Томе не смеју да доприне се у негативном смислу ни односи националних институција’ нагласио је председник Србије” (Бета, 2. август 2005.)

Тадић, држећи се изреке: Бриго моја пређи на другога, надлежнима за проблем тортуре над владиком Јованом сматра македонску државу, ОЕБС, Хелсиншки одбор за људска права, тврдоглаво инсистирајући на добрим односима двеју држава, да случајно не добије пацку од својих газда због осуђивања драстичног кршења људских и верских права владике Јована.

Ово је више него циничан, понижавајући и увредљив одговор! Добро нам је познато шта поменуте и сличне органи-

зације мисле о верским организацијама, а нарочито о СПЦ. Нарочито чуди савет у делу да се друге (европске, јер оне решавају у последњој инстанци) институције баве одређеним проблемом пре него државне, јер заиста изгледа комично.

Цркву користи за личну промоцију

Тадић цркву користи по потреби и зарад личне промоције. Свој став према Српској православној цркви мења од случаја до случаја. Наиме годину дана пре поменуте неславне епизоде са владиком Јованом Тадић је зарад успостављања што бољих односа са званичном Москвом, помоћ управо пронашао у Цркви.

„Ово је била прва посета наше делегације једној земљи, сачињена од највиших представника цркве и државе” („Глас јавности”, 17. новембар 2004.)

Тадићу одговара црква кад путује у Москву, јер је морао да пронађе неку институцију или некога, да направи контакт са руском администрацијом не би ли ублажио негативне поене које је његова странка стекла у антируским наступима. Наравно, куд ћеш боље од СПЦ.

Као што се на муци познају јунаци, на овим примерима се види да ли је неко прави верник и да ли поштује своје свештенство или се претвара у маркетиншке сврхе.

Свест о цркви код Тадића постоји само тада када очекује неку личну корист, а када треба да стане у одбрану не само Цркве као институције, већ и свог верујућег народа, па и припадника српског народа који јесу држављани друге државе, он ту свест нема! Он има поданичку и вазалну свест која увек иде линијом мањег отпора. Увек на штету свог народа, својих институција и своје државе. Ако је и од Бориса, стварно је превише!

Политички дилетант Борис Тадић

Пише: Срђан Томић

Изјаве којима ускаче сам себи у уста и разоткрива своју прљаву улогу у разбијању свих вредности здравог и праведног друштва, као и она потпуно бесмислена, небројена лажна обећања, политички потези дилетанта, које вуче уз помоћ својих саветника и сарадника, стручњака једино да искористе блискост са њим како би дошли до огромне моћи и богатства, улагивање најгорим српским непријатељима, бламови у јавности попут хватања за гушу на Сабору трубача у Гучи, „љубавног” писма Бушу и „преживљеног атентата” од стране пса и његовог газде, само су део опуса који описује досадашње политичко деловање председника Демократске странке Бориса Тадића.

Опасност је његово занимање

У ноторној нарцисоидној потреби да од себе прави жртву и хероја, а уз помоћ већ поменутих саветника, најобичнији саобраћајни прекршај, који се догодио 30. новембра 2004. године у Улици Кнеза Милоша, када се службеник амбасаде САД Мирослав Цимпл сударио са возилом у пратњи Бориса Тадића, исти представља као, ни мање ни више него атентат на његову персону!

И потпуном лаику је јасно да, када би неко желео да изврши атентат, то би покушао да уради на много суптилнији начин него да се сам својим аутом пробија кроз колону возила која представља пратњу. За саучесника у том злочину сигурно не би одабрао пса који се налазио на месту сувозача. Када је Драган Јочић званично потврдио да се не ради о покушају атентата, садашњи министар војни Драган Шутановац је брже-боље демантовао да је из ДС-а ико икада помињао реч „атентат”. „Политика експрес”, 2. децембар 2004. године, међутим, преноси изјаву Бориса Тадића која илуструје о каквом се драматургу ради:

„Иако ситуација захтева озбиљност, сам догађај не треба драматизовати”, рекао је јунак Тадић, додавши да догађај у Кнез Милошевој улици није прва претња његовој безбедности и да су претње стизале и раније док је био министар одбране, али да је то саставни део посла којим се бави. Тадић је рекао да је рачунао и са тим претњама и ризиком онда кад се кандидовао за председника:

’Свако ко се у Србији бави политиком преузима одређени ризик. У политици увек постоје одређени ризици. Питање је да ли сте спремни или не за њих’, „мудро” је прозборио Тадић.

На питање да ли се плаши за безбедност своје породице, признао је да после напада брине **„као сваки нормалан човек о безбедности своје породице, али да је као политичар свестан ризика који је преузео за своју безбедност”**. Дакле, у тренуцима самоистицања заборавља и на породицу.

Ко ће више да му се нађе у „гешким тренуцима” утркивали су се сви, од политиканата презрених у народу до високих представника НАТО-а, ЕУ, САД. Владан Батић рекао је да тај напад још једном показује да је Србија балканска Колумбија, „банана република” у коју се криминал вратио и делује из све снаге и да се нада да ће полиција, која до сада са

Милорад Додик
Тадићева
дворска луда

сличним случајевима није имала успеха, успети нешто да утврди. На Батићеву жалост, утврђено је да је оваквом изјавом (извалом) испао потпуно смешан.

Затим Зоран Живковић, алијас Жиле из Ниш, који Тадића није могао да смисли због изгубљене борбе за превласт у ДС-у, изражава „забринутост” због другог атентата на председника ДС-а, јер је „први већ убијен”. Батићев и Живковићев коментар тих дана пренео је лист „Курир”.

Затим су се као на траци ређали и други душебрижници за европску будућност Србије из редова ДС-а, попут Чедомира Јовановића, Бојана Пајтића, Душана Петровића итд.

Придружио им се Светозар Маровић, чувен по месићевској изјави да је он последњи председник СЦГ:

„Они који још мисле да могу уклонити оне који желе напредак и заузимају се за европску будућност земље, морају знати да ће то бити ђаволски тешко јер се за то заузима више од 80 одсто становништва СЦГ. Најважније је то што је Тадић жив и здрав” („Новости”, 2. децембар 2004).

Познат је епилог њиховог заједничког залагања за напредак и европску будућност СЦГ – та заједница држава више не постоји!

Што се тиче чињенице да је Тадић жив и здрав, ко зна шта би било да је у „атентату” учествовао неки опаснији пас од гонича!

На Западу ништа ново

Вест о „немилом” догађају проширила се и далеко ван граница Србије, НАТО помно прати извештаје о „нападу” на њиховог миљеника Бориса Тадића, а високи званичник ове организације Гинтер Алтенбург каже: **„Напад на Тадића је крајње узнемиравајући обрт који потврђује већ уочена сазнања да је стање у Србији лоше, бременито могућим погоршавањем”** („Новости”, 2. децембар 2004)

Помислио би човек да је њему заиста жао због таквог стања у Србији.

„Глас Америке” пренео је још једну „забринутост”. Представник за медије Стејт департмента Адам Ерели нагласио је да САД очекују да се спроведе енергична истрага у вези са тим инцидентом и да одговорни буду приведени лицу правде. Добро је да САД нису у потпуности послушане, јер би била права лакрдија да је суђено псу.

Портпарол Стејт департмента је додао да САД блиско сарађују са властима у Србији да би им помогле да успоставе владавину закона у земљи и развију правосудни систем уз помоћ којег би „такве врсте криминалних активности биле искорењене”.

„Такве врсте” криминалних активности су, испоставило се, врло брзо искорењене. У Србији се дешавају много горе ствари, а искоренићемо их и успоставити владавину закона и развити правосудни систем када САД потпуно престану да нам „ломажу”, односно када на власти у Србији буде била Српска радикална странка.

Наравно, ниједан догађај не може да прође без мониторинга „дрног бомбардера” Хавијера Солане: „Починиоци напада на председника Србије Бориса Тадића раде против интереса Србије и српског народа у Европи. Упућујем подршку председнику Србије након напада на њега.” („Новости”, 2. децембар 2004).

Подршка таквима као што је Борис Тадић стигла је од Хавијера Солане и сличних много пре „атентата”, јер само нељуди попут Тадића могу да из својих личних интереса преко својих медија (Тадић тврди да нигде у свету не постоје независни медији) убеђују народ и грађане Србије како је у њиховом интересу што су били бомбардовани, што су им најбруталније отели Републику Српску Крајину, помогли сепаратистима да одвоје Црну Гору, сличан план имају за Републику Српску и Косово и Метохију, и све то раде наши пријатељи са којима ми морамо да сарађујемо.

У чијој служби су медији

Борис Тадић, да би оправдао злоупотребу медија од стране ДОС-а служи се подметањем да нигде у свету не постоје независни медији. Чак и да је то истина, ако желимо да будемо здраво и праведно друштво, лош пример у свету треба да осудимо, а не да га користимо као оправдање за своју самовољу. У интервјуу који је дао 6. јануара 2001. године председник ДС-а каже: **„Не верујем да је могуће направити независне медије у класичном смислу те речи, нити такви игде у свету постоје.”**

Напротив, независни медији у мањој или већој мери постоје свуда у свету. И код нас постоје! То су они медији који су успели да се одупру притиску досократа.

У истом интервјуу Тадић износи виђење о „исправности” свог утицаја на медије у Србији:

„Морам да истакнем да ја врло верујем у своје политичке вредности и верујем да је добро и за кућу ’Политика’ и за друштво да те политичке вредности нађу своје место. И док год буде тако, ја ћу, на неки начин, покушавати, да утичем, али истовремено позивам све да контролишу мој рад у УО ’Политика’. Не прихватам превентивне оцене да је лоше да ја, или било ко други, улазим у УО, као што не прихватам априори став да су политичари по природи ствари лоши”.

Да ли су политичари лоши или не и да ли су нечије политичке вредности исправне, не одлучују они сами него бирачи. То што Тадић одбија критике и што сам оцењује своје политичке вредности говори о каквом се великом „демократи” ради. Многи би прихватили његов позив да му контролишу рад, али, наравно, у питању је демагогија којом оправдава своју самовољу.

Бесмислене реченице

Све изјаве и сви потези Бориса Тадића као председника Србије могу се сматрати бесмисленим. Уместо да као председник брине о стандарду грађана, о суверенитету и територијалном интегритету земље, о националном поносу, он све чини супротно од тога.

У његовом вокабулару такође постоје реченице које председник ниједне земље, без обзира да ли је добар или лош, не би смео да користи, ако држи до свог достојанства. Следеће изјаве илуструју Бориса Тадића као веома „успешног” и „добро поткованог” реторичара: „Када посланичка група Демократске странке предложи формирање министарства за информацијско друштво, ми смо само на трагу свих оних друштва која су управо преко оваквих министарстава ухватила контакт са светом који је муњевито или веома брзо одмакао” (Четврто ванредно заседање Народне скупштине Републике Србије, 26. фебруар 2004. године). **„Или не можете одржати становништво уколико немате економију на том простору. А не можете имати економију уколико не постоји општа економија земље. У следећих година, две или пет година чека нас изузетно тешка реалност, због тога што је све утемељено у економској стварности”** (Београд, 26. маја 2005. године)

Београђанима је пак најзанимљивија његова констатација да њих 95 одсто није видело Београд с воде („Новости”, 19. август 2002. године)

Они који су имали ту привилегију, не виде никакву разлику између погледа са воде и погледа са шеталишта поред реке или плаже.

Изјава у којима Тадић износи своје ставове о животу, економији, држави, народу, а које спадају у ред најбесмисленијих изјава којих би се постидели и основци је много. Без обзира што папир трпи све, сматрамо да ове треба да завршимо и поштедимо наше читаоце даљег Тадићевог бесмисленог наклапања.

Тадић-националиста?!

Још једно у низу сведочанстава о лицемерју Бориса Тадића је дато на увид јавности кроз предизборни спот за предстојеће председничке изборе, где се каже да је Тадић васпитан да поштује традицију и националну историју.

У емисији „Јавна тајна” 4. јуна 2004. године, он „заборавља” да постоји национална историја и ниподаштава национално образовање:

„Национално образовање! Као да постоји национална математика или физика. Она је општа на свим местима на планети”.

**Весела дружина:
Тадић, Косуми и Лутфија**

Тадић је, заправо, марионета оних који заговарају тезу да је српски национализам зло које треба искоренити.

„Мене, збиља, уопште више не занимају историјски разлози. Ни братски разлози” („Експрес”, 25-26. мај 2002. године).

Тадић несвесно признаје и како је ДОС дошао на власт:

„Политичари више нису креатори модерних друштвених кретања и идеја колико су техничари и извршиоци. То је тренд у читавом свету, јер су светски центри моћи у компанијама и оне се питају о политичким променама и токовима. И то је најпросто тако. Нема више политичара као што су били Де Гол, Черчил, Палме. Понекад су и избори политичара у највећим земљама сведочанство неких других кругова моћи, не политичких” (Ревија 92, 5. јул 2002. године)

Тадић у интервјуу за Недељни телеграф 11. јуна 2003. године, између осталог, каже:

„Проблем јесте у томе што има још много људи, и у Војсци СЦГ и у политичким странкама, који сматрају да и даље као друштво треба да оптерећујемо кичму наше државе отпорима према свим могућим притисцима који из света постоје”.

Да иоле поштује српску историју, Тадић би ценио то што Срби ни пред ким не савијају кичму.

Ово је само део политичког размишљања Бориса Тадића који и даље сматра да се популарност може одржавати само због тога што сте лепа младић од педесет лета, а да није важно какве ставове заступате и за које принципе се борите. Дошло је време да народ казни све његове кардиналне грешке и да на чело Србије дође озбиљан, одмерен и поносан српски домаћин – Томислав Николић.

Борис фајтер

Треба се сетити инцидента чији је актер лично председник Тадић, а који се догодио у августу 2004. године на Сабору трубача у Гучи. Тада је неки човек из окупљене масе псовао тек изабраног председника Тадића и узвикивао: „Уа, Тадићу”?! Клинички психолог Борис Тадић је решио да се сам лично обрачуна са овим политичким неистомишљеником, па је ствар узео у своје руке. Тадићеву акцију су „Вечерње новости” приказале следећим описом: „Пробивши се кроз масу, Тадић га је сустигао, ухватио за врат и рекао: Није што сам ја председник, али није лепо вређати људе. Шта је сад, што си се уплашио?”. Уместо да овај случај реши обезбеђење председника тако што ће политичког неистомишљеника културно замолити да се уздржи од коментара и „увреда”, клинички психолог Тадић је ствар преузео у своје руке. На питање новинара „Новости” (20. август 2004.), *„Да ли је догађај у Гучи демонстрирао и нови имиџ председника Србије?”,* Тадић је поносно одговорио:

„На псовке које су ми упућене имао сам могућност или да погнем главу или да том човеку приђем, а хтео сам да га погледам у очи и да га питам зашто ме вређа. Рекао сам му да у овој земљи не сме да вређа без разлога. Од обезбеђења сам тражио да се склоне, јер је то била само наша ствар”. Тадић непрестано има потребу да се понаша као власник локалног кафића (без намере да увредимо кафеџије) а не као председник државе. Овакви поступци не би требало да карактеришу личност председника једне државе, који је спреман физички да се обрачуна са обичним грађанином, односно политичким неистомишљеником

Ко је Борис Тадић

Београдско биће опчињено базенима

- *Борис Тадић се декларације као „Дорћолац” и „београдско биће”, који је прошао „уличну школу” и коме је највећи сан Београд крцаји базенима, све са једним великим код Храма светиоџ Саве*

Представљамо грађанима Србије све жеље, надања, склоности и лична размишљања Бориса Тадића.

Пошто је његов живот одредило одрастање на Дорћолу и специфична дорћолска филозофија, није ни чудо што га грађани Србије слабо разумеју.

„Јер бити Дорћолац није одредница места где неко живи, већ филозофија. Дорћолци су увек били спремни да се боре да праву ствар истерају до краја и да за идеју коју бране свакоме изађу на црту.” (интервју, „Илустрована политика”, 24. август 2002. године)

Дорћолско излагање на црту рефлектовано на грађане Србије изгледа овако:

„На Дорћолу кад одрастете, онда постоје неки који пролазе поред неких слабијих и који тако ударају по глави и онда сваки ко је нешто јачи који прође поред таквог, удари га по глави када прође поред њега”. (Утисак недеље, 19. фебруар 2006)

Зато када дефинише самог себе највише воли да каже да је Дорћолац.

Бора, Боки, Боровоје како су га све звали касније, одрастао је у београдској Јовановој улици. Поносан је на тај свој дорћолски педигре.

„Ми имамо, што неко рече, лепо домаће и улично васпитање – смеје се. – То улично васпитање се види по ожиљцима на мојој бради, на мом оку, по мојој глави... Бескрајно лепе успомене ме везују за Дорћол. Сећам се да је Душанова улица једно време била зона која није смела да се прелази. Ми који смо живели с горње стране Душанове, сматрали смо себе узвишеним, елитним Дорћолцима. Док су они испод Душанове били за нас рурални. Целу једну годину нисам смео да пређем на другу страну да не бих добио батине”. (Илустрована политика”, 13. децембар 2003. године).

Овај Дорћолац са лепим уличним васпитањем, коме туча није страна, на питање шта би волео да буде у следећој реинкарнацији одговара:

„Не верујем у реинкарнацију, али ако бих морао да одговорим, онда бих био орка – кит убица.” (интервју, „Репортер”, 1. август 2001. године)

Пошто није реинкарнирао у орку, уживео се у улогу Конана.

„Појављивање Бориса Тадића на митинзима пратила је музика из филма ’Конан’?”

„Да, зато што је Конан бескомпромисан борац. Та музика је ту још од децембарских избора, а изабрао ју је креативни директор кампање Небојша Крстић”. (интервју Срђана Шапера, „Блиц”, 06. јул 2004. године)

Српског политичког Конана, међутим, прети да савлада Ерос.

„Како ваш дипломски рад ’Сексуалност и политика’ изгледа примењен на актуелну српску политичку сцену?”

– Политика не може да функционише без Ероса, али, истовремено, Ерос све време прети да надвлада политику.” (интервју, „Репортер”, 1. август 2001. године)

А уз Ерос иде и добра рокенрол свирка:

„Стил који ме чини срећним...”

Рокенрол. Тачније, урбани стил. Бојим се да сам ту у мањини јер нам прети свеопшта рурализација, насиље квази-фолклорних вредности.” (интервју, „Blic news”, 15. мај 2002. године)

Али, изгледа да га рокенрол није учинио толерантнијим за друге музичке укусе. Можда ће појављивање Мирослава Илића, таста његовог саборца и наследника, то променити.

Уместо да као председник државе која грца у проблемима тежи да упозна људе од којих нешто може да научи и помогне земљи, попут, на пример, Солжењицина, Харолда Пинтера или неког другог нобеловца, Борис Тадић има сан да се сретне са забављачем познатим по склоности ка развратном животу, кога и највише цени.

„Кога бисте волели да упознате?”

– Стинга. (интервју, „Новости”, 31. децембар 2003, 1-2. јануар 2004. године)

„Међу људима које познајем највише ценим...”

Ал' сам опасан

Стинга не познајем, али претпостављам да је јако паметан човек." (интервју, „Blic news", 15. мај 2002. године)

Не знамо шта тачно подразумева под тим, али Борис Тадић на питање како воли да заврши дан, одговара:

„Откачено!!!“ (интервју, „Blic news", 15. мај 2002. године)

Претпостављамо да то има везе са рокенрол начином живота којег се не одриче. Јер, данас су они са којима је у младости свиручкао гитару његови главни саветници.

„Свиручкао је са пријатељима Срђаном Шапером и Небојшом Крстићем. Срђан је, додуше, ишао у Осму, а Крле и он у Прву београдску гимназију (ту ће касније и сам неколико година бити омиљени професор психологије). Ова двојица га међутим нису укључили у чувени ВИС 'Идоли'. Недавно, кад су за ову изборну кампању радили спотове, Крле је пред свима рекао: „Намерно га нисмо звали у 'Идоле'“. („Илустрована политика", 13. децембар 2003. године)

Како је од рокенрол гитаристе догурао до министра одбране, ни њему није јасно.

„Некад се шалим са собом кад кажем да сам први министар одбране из субкултуре, рокенрола.“ („Новости", 16. октобар 2003. године)

Председник Србије спреман је да своје сиромашне грађане увек мудро посаветује:

„Бели сакоји су веома непријемчиви за просечног грађанина", напомиње Тадић, **„јер човек онда подсећа или на макрора, или на некога ко проводи годишњи одмор на Карибима. Уколико човек носи класичан сако, онда мора да га подвуче испод себе како би био затегнут. Чарапе не смеју да буду зарозане, а поготово се не толеришу неочишћене ципеле током гостовања на телевизији, која вишеструко појачава све негативне ефекте. Не сме се избећи ни шминкање пред гостовање у некој ТВ емисији“.**

Очигледно је Борис Тадићу најважније облачење. Можда због тога већ годинама не схвата на прави начин критике упућене на његов статичан и пасиван, поданички став.

„Људи ће вам свашта рећи, ја немам никакву лошу реакцију на тако нешто. Манекен, боже мој. Не знам да ли је то у негативном... чак, у крајњем случају, ако је то моја најве-

ћа политичка мана, онда сам ја супер политичар.“

(Утисак недеље, 14. јануар 2007. године)

А да би човек остао и даље манекенског стаса, мора да одржава форму. Где ће боље – него у базену.

„Јер за мене је Ташмајдан центрипетално место Београда. Све се врти око Таша.“ (интервју, „Илустрована политика", 24. август 2002. године)

А да би грађани Србије били у форми, боље је да мање једу хлеба, а да Србија добије више базена.

„Како можемо да бацамо толике паре на базене кад народ нема ни за хлеб? Одговорио сам му питањем: да ли је паметније да онда за све паре купимо хлеб и затворимо се у куће док га не поједемо?“ (интервју, „Илустрована политика", 24. август 2002. године)

Тадић иде и корак даље – препоручује спој физичког и духовног:

„У суштини, ми градим нове базене. Београд има неколико центрипеталних тачака: Храм светог Саве, Стари двор, Скупштину Југославије.“ („Вечерње новости", 4, 5. и 6. мај 2002. године)

А за крај рубрике : Базен пре свега, једна Тадићева порука мушкарцима:

„Треба људима објаснити шта је ватерполо и послати поруку да је то спорт за праве мушкарце.“ („Вечерње новости", 4, 5. и 6. мај 2002. године)

Извињавамо се читаоцима, из базена ипак стиже још један савет:

„Мушкост се не афирмише истицањем лепоте, већ тако што кажеш: 'Овај је опасан'“. („Глас јавности", 24. фебруар 2002. године)

Једино није јасно да ли је овај савет упућен само мушкарцима из Београда или из целе Србије. Јер:

„Београд је једини прави град. Београд је једини град који је отворен према европским вредностима.“ (интервју, „Репортер", 1. август 2001. године)

После свега реченог, нема сумње да је Борис Тадић Србију водио правим путем:

Новинар: „Ујутро кад кренете, је л' знате куда идете, је л' водите рачуна о томе?“

Борис Тадић: „Најчешће не. Кад уђем у кола, онда ми кажу која је регија на дневном реду“.

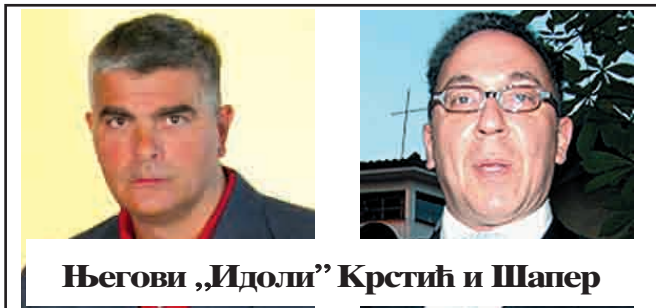
Новинар: „Значи, не спремате унапред говоре, евентуално, или се спремате посебно за неки део?“

Борис Тадић: „Да, увек у колима сазнам куда идем и шта је конкретан проблем тог краја. Онда унесем или не унесем неку локалну исправку у говору, а постоји и тзв. општи говор или матрица говора свуда у политици и то је део професије политичара. Политичар мора да има културу говора и ја је обично имам. Ја сам стари искусни говорник.“ (Јавна тајна, 4. јун 2004. године)

Дакле, да сумирамо: Борис Тадић је само једно београдско биће са дорћолским педигреом, које најчешће ни не зна куда иде.

„Јер ја сам београдско биће. Ја сам збиља београдско биће.“ (Јавна тајна, 4. јун 2004. године)

Р. В. С.

Његови „Идоли“ Крстић и Шапер

Ко је болестан?

Председничка функција као терапија

- *Борис Тадић свој народ смајра ментално дезоријентисаним, неспособним за рационално понашање, који никако да научи да се извини онима који су га убијали, прогонили и бомбардовали*

Своје право лице Борис Тадић је врло кратко успевао да прикрије маском углађеног демократе. Још по завршетку петооктобарског преврата, Тадић се истицао жалом за пропуштеном приликом да се „мачем револуције” до краја обрачуна по идеолошкој и политичкој линији са политичким неистомисљеницима. Очигледно жалећи за јакобинским временима и методама и што му сенка на зиду нимало не личи на Робеспјерову, Тадић у више наврата лamentsира над „тековинама” петооктобарске револуције, исказујући незадовољство недовољном општрином и позивајући на брзу акцију и по цену кршења закона:

„Ми нисмо извели револуцију, нисмо извели чишћење до здравог ткива. С друге стране, и данас имам дилему да ли смо направили грешку зато што 5. октобра нисмо ишли страховитом брзином и понекад секли мачем револуције – до краја. Самом чињеницом да нисмо ишли револуционарним методама, ми смо несумњиво успорили нашу транзицију у демократско друштво.... Нова власт се нашла пред озбиљном дилемом: да ли ћете задржати баш у сваком сегменту легалан начин поступања, што ће несумњиво произвести спорост у вашој акцији или ћете ићи са јасним циљем у брзу акцију која је понекад и кршење постојећих закона.” („Експрес”, 25–26. мај 2002. године)

Не одричући се, изгледа, ни Јосипа Броза, петооктобарски жути комесар у америчкој служби велича „тековине” преврата, наводећи да је то једини пут за Србију са кога је забрањено скретати и да су сви методи за очување тих тековина дозвољени, па ако је закон сметња, кршимо га, а ако је истина сметња, не изговарајмо је! А има ли бољег примера говора мржње којим Борис Тадић дели Србију и њене грађане увлачи у најстрашнији вртлог међусобне мржње и страха једних од других, од ових његових речи и порука које им шаље:

„Ја збиља упозоравам сада, као председник једне од највећих странака у овој земљи, да се ми налазимо пред опасном обновљања, оживљавања вредности предпетооктобарске Србије. То је Србија која је потпуно изван цивилизације. Нама прети да се обнови то друштво. Ја упозоравам јавност на ту чињеницу.

Данас имамо легитимизацију такве Србије, то је процес који је опасан и који релативизује вредности 5. октобра.” (5. октобар 2005. године, Бета)

Користећи се класичном заменом теза и намерно заборавајући да су први демократски вишестраначки избори у Србији одржани још 1990. године, а с друге стране налазећи оправдање за сваки потез своје партије, Тадић чак и толико жељеној демократији налази мане, те тако у емисији Утисак недеље 14. јануара 2007. године каже: „Ми немамо много ис-

куства с демократијом, демократија код нас, у ствари, постоји неких седам година у правом смислу те речи. Даћу вам ја мали пример – у Чешкој су преговори о формирању владе вођени шест месеци, у Немачкој око стварања велике коалиције три месеца тешких преговора, баш као код нас, у Аустрији четири месеца. То су последње владе које су формиране у тим земљама које имају и веће искуство од нас, како да кажем, у демократским институцијама. Потом, демократија, како да кажем, је један од, или најбољи могући облик управљања једном земљом, односно владавине, али има и мане.”

Када је реч о манама демократије, жутом натовском комесару вероватно смета то што савремена демократија значи владавину народа, који на парламентарним изборима одлучује о томе ко ће да заступа његове интересе и управља државом. А народ у Србији већ годинама у највећем броју гласа за Србију на челу са Српском радикалном странком, па се Тадић и његова прозападна дружина на сваки могући и немогући начин довијају како да међусобним уступцима и неприципијелним коалицијама онемогуће тријумф воље народа и истинске демократије у Србији. То је Тадић посебно исказао након избора Томислава Николића за председника Скупштине Србије. У саопштењу Прес службе председника Србије наведено је да је Тадић оценио да то „доводи у питање развој нашег друштва и могућност стварања

европског квалитета живота грађана Србије и да је последњи час да прогресивне снаге покажу одговорност и учине напор у циљу обезбеђивања напретка и европске будућности Србије”.

А по његовој оцени, ка тој будућности треба да нас води Немачка, држава која је најзаслужнија за погром Срба у оба светска рата и која је својом пристрасном и антисрпском политиком кумовала избијању грађанског рата на простору бивше СФРЈ.

„Не знам да ли наши грађани знају да ми, ако не формирамо Владу у наредна три месеца, имамо нове изборе, а онда имамо нову кампању и онда поново преговоре о формирању Владе и онда прође немачко председавање ЕУ и ми улазимо у португалско председавање. И уместо да нас Немачка води према чланству у ЕУ, да вршимо реформе које нас приближавају ЕУ, што је од животног интереса за сваког грађанина, ми улазимо полако у један процес с несагледивим исходом. То је велика опасност за нас. Значи, још једном, јако је важно да ми убрзано вршимо реформе да бисмо што пре скратили време за чланство у ЕУ, то је веома важно и за државу и за живот и за егзистенцију сваког грађанина у овој земљи.” (Утисак недеље, 14. јануар 2007. године)

Срби су колективно болесни

Да Тадићу највише смета народ који он, нажалост, представља, говори и његове бројне изјаве у којима констатује колективно патолошко стање грађана Србије, као и колективне менталне проблеме српске нације:

„Што се тиче медицине и политике у земљи као што је наша, која нема изграђене све институције, углавном су све социјалне појаве предмети изузетне патологизације. Тако да смо ми стварно у статусу болесника који мора да се лечи.” (интервју, Борба, 13–14. јул 2002. године)

„Као нација имамо велике менталне проблеме са општом оријентацијом.”

(Борба, 11. новембар 2002. године)

Он ће и касније давати изјаве које на тај начин приписују српском народу колективно лудило и прилично инфериорне психолошке карактеристике.

„Још увек смо у статусу болесника који мора да се лечи.” („Борба”, 25. новембар 2003. године)

„Ми смо, иначе, склони као народ да се препустимо стихижском понашању.”

(„Кажипрст”, 9. мај 2005. године)

Да је претходна Тадићева констатација тачна, тешко да би он на месту председника Србије оп-

стао готово пун мандат. Нажалост, колективна апатија је постала особина грађана Србије. Тадић као „врсни” психолог даје клиничку слику болесника, тј. српског народа који трновитије од других пролази демократску транзицију. Он каже:

„Нема склопа психолошких и менталних карактеристика које спречавају да пронађемо прави и лак пут ка демократији, али су нам потребни велики напори јер немамо никакву демократску традицију и никада је нисмо ни имали. Илузије 1903. као години велике демократије у Србији морају бити развејане, морамо погледати себи у очи и почети да стварамо демократске институције. Због тога није ни чудо што неки људи извргавају руглу парламентарне институције, уместо да доприносе њиховом раду као, на пример, Српска радикална странка која је апсолутно антипарламентарна странка.” (интервју, „Борба”, 13–14. јул 2002. године)

Тадићева мука – како цивилизовати Србе

Србија не само да има болесну нацију, већ је по Тадићу и варварска земља, па кад се сретне са страним државником прво мора да га увери „да смо ми једна цивилизована земља”. („Политика”, 5. децембар 2004. године – интервју)

Проучавању никад краја:

„Па, ми патимо од једне националне болести, која се отприлике може исказати описно – да чекамо да бисмо журили, одгађамо оно што морамо да урадимо данас много касније и уживамо у тој журби. Дајем вам један мали пример, 2002. године услов за Партнерство за мир је био, то сам већ негде рекао, да генерал Павковић поднесе оставку на место

начелника Генералштаба. Данас је услов за Партнерство за мир Ратко Младић у Хашком трибуналу. Увек у политици када не извршите нешто кад је време, што тражи од вас читав свет, подигне се цена, односно бивате кажњени. И ми просто ту историјску лекцију не успевамо да научимо очигледно, али ја, ето, не могу да одустанем, па се трудим да са своје позиције натерам све институције, укључујући и себе самог, да научимо ту историјску лекцију.” (Кажипрст, 5. октобар 2005. године)

Борис Тадић је чак ишао дотле да са позиције председника Србије оспорава право Србија да формулишу сопствену политику националних интереса! Он чак актуелни тренутак српске историје пореди са постнацистичким условима Немачке! Па, какав је то човек који се у таквим условима уопште усудио и дрзнуо да

представља и води земљу? Одговор је једноставан – то је Борис Тадић, човек без националног поноса, части и без љубави према својој држави и народу.

„Због катастрофалних политичких грешака које су направљене у последњој деценији 20. века дошли смо у опасност да, метафорички говорећи, изгубимо право да формулишемо националну политику. А нације такве капацитете изгубе када направе капиталне историјске грешке. То је био случај са Немачком, која је, после Другог светског рата, морала изнова да се квалификује за формулисање и спровођење своје националне политике, и своје легитимне интересе реализовала је оног тренутка када је срушен Берлински зид, на пример.” (интервју, „Новости”, 20. август 2004. године)

Оснивач курсизма у Србији

Председник-психолог не само да даје дијагнозе Србији, а као терапију препоручује револуционарни мач, већ нас у својој надмености подучава правилима понашања модерног света с посебним освртом на модерно преговарање, као да пре петог октобра Срби нису ни чули за дипломатију. Највећи проблем, сматра Тадић, је преговарање са међународним чиниоцима, истичући да „ми не разумемо основне компоненте у преговарачком процесу, као ни то шта странци, заправо, од нас желе”. Али, Борис Тадић итекако разуме жеље и потребе странаца, и то тако добро да више не морају ни инструкције да му дају, а ни курсеви нису више за њега.

„Десет година смо били потпуно ван свих преговарачких процеса, а на старомодан начин не могу више да се завршавају послони за интересе земље, тако да смо ту пред императивом муњевитог напретка. Питање је да ли сада имамо времена да то учимо кроз неке тренинге и курсеви, или кроз бацање људи у ’живу реку’”, констатује Тадић. („Глас јавности”, 24. фебруар 2002. године)

Осим тога, политичари треба да поседују и многе друге вештине, које су резултат како природног дара тако и специјалних тренинга и курсева. Тадић је са групом сарадника пре неколико година основао невладину организацију „Центар модерних вештина” у којој се организују управо такви курсеви. Суштина је, каже Тадић, да полазници науче како се упућује порука, како се води интервју, затим како се наступа у ТВ дуелу, дебати и дијалогу, како се наступа и говори у парламенту, и многе друге практично корисне технике. Употреба емоција у комуникацији такође се увежбава. Тадић упозорава да су домаћи политичари том техником овладали у најмањој мери и да на тај начин изазивају антагонистичке реакције у јавности. „Отварањем те димензије властите личности, стварним приказивањем, а не кривотворењем, ви истичете оно што се зове харизматичност или поверење код људи. А то радите тако што научите да гледате у људе, да употребљавате глас, држите главу и тело на нормалан начин. На пример, Мило Ђукановић драматично издиже своју браду и тиме показује ароганцију и гордост, које су за огромну већину људи неприхватљиве.” („Глас јавности”, 24. фебруар 2002. године)

Заиста је невероватно да Тадић пореди Србију са геноцидном државом каква је била нацистичка Немачка и запањујући је његов „савет” Србима да морају да прођу кроз исту катарзу. Као да смо ми геноцидан народ, а не жртве стравичног геноцида!

„Овде је већ вековима све у знаку спирале зла. Ја покушавам да се отмам тој спирали и кроз рационалну визију региона и улоге свих народа у европској заједници коначно направим корак који води у будућност. Био сам мишљења да ми Срби треба да почнемо да се конфронтирамо са највећим појединачним злочиним из прошлих ратова, и да га осу-

димо”. (15. јула 2005. године, Бета) Лепо нам је то објаснио Тадић, али је „заборавио” да помене „Олују” као највећи злочин протеклог рата, а и онда кад је се сети, помиње је као „делимично легитимну акцију”. Поврх свега, Тадић се недавно извинио Хрватима, да подсетимо, на почетку свог мандата и Бошњацима, а све у жељи, по оцени чак и историчара Милана Ст. Протића, да се учини оно што Запад жели:

„Стара прича – ти њега извињењем, он тебе оптужбом за агресију и геноцид – поновила се и после прекјучерашњег извињења председника Србије Бориса Тадића Бошњацима у Сарајеву и његове сугестије да и од друге стране очекује исто. На то је из Изетбеговићеве СДА експресно стигао одговор да је то пуцањ у празно...” („Балкан”, 8. децембар 2004. године)

Иако се Тадић извинио, чак и посетио Сребреницу уз образложење да жели да покаже како Србија исказује свој однос према ратним злочинцима и да као председник Србије жели да ода пошту невиним жртвама, Босна и Херцеговина није повукла тужбу против тадашње СРЈ. Дакле, ругање српским жртвама тек онако, да се освоји имиџ мировњака.

У Европу по цену губитка Косова и Метохије

Правећи паралелу између Косова и Метохије, односно очувања и одбране суверенитета и територијалног интегритета Србије и имагинарног пута ка Европи, Тадић се залаже за Европу и по цену Космета.

„То је исто као када се у српском парламенту водила, престо и нешто година, дебата да ли увести или не увести железнице, и стално волим тај пример да дајем. Ми данас који имамо железнице знамо да су оне корисне, било би добро да су брже, па би биле још корисније, али онда је била дискусија о томе шта ће нам железнице, добићемо разне бољештине и неке грозне ствари из тог неког света, које ће доћи другом. И била је дебата у Парламенту да се не гради никада железница. То је исто сада, да ли да идемо у ЕУ. То је модерна дебата о железницама некад. Па, наравно да идемо у ЕУ. И дају два примера, на питању ЕУ и рата, када је у питању одбрана нашег интереса на Косову и очување интегритета наше земље. Једини сигуран начин да Косово никада не буде у Србији је да водимо рат око Косова. Због чега – зато што ћемо опет имати читав свет против себе у том истом рату, нико нас неће бранити поново јер ће сви гледати своје интересе, а не наше интересе. Ником није мудро нити паметно, корисно да улази у рат против читавог света и против највећег војног савеза и да троши своје економске ресурсе, да сиромашу своје грађане. Имаћемо разорену привреду, имали бисмо разорену привреду и сигурно бисмо за вјеке вјекова изгубили Косово.” (Утисак недеље, 14. јануар 2007. године)

Србији, обзиром да имаш болесну нацију која никако да се извини онима који су је прогонили, убијали, бомбардовали, а с друге стране никако да се научиш понашању модерног света, да повијеш реп и пристанеш да ти отму душу, за тебе нема ни 500 000 нових радних места, обзиром да је прошло четири године откако их је Тадић обећао и откако су се, по његовој оцени, „стекли услови да оствари планове о којима прича у предизборној кампањи”, па, ти и дан-данас имаш милион незапослених грађана!

Р. В. С.

Какву је стратегију развоја информативне и комуникационе технологије спроводио Борис Тадић као министар телекомуникација

Пут у нигде

- *Да би се одговорило изазовима у развоју ICT-а, потребни су одговарајући кадрови на нивоу државе, а и другде. Какав би требало да буде профил идеалног кандидата? Он треба да има успешну пословну каријеру са осећајем за ризик и развијен осећај за технологију и законску регулативу. Мора да зна шта се у ICT-у у свету дешава, куда иду и да има визију развоја организације за коју је одговоран*
- *Дошавши на чело министарства за телекомуникације Борис Тадић је изјавио: „Нисам га ја истражио, него су ме назвали да га прихватим. Прихватио бих и друге ресурсе и истао би се и у њима понашао као политички менаџер”*

Пише: др инг. Златомир Симић

Информациона и комуникационе технологије (ICT) су мотор економског развоја. Њихов удео у бруто националном производу стално расте (у САД је близу 9 одсто). Али значајније од тога су: њихова висока стопа раста и њихов потенцијал да побољшају све чега се дотакну, не само у привреди, него и у животу. ICT припада такозваним високим технологијама заснованим на знању. Њих карактеришу висока стопа улагања у развој и истраживање, вртоглав напредак и бројне промене, од којих неке задиру и у саме темеље друштва. Те промене су тако брзе да их је тешко, а понекад и немогуће предвидети. Зато је у пословном смислу ICT делатност високог ризика. Ту су многи, пословном умешношћу и уз нешто среће, преко ноћи постали звезде на пословном небу. Али су многи од њих недуго после тога, при налету неповољног пословног таласа, отишли под лед. Пословно окружење личи на планински поток у којем „цела ствар” може да оде у делићу секунде. Али, и у мирним периодима стално се нешто догађа. Фирме се свакодневно рађају, развијају се, буду купљене или купују друге, уједињују се, отуђују делове, многе се гасе, а неке, у ко зна којој метаморфози, иду даље.

Сцена се непрестано мења. Али, све у свему, та нова технологија, ICT, све је јача и све присутнија.

Да би се одговорило изазовима у развоју ICT-а, потребни су одговарајући кадрови на нивоу државе, а и другде. Какав би требало да буде профил идеалног кандидата? Он треба да има успешну пословну каријеру са осећајем за ризик и развијен осећај за технологију и законску регулативу. Мора да зна шта се у ICT-у у свету дешава, куда иду, и да има визију развоја организације за коју је одговоран. Ту спада и познавање таквих детаља као: куда иду телекомуникационе мреже, шта раде и шта припремају произвођачи опреме, које консултантске фирме и у чему вреде, ко је ко и шта је шта на домаћој сцени...

То су суштински захтеви. Што се формалног образовања тиче, од користи могу да буду менаџмент, економија, право, техника...

Тако је то у развијеном свету, а и у многим земљама у развоју које су кренуле њиховим стопама. А у нас? Вероватно најупадљивија карактеристика режима је некомпетентност и то најгоре врсте: не зна и не зна да не зна. Типичан представник свега тога је сигурно Борис Тадић.

Министровање Бориса Тадића

Борис Тадић је као савезни министар телекомуникација био врло активан. „Иако у првом тренутку није желео да прихвати ову функцију зато што није стручњак за ову област и зато што, како објашњава, није желео да се поново постављају људи по политичкој линији, Борис Тадић се на крају ипак нашао на месту министра за телекомуникације.

– После разговора са Мирољубом Лабусом, решио сам да се ипак прихватим овог посла. Његови аргументи су били да сам му потребан у архитектури владе, да је питање доделе фреквенција изнад свега политичко питање, као и да је животно питање Србије процес модернизације у свим сферама и да ће ово министарство на неки начин морати да подстакне процес едукације становништва и коришћење нових технологија” (НИН, 2. новембар 2000. године)

Он није знао шта ради, али је то радио веома одлучно. „По струци клинички психолог, а ради посао за који се претпоставља техничка стручност: Борис Тадић, савезни је министар за телекомуникације. Каже да се сасвим добро снашао и да за човека који се бави политиком уже специјализовано министарство није проблем. Његов задатак је, објашњава, да трасира основне путеве, а за то је потребна само елементарна логика, способност да се разумеју основни проблеми неког сектора. У његовом случају – телекомуникације...” („ТВ новости”, 13. јун 2001. године). Ево неких примера како је Тадић радио док се налазио на челу овог министарства.

Тадић је стално и упорно обећавао да ће бити усвојена Стратегија развоја ICT-а. Ову стратегију је Тадић обећавао кад је за себе рекао да је политичар и обећао да ће рад у свом министарству препустити стручњацима. „Никада нисам ни желео да се бавим науком. Читавог живота сам волео да се бавим политиком.” („ТВ новости”, 13. јун 2001. године). Први корак у том смеру био је Први округли сто о ICT-у 31. јануара 2001. на којем се окупило око 200 учесника и десетак новинара. Организатор је било Савезно министарство телекомуникација а координатор Електротехнички факултет у Београду. У најави скупа је стајало: „На Првом округлом столу разматраће се значај, улога и место: економије и тржишта, технологије (IT хардвер, IT софтвер, IT услуге), развоја и истраживања (R&D), домаће производње IT, регулативе, у новом закону о телекомуникацијама. Такође, на овом јавном стручном скупу дефинисаће се краткорочни и дугорочни задаци, динамика и метод њиховог решавања.” Скуп је отворио господин Тадић и рекао да од њега очекују

Борисова политика трла баба лан

Стратегију развоја ИСТ-а. Без обзира на назив скупа, било је јасно да се копча ломе око телекомуникација, или, сасвим конкретно, око Телекома. Скуп је могао да се назове и „Телеком Србија иде по стратегију на Електротехнички факултет”. Скуп је личио на маскенбал на који су учесници дошли да нешто улове, али су се маскирали „да се Власи не сете”. Ту су се посебно могли препознати, „центар моћи” оличен у Телекому и „центар немоћи” – произвођачи телекомуникационе опреме.

Вероватно је то био историјски новитет да се стратегија једне такве фирме прави на јавном скупу од преко 200 учесника и представника штампе, у току једног дана. Као један од учесника скупа организаторима сам препоручио да о томе случајно не причају на Западу, јер би то била велика брука.

Тадић се одлучио да се за одлучивање о будућности ИСТ-а ослони на угледне професоре Електротехничког факултета, иако у развијеном свету пословне одлуке доносе пословни људи и профил професора за такву улогу је неодговарајући.

Скуп је обиловао многобројним пропустима, али и неистинама. Организатори скупа, на челу са Тадићем, тврдили су да у земљи не постоји стратегија развоја телекомуникација и да она мора да се направи. Била је то неистина. Стратегија развоја ИСТ-а усвојена је 1997. године. Савезно министарство телекомуникација је тада имало примерке тог документа. Да ли је икога у Министарству тај документ обавезивао и да ли је ико схватио шта у њему пише?

Све у свему, скуп је пропао. Осим нешто написа по новинама, од њега ништа није остало. Господин Тадић је, међутим, наставио да обећава Стратегију развоја ИСТ-а, надајући се, ваљда, да ће она бити део „Стратегије индустријског развоја Србије до 2010. године”.

Месецима је господин Тадић обећавао савезни закон о телекомуникацијама. Преднацрт републичког закона стигао је 25. јун 2001. У њему је Влада Србије обећала Платформу којом се утврђују основна опредељења и принципи на којима се заснива обављање делатности у области телекомуникација, а републичко „министарство надлежно за послове телекомуникација” требало је да припрема предлог

стратегије развоја... Све у вези са телекомуникацијама, како је замишљено, требало је да решава свезнајући и свемогући Савет за телекомуникације Србије. Кандидатуре за чланове Савета су били „овлашћени да поднесу надлежно републичко министарство, удружење телекомуникационих оператера, регистрована удружења привредника, научне институције у области телекомуникација”. То су биле све саме интересне групе. Где су ту били грађани, где корисници телекомуникационих услуга, па и још неке интересне групе, као синдикати? Ко је и у чије име и по којим критеријумима био „овластио” некога да предлаже кандидате?

У интервјуу „Блиц њузу” од 7. 2. 2001. на питање колико вреди лиценца за трећег оператера мобилне телефоније, Тадић је рекао: **„Управо се ради бизнис план и процена је да он вреди између 100 и 200 милиона марака. Ако добијемо 100 милиона, бићемо задовољни, ако добијемо 200 милиона бићемо веома задовољни.”** Овде се ради о покушају да се испеди максимална сума од следећег мобилног оператера. Документована искуства из света, међутим, показују да то води споријем развоју мобилних мрежа и вишим ценама за кориснике.

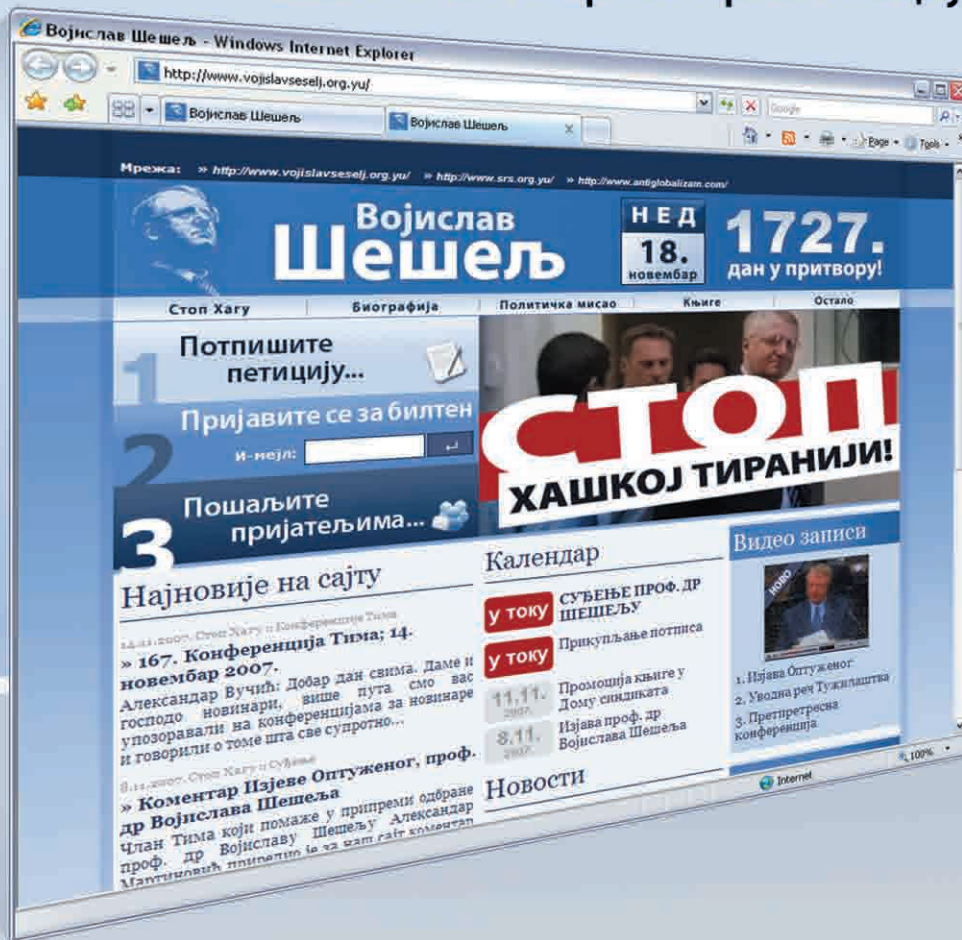
Треба напоменути и да је, док је Тадић био савезни министар, за телекомуникације све рађено на савезном нивоу као да Република није ни постојала. Када је Тадић престао да буде министар, све је пресељено на републички ниво као да савезна држава не постоји. Посао од господина Тадића преузела је госпођа Марија Рашета-Вукосављевић, републички министар за телекомуникације.

Из претходног би могао да се стекне утисак да је власт грешила само у области ИСТ-а, а да је знала шта ради на ширем плану, што није тачно. Кључне одлуке у ИСТ-у имају јаку политичку компоненту. У такве одлуке спадају: уравни тежење интереса бизниса, државе и потрошача (корисника); да ли, када и како увести нову технологију; да ли, када и колико отворити телекомуникационе мреже итд. Потенцијалне последице таквих одлука не могу се проценити, па је битно да они који их доносе тачно знају шта раде, а не да попут Тадића ступајући на министарско место, изјављују да су ушли у „вулканско гrotло” (НИН, 2. новембар 2000. године).

- Имали смо војску, војска је имала наоружање, а онда смо имали министра војног, Бориса Тадића. Сад имамо само Бориса.
- Да доведе војску у „овакво” стање, довољан му је био један мандат. За Србију му требају најмање два.
- Бориса Тадића обезбеђење штити од народа. А ко ће штитити народ од Бориса?
- Каже Тадић да ће се убудуће борити за ЈАКУ И СТАБИЛНУ СРБИЈУ. А што није до сада?
- Ма није Борис Тадић цео претходни мандат радио против интереса Србије. Ето, ономад је петнаест дана био на боловању.
- Као мали цепао је књиге и ломио играчке. После су му дали Србију.
- Па што ли у Сомалији онако бедно живе кад они немају Бориса?
- Није тачно да Солана сваки пут долази у Београд кад саветује Бориса. Некад му пошаље и СМС.
- Русија је стала на ноге тек кад је сменила Бориса. И Србија ће.
- Гледајући његове наступе на телевизији, помислим да је психологу потребан психијатар.
- Народе, не заваравај се. Не може и „Срећна Нова” и Борис Тадић на челу Србије.
- Срби се деветнаестог јануара умивају богојављенском водом да би боље видели. Таман пред изборе.
- Оно Борисово „Боље сутра” из прошле предизборне кампање претворило се у „Мало сутра”.
- Борису Тадићу свакодневно стиже подршка из иностранства. Од Солане, Буша, Додика, Тачија, Харадинаја, Чекуа.
- Тому подржава народ, Бориса Тадића Ђорђе (познатији као Ђока) Балашевић. Кад после избора Томи остане народ, шта ли остаје Борису?
- Борис Тадић решио да сачува председничку фотелју. Променио браву на кабинету.
- Борис Тадић каже да има визију. И Нерон је исто говорио.
- Изборио се Борис Тадић да Европа не призна самостално Косово. Све док избори не прођу.

Војислав Шешел

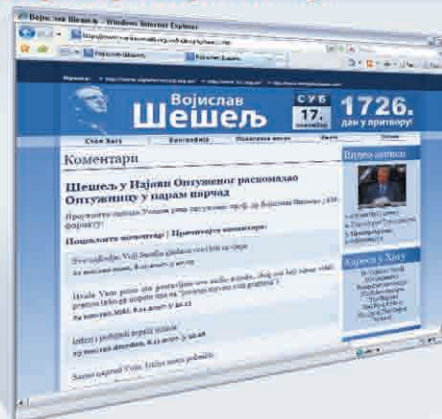
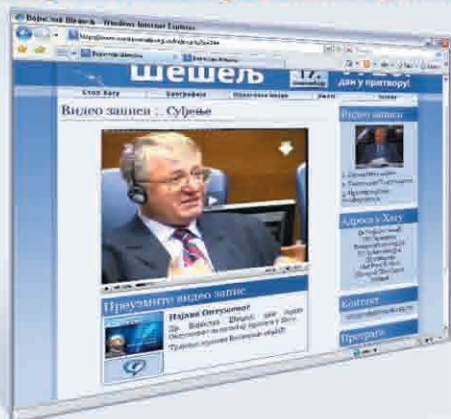
званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешела, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.vojislavseselj.org.yu имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најава догађаја. Можете погледати или преузети видео записе суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешела, међу којима посебно издвајамо капитална научна дела „Идеологија српског национализма” и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације”.

Уколико до сада нисте били у прилици да потпишете петицију за директан прес суђења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српскога народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је, у ствари, одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему – све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално дело, „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи, проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља се одликује критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан облик.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

